

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Sayı: 17, 7 Ağustos 37

susmayacak!

Sermaye saldırıyor, ihamet sürüyor!



ESK aldatmacasına hayır!

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan	2
Kapak	3
Sınıf Hareketinin Sorunları	4-5
Düzen Cephesi	6-7
Devlet Terörü	8
Zindan Direnişi	9
Sınıf Hareketinin Sorunları	10
Sınıf Hareketi	11-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-7	14-19
Kürt Ulusal Hareketi	20
Uluslararası Hareketin Sorunları	21-23
Kültür Sanat	24-25
Gençlik	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Susturulamaz!

Ağustos ayı için derleme Ağustos 1997
Fiyatı: 80 000 TL. (KDV. dahil)
Derleyen: R. Aktan
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

“Kızıl Bayrak'tan sonra S.Y. Kızıl Bayrak'a da yayın durdurma terörü!”

SUSTURAMAYACAKLAR!

Sermayenin faşist diktatörlüğü, genelde devrimci sosyalist basına, özelde komünist açık alan faaliyetine dönük ardı arkası kesilmeyen yayın durdurma terörünü iyice boyutlandırdı. Üç hafta önce gazetemiz Kızıl Bayrak'ın iki haftalığına durdurulan yayını, geçtiğimiz hafta açılır açılmaz tekrar durduruldu. Bununla da yetinemeyen terör devleti en sudan bahanelerle aynı günlerde S.Y. Kızıl Bayrak'a da yayın durdurma terörünü uyguladı. S.Y. Kızıl Bayrak'a yönelik bu terör son derece keyfi ve sermayenin kendi yasalarını dahi hiçe sayan bir tarzda uygulamaya konuldu. Tam da sermayenin “özgür basın” havariliğine soyunduğu, sorumlu yazı işleri müdürlerine yönelik ceza erteleme yasa tasarısını meclisten geçirdiği günlerde gazetemize yöneltilen bu bilinçli saldırı, sermayenin ikiye yüzlülüğünün tam bir kanıtı oldu. Yayın durdurma gerekçesi olarak “sorumlu yazı işleri müdürümüzün verdiği adreste bulunamaması” gösterildi. Oysa burjuva yasalarda dahi, “seyahat özgürlüğü” diye bir kavram vardır ve bir kişinin “gösterdiği adreste ikamet etmediğini” gösteren, hukuksal geçerliliği olan tek şey muhtarlık kayıdır. Böylesi bir belge/kanıt elinde olmamasına rağmen, sermaye devleti açıktan kendi yasalarını dahi çiğnemektedir.

Genel olarak devrimci-sosyalist basına, özelde de komünist açık alan faaliyetine dönük terör, tehdit, işkenceler ne ilk ne de sondur. Komünistler, devrimci yaratıcılıklarını kullanarak,



dişleriyle tırnaklarıyla siyasal faaliyeti örerek ve tüm bunların ürününü kolektif bir çabayla haftalık sosyalist siyasal gazetelerinde taçlandırarak işçi ve emekçilerin, devrimci kamuoyunun yanında yeralmayı sürdürmüşlerdir ve sürdürmeye devam edeceklerdir.

Bundan kimsenin en ufak bir kuşkusu dahi olmasın.

Sermaye diktası kendi yasaları dahilinde çıkan yayınlara dahi tahammülü olmadığını bir kez daha kanıtlamış oluyor böylelikle. Yayın hayatımız boyunca çıkan tüm sayılarımızı toplatırken, çıkmayan bir sayımıza da toplatma kararı vererek TC , tahammüslüğünü açıkça göstermiştir.

Kızıl Bayrak'a dönük bu yoğun çabanın altında kuşkusuz sınıf içerisinde komünistlerin giderek güçlenmesi ve partinin eşiğinde olduğunu müjdelemesi, ve bu tarihsel muştuyu haftalık atılımımızla, özel sayılarımızla, bildirilerimizle, broşürlerimizle, işkollarına yönelik bültenlerimizle, gençlik dergimizle karşılamamız yataktadır.

Bulduğumuz her alanda gün geçtikçe yetkinleşerek, bulunamadığımız alanlara ilginizi yoğunlaştırıp, akıtarak her gün adım adım partiye yaklaşıyoruz. Ne sermayenin azgın terörü, ne işkence-gözaltı, ne yıldırıma yönelik tehditleri bizi bu onurlu davadan vazgeçirmeyecektir. Aksine kinimiz bileniyor, daha bir istekle daha bir bilinçle mücadeleye sarılıyoruz.

Bizler bu sömürü düzeninin yıkılmasına başkoyduk. İşçi sınıfının davasını devrim ve sosyalizmle taçlandırmak için hertürlü bedeli göze aldık. Bizi susturacaklarını, yıldırabileceklerini sananlar yanılıyorlar.

SUSMADIK!
SUSMAYACAĞIZ!

**Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL.
Yurt Dışı 130 DM.
1 Yıllık Yurt içi 4000 000 TL.
Yurt Dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Abone
Formu

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kürt Ulusal Sorunu

Teorik

Programatik
Spektifler

**GENİŞLETİLMİŞ
2. BASKISI ve
HAZIRLANIYOR!**

Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

Sermaye saldırıyor, ihanet sürüyor! ESK aldatmacasına hayır!

Sendikaların başına çöreklenmiş bürokratlar yıllardan bu yana işçi ve emekçileri arkadan hançerliyorlar. Onlar hep aynı şeyi yapıyor. Sermayenin saldırıları karşısında ya işçileri oyalıyor, öfke ve tepkilerini düzen içi kanallara akıtıyor, ya da hava boşaltma manevraları ile birleşik-militan bir sınıf mücadelesinin yükselmesinin önüne geçiyor.

Fakat son dönemde, bu satılmış bürokratlar iyice gemi azıya aldılar. Önce büyük TİS ihanetleri ile sefalet ücretinin altına imza attılar. Ardından da sermaye sınıfı ile kolkola girdiler. MGK şakşakçılığına soyunup, Susurluk gündeminin şeriat-darbe sopasıyla üzerinin örtülmesi için burjuvazi ile işbirliği yaptılar.

“Ülke menfaatleri” adına sermayenin saldırı politikalarına meşruluk kazandırmak, “fedakarlık” adı altında işçi ve emekçileri sefalet ve yıkıma sürüklemek dışında bir işlevi olmayan ESK’te sözde işçi ve emekçilerin çıkarlarını temsil ediyorlar.

Nasıl mı? Geline aşamada Susurluk pisliğinin, çeteleşmenin ve çürümenin odağında yer aldığı apaçık hale gelen ordunun siyasal yaşama dolaysız müdahalelerine çanak tutarak. MGK-TÜSİAD operasyonları sonucu işbaşına getirilen ANASOL-D hükümetinin oluşmasına tam destek vererek. “Popülist politikalar” izlemeyeceğini baştan ilan eden, yani işçi ve emekçilerin gözünü boyamak için dahi olsa taviz vermeyeceğini, esnemelere gitmeyeceğini açıklayan bu saldırı hükümetiyle yakın bir işbirliği geliştirerek. IMF’nin dayattığı özelleştirmeleri, sosyal hak gasplarını, esnek üretim, eşel mobil vb. gibi kapsamlı saldırıları işçi sınıfı adına “sineye çekerek”. Ayağının tozuyla tüm tüketim maddelerine % 100’lere varan fiyat artışları olarak yansıyan akaryakıt zammının ardından başbakan Mesut Yılmaz’a başarı dilekleri sunarak. Son zamlarla birlikte artık sefalet ücreti tanımlamasını bile haketmeyen, asgari bir “kölelik yaşamı” bile sağlamaya yetmeyen ve 22 milyon gibi komik bir rakam olarak saptanan asgari ücret karşısında seslerini yükseltme gereğini duymayarak. Liste uzatılabilir.

Sermayenin saldırı programlarını kararlı bir tarzda uygulamak niyetinde olan ANASOL-D hükümetinin ESK ve onun içerisinde yer alan sendika bürokratlarıyla yakın işbirliği içerisine girmesi boşuna değil. Daha geçtiğimiz günlerde ESK’in yapısı yeniden belirlendi ve işlevinin kapsamının daha da

artırılacağı ilan edildi. Kısacası, burjuva iktidar, sözde tüm toplumsal kesimlerin temsil edildiği, güya demokratik katılımcılık ilkesinin uygulandığı ESK yoluyla yalnızca iktisadi saldırılar için uygun bir zemin yaratmak değil, sömürü ve baskı politikalarına kitle desteği de sağlamaya çalışıyor. “Sosyal barış” ve “toplumsal uzlaşma” demagogileri ile sınıfı ideolojik olarak kuşatmak, sınıf bilincini kırılmaya uğratmak istiyor.

İşçi sınıfı ne zaman kendi çıkarlarının önüne “milletin”, “devletin” veya “ülkenin” menfaatlerini koyduysa, ne zaman “ulusal” çıkarlar uğruna fedakarlık etmeyi kabul ettiyse, sermaye iktidarına düşen ezilen emekçileri istediği gibi sömürme, ezme ve baskı altın da tutma özgürlüğü olmuştur. “Sosyal barış” ve “toplumsal uzlaşma” ise her zaman işçi sınıfının ve emekçi kesimlerin bu saldırıları sessizce izlemesi ve boyun eğmesi sayesinde mümkün hale gelmiştir.

Sermaye saldırılarının amansızca sürdüğü, ihanetlerin ise giderek kapsamını artırdığı içinde bulunduğumuz dönemde işçi sınıfı artık bu oyuna dur demelidir!

Birleşmesi, ortak çıkarlar etrafında örgütlenmesi gereken birileri varsa, o da işçi sınıfı ve emekçilerdir! Sermayenin çanağını yalaya yalaya palazlanmış birer burjuvaya dönen kaşarlanmış sendika bürokratları bu birliğin önündeki en büyük engeldir.

Bu alçaklar takımını çörekledikleri sendikalardan defetmenin yolu sendikalara bizzat sahip çıkmaktan ve mücadeleyi dar ekonomik-sendikal sınırlardan kurtarmaktan geçmektedir. Taban örgütlülükleri yaygınlaştırılmalı ve güçlendirilmelidir. Eylem silahı kuşanılmalı, sermayenin saldırılarına ve ESK ihanetine karşı yükseltilmelidir. Herşeyden önce, mücadelenin okları bizzat sermayeye ve onun sınıf egemenliğinin aracı devlete yöneltilmelidir.

Zira ancak “sınıfa karşı sınıf”, “düzene karşı devrim” perspektifiyle yürütülen bir mücadele ile güçlü bir sınıf hareketinin önündeki sendika bürokrasisi engelli parçalanabilir. Ancak o zaman ihanet kuşatması dağıtılabilir, sermayenin saldırıları püskürtülebilir. Ancak apitalizme karşı sosyalizm mücadelesi zafere ulaştığında işçi ve emekçiler için insanca bir yaşam, eşitlik, özgürlük mümkün hale gelebilir.

Tek yol devrim!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi
Kurtuluş sosyalizm!
<https://www.fantey.org>

Burjuva düzenin reorganizasyon çabaları ve ESK’in misyonu

Susurluk kazası ve beraberinde yaşanan gelişmeler önceleri sermaye düzenini ciddi sıkıntılarla yüzyüze bırakmıştı. Burjuva cephe derin çatlaklar meydana gelmiş, devlet imajı ve sermaye iktidarının birçok temel kurumu toplum nezdinde onulmaz bir hızla yıpranmıştı.

Yaşanan ilk şokun ardından ve özellikle de Susurluk gündemine güçlü bir müdahale yapmakta geciken devrimci cephe yaşanan zayıflık ve dağınıklığın daha iyi görülür hale gelmesiyle, burjuvazi, Susurluk skandalını bu sefer tersinden kullanmaya başlamıştır.

Bugünden bakıldığında, sermaye iktidarının Susurluk’u kendini yeniden yapılandırmak ve tahkim etmek için bir kaldırıca dönüştürdüğünü söylemek çok da yanlış olmayacaktır.

Herşeyden önce ordu ve MGK’nın Susurluk sürecinden yıpranarak değil, güçlenerek çıkması burjuvaziye önemli bir manevra alanı açmıştır. Susurluk pisliği orta yerde dururken, MGK siyasal yaşamın tüm iradesini elinde toplayabilmiştir. Daha da önemlisi, aslında geçmişte de örtülü biçimleriyle var olan bu duruma, “şeriat karşıtlığı” ve “laik-kemalist düzenin” sahte savunusu üzerinden kamuoyu nezdinde meşruluk da kazandırmıştır. Bir yandan Susurluk’un sarstığı devlet imajı ordu komutasında yükseltilen “laik, demokratik, hukuk devleti” demagogileri ile onarılmaya çalışılmakta, diğer yandan ise Susurluk, burjuva cephedeki reorganizasyon ihtiyaçlarına yanıt veremeyen, giderek bir ayakbağı dönüşen “engellerin” ayıklanması için sık sık yeniden ısıtılmaktadır.

Sermaye iktidarının kendini yapılandırmak alanındaki en büyük başarısı ise toplumsal muhalefeti yedeklemek alanında yaşanmıştır. Halihazırda devrimci öncüsüyle buluşamamış olan işçi ve emekçiler belki TÜSİAD-MGK politikalarının aktif destekçisi konumuna düşmediler. Ancak, sermayenin kuşatması ve satılık uşağı sendika bürokrasisinin manevraları sayesinde sessiz izleyici tavrını da aşamadılar.

İşçi-işverenler birliğini, yani açık

Ekonomik Sosyal Konsey burjuva devletin, sermayenin saldırı programlarına meşruluk kazandırmak ve zemin hazırlamak üzere devreye soktuğu en temel araçlardan biridir. Kısacası sermayenin reorganizasyon adımları içerisinde ESK özel bir yer tutmaktadır.

“Sosyal barış”, “toplumsal uzlaşma” ve “ülkenin menfaatlerinin önceliği” gibi demagogiler üzerinden yükselen bu kurum herşeyden önce işçi ve emekçilere dönük ideolojik bir saldırı aracıdır. “Toplumsal tüm kesimlerinin çıkarlarını temsil ediyor”, “sivil örgütlerin yönetime daha fazla katılmasına olanak tanıyor” gibi argümanlarla ve “katılımcı demokrasi” adı altında gerçekte tüm ezilen emekçi kesimlerine egemen kılınan burjuvazinin çıkar ve ihtiyaçları olmaktadır.

Sınıfın uzlaşmaz çıkarlarının üzerine görünürde sünger çekmek isteyen sermaye devleti, “sosyal barış” ve “toplumsal uzlaşma” demagogileri ile sınıf bilincini kırmayı, mücadeleyi zayıflatmayı başardığı ölçüde programını hayata geçirebileceğinin farkındadır.

Bunun bugün en güncel örneği TÜSİAD-MGK hükümetine ESK ve onun içerisinde yer alan sendika bürokratları tarafından verilen koşulsuz destek ve karşısında ise sınıf cephesinde anlamlı bir protestonun yükselmeyişidir.

İşçi sınıfının bu zayıflığının ardında kuşkusuz ki bir kez daha devrimci hareketin ona güçlü bir devrimci alternatif sunamayışı yatmaktadır.

Bu görev ise bugün işçi sınıfının bağımsız çıkarlarının savunucusu, devrim ve sosyalizm mücadelesinin öncü kurmayı partiyi maddi bir güce dönüştürmek iddiasında olan komünistlerin/sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Sermayenin kuşatmasını aşmak, ESK’te yer alan sendika bürokratlarının ihanet çemberini parçalamak ancak sınıfın bağımsız çıkarlarını temel alan ve mücadeleyi bizzat sermaye düzenine yönelten bir örgütlenmeyle başarılabilir. Bu örgütlenmenin somut adı komünist işçi partisidir ve bugün yakıcı olduğu kadar da günceldir.

Bir ihanet ve saldırı kurumu: ESK

Ulusal çıkarlar değil sınıf çıkarları! Sosyal barış değil sınıf mücadelesi!

Toplumsal gündeminin darbe-şeriat ikilemi tarafından belirlenmesi, Refahiyol hükümetinin düşürülmesi, MGK'nın ve ordunun siyasal yaşama dolaysız müdahalelerine toplumsal zemin hazırlanması, MGK-TÜSİAD hükümeti ANASOL-D'nin kurulması... tüm bu gelişmelerde ESK aktif bir rol üstlenmiştir. Tümüyü MGK'nın güdümünde ve TÜSİAD politikalarını açıktan destekler tarzda hareket etmiştir.

Ekonomik Sosyal Konsey 1996'da sermayenin saldırı politikalarına toplumsal meşruluk sağlamak için gündeme getirilmişti. İçerisinde, güya işçi ve emekçileri temsil eden örgütlerin de yer aldığı bu kurum "sosyal barışın" ve "toplumsal uzlaşmanın" güvencesi olarak lanse edilmişti. Gerçekte ise asıl amacı, özelleştirme, esnek üretim, eşel mobil, ücretlerin dondurulması, sosyal hakların gaspı vb. gibi sermayenin kapsamlı saldırılarını işçi ve emekçilere "ulusun, devletin ortak çıkarları" adı altında dayatmak olmuştur.

Ne var ki bu oluşumun asli misyonu yalnızca sınıfa dönük iktisadi ve sosyal saldırılara uygun bir zemin hazırlamakla sınırlı değildir. Son bir sene içerisinde ESK'e yüklenen role daha yakından bakıldığında, temel hedefin toplumsal muhalefeti düzenin temel politikalarına yedeklemek olduğu açıkça görülür.

Toplumsal gündeminin darbe-şeriat ikilemi tarafından belirlenmesi, Refahiyol hükümetinin düşürülmesi, MGK'nın ve ordunun siyasal yaşama dolaysız müdahalelerine toplumsal zemin hazırlanması, MGK-TÜSİAD hükümeti ANASOL-D'nin kurulması... tüm bu gelişmelerde ESK aktif bir rol üstlenmiştir. Tümüyü MGK'nın güdümünde ve TÜSİAD politikalarını açıktan destekler tarzda hareket etmiştir.

Bir önceki dönemde MGK şaşakçılığı yapan, ordunun toplumsal yaşama dolaysız müdahalelerine toplumsal zemin hazırlayan ve Susurluk skandalı ile hak saldırıları üzerinde yoğunlaşan emekçi kesimlerin dikkatini darbe-şeriat gündemine yoğunlaştıran ESK, şimdi de hükümetle yakın işbirliği



içerisinde.

ANASOL-D hükümeti tarafından yapısı yeniden belirlenen ESK'in temel amacı, geçtiğimiz günlerde Mesut Yılmaz'ın yayımlanan bir genelgede şöyle tanımlanmaktadır: *"Ülke ekonomisinin daha istikrarlı ve etkin bir biçimde yönetilmesi ve sosyal hayatın geliştirilebilmesi için; toplumun çeşitli kesimlerinin temsilcilerini bir araya getirerek devlet, işçi, işveren ilişkilerinin sağlıklı bir şekilde yürütülmesine katkıda bulunmak, geniş bir diyalog ortamı yaratarak hak ve menfaatlerin, ülke menfaatlerini gözetken uzlaşmacı bir anlayışla korunmasına olanak sağlamak ve ayrıca Türkiye'nin AB ile bütünleştirilmesi çerçevesinde ekonomik ve sosyal içerikli karar alma sürecinde demokratik katılımı en geniş biçimde temin etmek amacıyla İLO'nun 144 sayılı sözleşmesi de dikkate alınarak bir ekonomik ve sosyal konsey kurulmuştur."*

Bu tanımlama, göz boyamaya dönük laf kalabalığından arındırıldığında, ESK'in gerçek işlevini tabak gibi ortaya koymaktadır.

Açıktır ki, ülke menfaatlerinin herşeyin üstünde tutulacağı, devlet, işçi ve işveren ilişkilerinin buna göre düzenleneceği, işçi ve emekçilerin haklarının buna tabi kılınacağını ifade eden genelgenin "ülke menfaatlerinden" kastettiği burjuvazinin çıkarlarıdır. Bu her zaman da böyle olmuştur. "Ülkenin", "vatanın", "devletin", "milletin" çıkarları ve üstünlüğü somutta hep sermaye iktidarının ihtiyaçlarına karşılık gelmiştir.

Bu çerçevede tanımlanan bir "uzlaşma" ve "barış" ise işçi ve emekçi kesimlerinin sermayenin saldırılarını tam bir uysallıkla karşılaması, sessizce boyun eğmesi amacını taşımaktadır. Ne zaman ki, "ülke ekonomisinin istikrarı", "devlet, işçi-işveren ilişkilerinin

düzenlenmesi"nin adı "uzlaşma", ve "sosyal barış" ile birlikte anılmış ise ardından işçi ve emekçilere düşen "acı ilaç" ve "fedakarlık" olmuştur.

ANASOL-D hükümetinin ayağının tozuyla başlattığı zam furyası bile bunun en somut kanıtıdır. ESK'te yer alan sendika yöneticileri akaryakıt zammının açıklanmasının ardından Mesut Yılmaz'ı ziyaret etmiş ve zamlar için "üzüldükleri"ni ifade etmişlerdir. Bu ifade biçimi, zamlar nedeniyle "içinin yandığını" söyleyen başbakan yardımcısı Bülent Ecevit'in sözlerinden dahi geridir ve en az onun kadar ikiyezeldür.

Sermayedarlarla kolkola giren, MGK'nın karşısında hazırola geçen sendika bürokratlarının ne zam gibi bir derdi var, ne de işçi ve emekçilerin haklarını savunmak. Onlar çoktan işbirliği yaptıkları sermaye sınıfının saflarında yerlerini aldılar. Yalnızca onların gerici-faşist politikalarını destekledikleri, saldırı planları altına imza attıkları için değil. Muazzam servetleri, villaları, jaguarları... kısacası özel mülkiyet, sermaye birikimleri ve yaşam biçimleri ile de bu sınıfın üyesidirler. İşçi sınıfına ve emekçilere ihanet etmenin karşılığında onlara pastadan pay ayrılmakta, rüzvetle ve türlü rant alanlarıyla palazlandırılmaktadırlar.

Dolayısıyla kaşarlanmış sendika bürokratlarının, sermaye düzeninin sömürü çarklarının tıkır tıkır işletilmesi için ellerinden geleni ardına koymamalarında çok fazla şaşkırtıcı bir şey yoktur. Şaşırtıcı olan, işçi sınıfının ve özellikle de öncü işçilerin bunu büyük bir sessizlikle karşılamalarıdır.

Bu, herşeyden önce Ekonomik Sosyal Konsey'in işçi ve emekçi kesimler içerisinde belli bir kafa karışıklığına yol açtığına göstergesidir.

Burjuvazinin tam da istediği budur. Bir yandan işçi ve emekçilerin bu konseyde temsil edildiği, çıkarlarının savunulduğu yanılsaması yaratılmaya çalışılıyor, diğer yandan da "ulusal menfaatler" ve "sosyal barış" demagogileri ile işçi ve emekçilerin bağımsız çıkarları tarafından belirlenen sınıf bilinci karartılmak isteniyor.

Oysa ki ESK'te işçi ve emekçilerin temsil edildiği koca bir yalandır.

Bu kurumun hükümet kanadında 11 devlet bakanı yer alıyor. İşveren kesimini TİSK 1 kişiyle temsil ediyor. TOBB iki, TZOB bir, TESK iki, Türk-İş iki, DISK bir ve HAK-İş de bir üye bulunduruyor. Konsey başkanlığı başbakan, başbakan bulunmadığı koşullarda da devlet bakanı ve başbakan yardımcısı tarafından yapılacaktır. Onların istediği bir tarihte konsey toplantıya çağrılacak.

Bir an için bile yukarda sayılan işçi, çiftçi ve esnaf örgütlerinin çalışan sınıfların çıkarlarını temsil ettiğini varsaysak bile, sözkonusu eşitsiz dağılım ve çalışma tarzı açıkça ESK'de belirleyici gücün sermaye devleti ve onların bakanları, başbakanları olduğunu göstermektedir. Gerçekte ise, konseyde bulunan Türk-İş, DISK ve HAK-İş bürokratlarının hangi sınıfı temsil ettiği, kimin çıkarlarını savunduğu ve kolladığı açıktır. TİS ihanetlerinin altına imza atan, eşel mobil uygulamalarına onay veren, özelleştirme saldırılarını destekleyen, zamlara en fazlasından "üzülen" bu satılmışlar, en son olarak net 21 milyon olarak saptanan asgari ücret karşısında da en ufak seslerini yükseltmediler.

Bu hainler sermayenin arsız uşaklarıdır ve bugüne dek işçi sınıfını büyük bir yıkıma, onulmaz hak gasplarına ve günden güne büyüyen bir sefaletle yol açan tüm sermaye dayatmalarını sorgusuz sualsiz, en ufak bir direnç dahi ortaya koymadan kabul etmişlerdir.

Böyle bir yapıdan işçi ve emekçilerin yararına herhangi bir sonuç beklemek mümkün değildir. Bu herşeyden önce "hak verilmez alınır!" ilkesine aykırıdır.

Yani işçi ve emekçilerin mücadele bilincini karartmaya dönüktür. İşçi sınıfı bir yandan "ESK'te çıkarlarınız temsil ediliyor" demagogileri ile kandırılacak, ardından da "ulusal çıkarlar adına" kendi çıkarlarınızdan fedakarlık yapacaksınız denecek. Bunun ismi de "uzlaşma" olacak. "Sosyal barış" için ise daha da fazlası gereklidir. Kirli savaş politikasından Susurluk devletinin aklanmasına, siyasal özgürlüklerin tümüyle ortadan kaldırılmasından toplumsal muhalefetin

devlet terörüyle bastırılmasına dek her alanda sermaye iktidarının kurmayı MGK'ya tam destek anlamına gelmektedir. Bugün ESK, yalnızca sınıfa dönük ekonomik saldırıları meşrulaştırmak için değil, en iğrenç baskı ve sömürü politikalarına da toplumsal bir zemin sağlamak üzere devreye sokulmuştur. Sermaye programı etrafında tam bir ulusal birlik sağlanmak istenmektedir.

Bu aşağılık ihaneti parçalamak yalnızca ekonomik haklar uğruna mücadelenin yükseltilmesi ile olanaklı değildir. Herşeyden önce işçi sınıfının bilincinde "ulusal birlik" yerine "sınıf birliği", "ülkenin menfaatleri" yerine "bağımsız sınıf çıkarları", "sosyal barış" yerine "sınıfa karşı sınıf mücadelesi" yer edinmelidir. Sınıf hareketi sermayeden ve onun işçiler içerisindeki kurmayları olan sendika bürokrasisinden, devletten ve düzenden bağımsızlaşmalıdır.

Sendikalarından sendika bürokrasinin defedilmesi kadar, sınıfın bağımsız devrimci örgütlenmesi yakıcı bir önem taşımaktadır. İşçi sınıfı geline aşamada sendika bürokrasisine, düzen partilerine, birbirinin aynısı olan hükümetlere ve ESK gibi ihanet kurumlarına bağımlı olmaktan kurtulmalıdır.

Sınıf mücadelesi sermaye iktidarını hedef almadığı sürece düzen içi çözümler karşısındaki beklentilerinden de kurtulamaz. Zaman olur TUSİAD'ın "demokrasi paketi" karşısında hayale kapılır, zaman olur "darbe-şeriat" ikilemi karşısında kurtuluşu "laik-demokratik devleti" desteklemekte bulur, zaman olur ESK gibi ihanet kurumlarının da desteğiyle kurulan MGK-TUSİAD hükümetleri karşısında eli böğründe kalır. Her defasında da sorunlarına çözüm yerine daha büyük bir sefalet, daha çok baskı ve sömürü ile yüzyüze gelir.

O halde çözüm ESK gibi "sınıf uzlaşması" ve "barışı" üzerinde kurulan yalanları elimizin tersiyle itmektir. Kendi öz çıkarlarımız etrafında birleşmek ve örgütlenmektir. Yalnızca ekonomik haklarımız için değil siyasal özgürlükler için de, yalnızca sömürüye karşı değil faşist baskı ve terör politikasına karşı da, yalnızca kendi gündelik çıkarlarımız için değil, ezilen tüm sınıf ve kesimlerin meşru hak ve talepleri için mücadeleyi kaldırmaktır. Çözüm, kapitalist barbarlık sistemine karşı devrim bayrağını yükseltmektir. Bu uğurda komünistlerle elele vermek, ihtilalci komünist partisi etrafında örgütlemektir.

Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim! Kapitalizme karşı sosyalizm! tek çözüm, tek kurtuluş yolu budur!

**İşçi Sınıfı Savaşacak!
Sosyalizm Kazanacak!**

Ekonomik Sosyal Konsey ve ihanetin dünü, bugünü...

Sermayenin işçi ve emekçiler üzerindeki zulmü gün be gün artmakta. Bu zulmün icrasında kullandıkları en etkin maşalardan biri de koruculuktur..

Koruculuk bir ihanet kurumu. Sermaye her dönem, her ülkede ihanet kurumunu kullanmış. Aramızdan en zayıf unsurları düşürmek, satın almak, ajanlaştırmak ve bize karşı kullanmak onun hep uygulayageldiği bir yöntem. Fakat bugünkü biçimi ve anlamıyla "koruculuk"un örgütlenmesi Türkiye'de ilk olarak Kürt özgürlük hareketine karşıdır. Bir takım kesimlerin ajanlaştırılmasının ötesinde, maaşlı-silahlı-belgeli resmi bir kurum olarak örgütlendi koruculuk.

İhanetin kurumlaştırılması, koruculuğun belgelenmesi sınıf hareketine karşı da örgütleniyor. Ekonomik Sosyal Konsey adını verdikleri bu kurumun, işçi sınıfının özgürlük mücadelesini bastırmakta kullanmak istiyorlar. Sendika bürokratları kendilerini üst düzeyden sermayeye satmışlardır. Konfederasyon ve üst sendika yönetimleri, MGK'nın yeni kriz hükümetinin kuruluşunda kullanılmışlardır. Şimdi icraatlarında kullanıyorlar. Bilindiği gibi hükümetin ilk icraatlarından biri zamlar oldu. Tüm zorunlu geçim araçlarına uygulanan son petrol zammı emekçinin belini biraz daha bükerken, Metaller'ler Budaklar, hükümetin başıyla toplumsal uzlaşma görüşmelerini sürdürmekteydi. Bu uzlaşmayı resmileştirip kamuoyuna sunarlar mı, yoksa bir takım gizli anlaşmalarla mı satarlar sınıfı, önümüzdeki günlerde göreceğiz. Fakat ister resmen satsınlar ister gizliden, bu hainlerin işçi sınıfına karşı sermaye ile anlaşacaklarını tahmin etmek zor değil. Çünkü onlar bu günlerini dünden çizmişlerdir.

1978 yılında Ecevit hükümeti ile Türk-İş arasında imzalanan "Toplumsal Anlaşma"nın şartları, bugünkü "uzlaşma"nın niteliğine de işaret ediyor. O gün sınıf mücadelesini ezmenin yolu olarak işçi sınıfının "yaramaz çocuğu DİSK"i ortadan kaldırmak görülmüyordu. Bu nedenle sermayenin o günkü hükümeti Türk-İş'le anlaşmıştı. Bugünkü DİSK ise, Türk-İş'le elele, işçi sınıfı mücadelesini sindirebilmek için, Ekonomik Sosyal Konsey adındaki anlaşma kurumuna katılıyor.

Dün, Türk-İş'le Ecevit hükümetinin "anlaşma"sından, bugünkü ihanete ışık tutacak bazı maddeleri aktaralım, ibreti alem için:

"Hükümetle Türk-İş'in genel olarak demokratik Türk işçi hareketi Anayasa dışı eğilimlerin, yasa dışı eylemlerin ve toplumda barışı ve huzuru bozucu davranışların her zaman ve aydın



gözetmeksizin karşısında durum almışlardır ve alacaklar(...)"

Altını bizim çizdiğimiz ayırım gözetmemek'ten sermaye devletin ne anladığına değişik örnekler verilebilir. İlk örnek bu mantığın yasalardaki ifadesidir. 1963 tarihli 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanununun 29. maddesinin 1-2. fıkraları devletin bu "ayırım gözetmeme" mantığını çok iyi ifade etmektedir. Şöyle diyor yasa: "MADDE 29-1. Kanun dışı grev yapılması halinde işveren, böyle bir grevin yapılması kararına katılan, böyle bir grevin yapılmasına teşvik eden, böyle bir greve katılan veya yahut devam eden veya böyle bir greve katılmaya veya yahut teşvik eden işçilerin hizmet akitlerini feshin ihbarına lüzum olmaksızın ve her hangi bir tazminat ödemeye mecbur bulunmaksızın feshedilebilir. (...)"

2. Kanun dışı lokavt yapılması halinde işçiler, böyle bir lokavtı yapan işverenle olan hizmet akitlerini feshin ihtarına lüzum olmaksızın ve her hangi bir tazminat ödemeksizin feshedebilirler. (...)"

Nasıl yani?... Ne demek istiyor şimdi bu yasayla sermaye devleti?

Dalga mı geçiriyorlar bizimle?...

Evet... "İşçi sınıfıyla alay ediyorlar!..."

Kapitalist "ihbarsız tazminatsız" işten atmakta özgür. Ama işçi de öyle... "ihbarsız tazminatsız" işi bırakabilir. Hem de ne zaman? Yasadışı lokavtta-yani işten atıldığında...

Kapitalist devletin '63'lerdeki yasal mantığı işte böyle işliyor. İşçi ile sermayedarın "eşitliği" varıp işçinin işsizliğinde, açlığında buluşuyor...

Bugünün yasalarında bazı değişiklikler mevcut. Ne var ki "tarafsız" ve "demokrat" sermaye devleti güzellikle olmazsa zorla sağlamaya çalışıyor eşitliği. Tensikatlarla "ihbarsız tazminatsız işi bırakma hakkı"nı kullanmayan işçilere, "haklarını" cipla hatırlatıyor. GİNTEM'de, SOĞANLI DERİ'de, KARTURSAŞ'ta, copu, dipçigi, gözaltısı ile adalet dağıtıyor.

'78 anlaşmasının şartlarına göz atmaya devam edelim;

"1- Yalnızca ekonomik savaşıma ağırlık veren sendikacılık, ülkemizin ekonomik ve sosyal koşulları yüzünden

hızla çıkmaza yönelmekte bu (...) bugün varolan emekçi hakları bakımından kamuoyunu olumsuz biçimde etkilemeye başladığı görülmektedir. Bu nedenle ve ülkenin içinde bulunduğu ekonomik durum gözönünde tutularak, kamu kesimiyle yapılan toplu iş sözleşmelerinde toplam ... işçinin satın alma gücünü geriye götürmemek üzere,

1976 toplam işçi gelir düzeyi ile toplu sözleşme yürürlük sürecindeki fiyat artışları ve kuruluştaki istihdam artışı da dikkate alınarak bulunacak gelir düzeyinde tutulacaktır. Toplu pazarlıklarda ücretler, sosyal yardımlar v.b. konulan bu kurala göre saptanacaktır.

"5- Kamu kuruluşlarında üretim etkinliğini ve artışını bunun yanı sıra yöneticinin yönetimdeki etkinliğini engelleyici nitelikteki maddeler toplu sözleşmelere konmayacaktır.

Daha önce toplu sözleşmelere konulmuş bu nitelikteki maddeler de işletilmeyecektir.

"7- Bir dönem içinde işyeri ve işkolu esasına göre ayrı ayrı toplu sözleşmeler yapılmaması, bunun kaçınılmaz olabileceği durumlarda da ek yarar sağlanmaması yoluna gidilecektir.

"8- Geçmiş yıllardaki uygulama dikkate alınarak sendikaların ilk isteklerini meşkul bir düzeyde başlatmaları sağlanacaktır.

"9- Belirli bir yer ya da işletmedeki işçi fazlasını mesleğine uygun başka alanlara aktarmak için kolaylık sağlanacak ve toplu sözleşmelere bunu önleyici veya genellikle yönetim etkinliğini bozucu yönde girmiş hükümler ayıklanacaktır."

Tümüyle bir ibret ve ihanet belgesi olan bu anlaşmanın DİSK'in ve sınıf hareketinin dizginlenmesinde elle tutulur bir etkisi olmadı. Sadece Türk-İş üyelerinin haklarını tırpanlamaya yaradı olsa olsa. Ve bilindiği gibi sınıf hareketinin bastırılması ise, '80 darbesiyle, yani kaba şiddetle gerçekleştirilebildi.

Bu anlamda kuşkusuz bugünkü ESK için de benzer bir işlev sözkonusudur. Sendikal ihanetin sermayeyle yaptığı hiç bir anlaşma ya da uzlaşma, işçi sınıfı izin vermediği sürece yürürlüğe konamaz. Bu nedenle önemli olan, bu tür ihanet anlaşmalarına izin vermemek. Sendikal ihanete rağmen hak ve özgürlük mücadelesini yükseltmektir. Her yerde ve her düzeyde bağımsız sınıf çıkarları etrafında örgütlenmek, örgütlenmek ve örgütlenmektir.

**Kahrolsun Uzlaşmacılık!
Yaşasın İşçi Sınıfının
İktidar Mücadelesi!**

Kızıl Bayrak / BURSA

Sermayenin Sahte Yargıçlık Oyunu

MGK-TÜSİAD hükümeti devletin onarımına hız kazandırıyor. Bunun için elindeki tüm kozları oynuyor ve oynamaya da kararlı görünüyor. Devletin bugün için yoğun çaba sarfettiği şey; Susurluk'ta açığa çıkan çeteleşmiş yüzünü tamir etmektir. MGK-TÜSİAD hükümeti bu yakıcı ihtiyacının bir ürünü olmuştur. Hükümet değiştirilmeden önce bu sahtecilik akıllamaz bir aymazlıkla itiraf edilmiştir. İşçi-emekçilerin gözünün içine baka baka "sizi kandırmaya ihtiyacımız var" denilmiştir. Tabi ki bunun altyapısını hazırlayan da bir önceki hükümetin icraatları ve devlet çetesinin kendisi olmuştur.

Bu kez bir seçim sahtekarlığına bile gerek duyulmadan yapılan hükümet değişikliğinin kitlelerde tepkisel bir yankı bulmaması en fazla "güncel bir yanılsamanın" ürünüdür. Kitlelerdeki eylemsizlik değerlendirilirken bu faktör gözönünde bulundurulmalıdır. Ancak bu, elbette yalnızca bir yanılsama ile ya da önderlik iddiası taşıyan devrimcilerin eksik iradi çabalarıyla açıklanamaz. Süreci önceleyen dönemlerde, sermaye devleti etkin bir ajitasyon-propaganda ile ve yapay siyasal gündemlerle "devletin onarımı" çabasını titizlikle işlemiştir ve yeni sürecin hazırlığını yapmıştır. Değişik sermaye çevrelerinin it dalaşı ve tersinden de devrimci müdahalenin başarısızlığı işin tuzu biberi olmuştur. Sermaye devleti, eline geçirdiği en uygun ortamda da (1 Mayıs sonrası) çabasını derinleştirerek hükümet değişikliğine gitmiştir. Nasıl? Meclis içi transferlerle! Meclis borsasında dönen milyon dolarlarla! İşte "laik-demokratik" sermaye devletinin emekçilere sunduğu, en demokratik hak olarak lanse ettiği seçimlerin tam karşılığı da budur. Hoş, artık seçime de ihtiyaç duyulmuyor ya. Sermaye devleti yoğun yönetememe krizini artık emekçilerin gözü önünde milletvekili satın alarak geçiştirebilmektedir.

Yoğun bunalımların iki türlü sonucu vardır. Bu dönemler ya eksiklikler giderilerek, ileri bir sıçrama ile aşılar; ya da dağılma ve hüsrarla sonuçlanır. Sermaye devleti öylesine organize olmuş bir suç çetesidir ki, Susurluk gibi bir süreçte bile her bir organı it dalaşını sürdürmenin yanısıra birbirine koltuk çıkarak, bu dönemden güçlenerek çıkmayı başarabilmiştir. Kitlelerin muhalefeti boşa çıkarılmış ve hatta MGK-TÜSİAD politikalarının yedeği pozisyonuna dahi sokulmuştur. Bu yüzden de devleti aklama operasyonunun hükümet değişikliği aşamasında kitlelere yönelik sahte vaatlere bile gerek duyulmamıştır.

Devrim cephesi ve yılgınlığın zemini

Düzen cephesi bu durumdayken geleneksel devrimci hareket ne



yapmıştır? Kendiliğinden muhalefetin kuyruğuna takılarak süreci izlemekten başka? Bir taraftan önerilen halk meclisleri, diğer taraftan düdüklü eylemler ne kadar karşılığını bulabilmiştir? Ya da soru şöyle sorulabilir: "Kendiliğinden" bir muhalefete önderlik yarışı karşılığını nasıl bulmuştur? Doğru bir sınıfsal zemine oturmayan, doğru bir teorik-politik hatla belirlenemeyen taktikler ve bunlarla birleştirilen pratikler elbette hüsrarla sona erer. Eğer karşınızdaki gücü doğru tespit edemez ve yalnızca güncel politik hayata iradi müdahale bakış açısıyla hareket ederseniz geleceğiniz yer bir kez daha hüsrana olacaktır. Geleneksel devrimci hareket kendi eksikliğine bu açıdan yaklaşmalıdır.

Devlet, yapılanışı itibarıyla sermaye sınıfının hizmetindedir. En husumetli şeriatçısından en laiklikçi generaline kadar tüm örgütlenmeleri bu sınıfın kanatları arasındadır. Ve tüm bu örgütlenmesini de baş düşmanını yönetmek ve sömürmek amacıyla oluşturmıştır. Devlet asla sınıflarüstü bir kurumsallaşma değildir ve olamaz. Bunu gözden kaçırılarsa hüsrana mahkumdur. Devrim iddiasında olan her yapı Susurluk sürecini ve o çok bel bağlanan kitlelerdeki sosyal patlama beklentisini bu açıdan değerlendirmek durumundadır. Devrimin yapıcıları, devletin karşısında yeralıyorlarsa eğer, bir güç haline gelecekleri tek zemin vardır; işçi sınıfı ve emekçiler. Eğer tüm bir örgüt omurgası bu toplumsal sınıfta oluşturulursa, o zaman önderliğin iradi yeterliliği doğru karşılığını bulacaktır. Siyasal gelişmelerden hayal kırıklığına uğrama hakkına böylece sahip olursunuz. Kitlelerin eylemsizliği böyle bir durumda sıkıntı yaratabilir ancak. Sermayenin başarısının "güncel bir yanılsamaya" ilişkilendirilmesinin bir eklektizm olmadığını böylece kavrayabilirsiniz.

Nedir güncel yanılsama? Bu, sınıfın karşı sınıfa boyun eğişi ve içten içe bir tepki birikimiyle açıklanabilir. Karşı

sınıfa boyun eğecektir, çünkü örgütsüz, kendiliğinden bir refleksin varabileceği nihai sonuç burasıdır. İçten içe bir tepki birikimidir, çünkü bu da refleks bir hoşnutsuzluktan kaynaklanmaktadır. Gerçek bir sınıf örgütlülüğü ve önderliği olmaksızın bu birikimi de sermaye tarafından boşa çıkarılacak ve yılgınlığın zemini durumuna dönüştürülecektir.

Aklanan devlet aklanan çeteler demektir

Sermaye devletinin burjuva-refleksinden bu noktada çıkartılacak yeterince ders vardır. Özellikle de kitle muhalefetinin üst sınırdan alt sınıra bir geçiş yaşadığı şu son dönemde.

'96 1 Mayıs'ı kitlesel hareketliliğin üst sınırını ifade ediyordu. Düzen-devrim kampaşmasının aleyhine geliştiğini gören sermaye devleti derhal karşı saldırıya geçti. Sistemli saldırısını Anayol genelge ve paketleriyle yaygınlaştırarak, verili devrimci önderliğin başa çıkamayacağı geniş bir politik gündem oluşturdu. '96 1 Mayıs'a kadar devrim lehine gelişen süreci durdurmak yönünde önemli adımlar attı. Cezaevlerine yönelik saldırılar devrimci kararlılığa yenik düşerken, it dalaşını geri bir konuma çekti. 1 Mayıs'taki kitleselliği cezaevleri sürecinde ezerek Refahiyol hükümetinin güvencesini sağladı. Yani, sermaye devleti "içeride" kaybetti ama "dışarıda" kazandı. Bundan sonra sınıfa yönelik saldırılarını boyutlandırarak sürdürdü. Susurluk gibi bir "skandalın" devrimci cepheden "kazanılmamasının" altında bu zemin vardı. Susurluk'tan sonra ise sermayenin, it dalaşı için geniş geniş yer vardı gündeminde. Kitlesel muhalefeti kontrol altına aldıktan sonra (1 dakikalık karanlık eylemleri), titizlikle yapay gündemler oluşturdu. Bunları birer birer işleyerek, bir yandan devletin verili çeteleşmiş yapısını meşrulaştırdı, diğer yandan sahte yargıçlıklarla devleti akladı. Gerek

Susurluk'u gerekse de tüm pervasız terör saldırılarını kendini bilmez birkaç kişiye, münferit olaylara indirgeyerek bu operasyonu tamamladı. Ve artık son haddede yeni saldırıların (ekonomik saldırıların) hazırlığına başladı. Çünkü artık idari kaygıları geri plana düşmüştür.

Böylesi bir süreçte tüm organize suç şebekelerini seferber ederek temize çıkan sermaye devletinin yeni saldırısının adı MGK-TÜSİAD hükümetidir. Refahiyol, misyonunu tamamlar tamamlamaz gözardı edilmiş ve Anadol-D oluşturulmuştur. Sermaye devletinin tüm siyasal süreçlerindeki en iğrenç sahte kampanyalar da bu dönemde açıklıkla hayata geçirilmiştir. Tarikat baskınlarından sermaye medyası baskınlarına, meclis pazarlıklarından sahte Susurluk yargılamalarına kadar. Tüm bunlar Anadol-D'nin altyapısını hazırlamış, ek olarak kitlelerin tepkisini yanlış kanallara akıtmıştır.

Anadol-D'nin ilk icraatları yeterince açık değil midir? Hain sendika mafyaları B. Meral'ler, R. Budak'lar sınıfa ihanetin en üst boyutuyla, TÜSİAD'la kolkola bu hükümetin altyapısını hazırlarlarken, diğer yandan '97 1 Mayıs'ında devrimcilere provokasyonu örgütlememişler midir? Kontrgerilla şeflerinin oluşturduğu MGK'ya yine bunlar tam destek olmamışlar mıdır?

Anadol-D'nin ilk icraatlarına bakınız. Sermaye, yönetim krizine bulduğu bu geçici çözüme yaslanıyor. Şehvetle ve pervasızca zamlar, iller idaresi yasaları, tabutluklar gündeme sokuluyor ve uygulamaya geçiliyor. Eşel mobil kolaylıkla dayatılıyor, ek vergilerle sömürü katmerlendiriliyor. Özelleştirmeye hız kazandırılıyor. Kıbrıs gündemiyle şovenizm pompalanıyor. Kısacası IMF ne istiyorsa hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Ya aynı hükümet üstüne oturduğu sahte alternatifi "şeriat"a karşı ne yapıyor? İki gün önce elini kolunu sallayarak Ankara'ya giren yobaz takımı aynı rahatlıkta saatler süren gösteriler yapıyor. Peki ya bunların karşıtı gibi gösterilen ordu-jandarma nerededir? O aynı ordu değil midir Zonguldak işçisinin önüne yüzbinlerce jandarma-komandoyla barikat kuran? Ya da Gazi'de emekçilere ateş açan, grevleri, cezaevlerini basan? Güya karşıtı olduğu "şeriat" Genelkurmay önünde kol gezerken nerededirler? Biz söyleyelim: Ya Kürdistan'da köy boşaltmakta, yakmakta, ya bir fabrikada grev basmakta, ya cezaevlerine saldırı yapmakta, ya da Gazi'lere-1 Mayıs'lara provokasyon hazırlamaktadırlar. Veya eroin-silah kaçakçılığı, Kürt halkını haraca kesme, komünist-devrimci avlama, kirli provokasyon hazırlıkları gibi önemli işleri vardır, gelememişlerdir..

Mahkemeler sahte sınıfa saldırılar gerçektir

Tüm bu laiklik-şeriat safsatasından öte, esasta MGK-TÜSIAD hükümetinin oturduğu zemin Susurluk'tur. Peki ya Susurluk'a karşı yapılan nedir? Dönemin ön plana çıkarılan çetebaşları M. Ağar, Çiller gibi CIA ajanları ve eli kanlı katiller ellerini kollarını sallayarak gezmektedirler. Haklarında açılacak sahte dava ve dosyalar aynı yerde durmaktadır. Göstermelik tutuklular ise yeni provokasyonlar için hazır bekletilmektedirler. İt dalaşı çerçevesinde itiraf edilen gerçeklerin kırıntıları bile isnad sahiplerini ipe götürmeye yetecekken koskocaman bir hiç yapılmaktadır. Çünkü devletin göstermelik yargılamaları ve bu konudaki meclis gündemleri tamamen sahtedir. Sermaye sınıfının iç çıkar çatışmalarının örtülü tehditlerinden öte bir anlamı daha vardır. O da kitlelerde oluşan beklentinin yeni ve uzun bir sürece yayılması ve bu beklentilere yapay bir karşılık verilmesi. Bu çerçevede yapılan "yargılamaların" ve itirafların bir başka karşılığı da çete devletinin meşruluğudur. Ensonu da yeni hükümetin pervasız saldırılarını bu yapay gündemlerin altına gizlemektir. Başkaca hiçbir şey değil.

İşçi ve emekçilerin de sermayenin bu pratiginden çıkarması gereken bir ders vardır: Örgütlülük. Sermaye sınıfı tüm bu bahsedilenleri sağlam bir şekilde örgütlenmiş olmasına borçludur. O, gücün örgütlülükte olduğunu çok iyi kavramıştır. Buna göre organize olmuştur.

İşçi sınıfının çıkarı da kendi yönetiminde var olacaktır. Tüm tepki birikimleri, sosyal çalkalanmalar bu çerçeve esas alınarak değerlendirilmelidir. Adım adım devrimi örnek burada anlamlı olacaktır. Sınıf düşmanımız burjuvaziye karşı tek bir yürek, tek bir yumruk olabilmeliyiz ki vurdüğümüzda devirelim. Tüm pislikleriyle, yozluklarıyla, sahtelikleriyle bir bütün olarak sermaye sınıfını tarihe gömebilelim. Onun siyasi zorunu aşmak ancak bizim komünist siyasal bir sınıf örgütü olmamız ve bunu ihtilalci işçi sınıfı partisiyle taçlandırmamızla mümkündür. Sınıf olarak kurtuluşumuz için başka bir alternatifimiz yoktur. Devrim ve sosyalizm bizim sınıf yazgımızdır. Ve bunu başarabilecek tek güç biz işçileriz. Gücümüzü örgütlülüğümüzde birleştirmeliyiz. Hayal kırıklıkları ve veryansın etmek çözüm değildir. Yaşamımızı güzelleştirecek tek yol devrimdir. Kurtuluşumuz sosyalizmedir.

Komünist bir siyasal sınıf partisi için saflara! İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak!

Susurluk devletinin hesabını işçi-emekçiler soracak!

Devlet, bir süre gündemde kalan ve kitleleri 1 dakika karanlık eylemi için sokağa döken Susurluk skandalını, gündemden düşürmeyi başarmıştı. Olayların merkezinde olan ordu parlatıldı, kurtarıcı pozlarında önplana çıkarıldı ve tüm toplumsal gündem "ordu-şeriat" ekseninde belirlendi.

Panzerlerle eroin ticareti yapan çetelerin subaylardan oluşmasına, general Veli KÜÇÜK'le ilgili iddiaların istihbaratçı Hanefi AVCI tarafından da doğrulanmasına ve asıl önemlisi bu işlerin yönetildiği merkezin MGK olmasına rağmen ordu "ak" ve "pak" gösterildi. Çünkü; gündemi işçi-emekçiler aleyhine çevirebilecek tek güç MGK idi.

MGK, darbe-şeriat ikilemini Susurluk'un yerine ve onun üstünü örtecek tarzda gündeme oturarak sorumluluğunu yerine getirmiş oldu.

Fakat kontrgerilla devleti, Susurluk'la birlikte bir kez patlamış olan kanalizasyonundan akan lağım ve pisliklerin sokağa dökülmesini tümüyle engelleyemedi. Tüm operasyonlara ve çabalara rağmen pisliğin üstü örtülemiyor. Örneğin; son dönemde Hanefi AVCI'nın Gazi'de katliamın devlet provakasyonu olduğunu söylemesi, Meral Çatlı'nın



elinde kasetler olduğunu söyleyip bir sürü bürokrat ve partiliyi tehdit etmesi, çete devleti olgusunu ve Susurluk'u tekrar gündeme getirdi. İş gücü işçi-emekçiler üzerinde baskı kurmak olan sermaye devleti ve onun kurumları, kendi koyduğu kural-kanunlara bile uymayarak çeteler savaşına girişmiş durumda. Gün geçmiyor ki yeni bir skandal açığa çıkmayın.

Devletin kurumlarındaki çanak yalayıcıları birbirlerini sürekli bildiklerini açıklamakla tehdit ediyor. Anlaşılan o ki, herkesin suç dosyası birbirinden kabarık.

Kendisi bir çete olarak konumlanan devletin işlediği suçlar işçi-emekçilere ve onların öncülerine yöneliktir. Gözaltında kayıplar, gizli operasyonlar, eroin ticareti, haraç toplama olayları kapitalist düzenin çürümüşlüğüne ve tükenmişliğine de bir göstergesidir. Çete devletinin bu kadar

açıktan teşhir olduğu, çürümenin had safhaya ulaştığı bir dönemde komünistlere ve işçi-emekçi sınıfının bilinçli-öncü kesimlerine büyük sorumluluklar düşmektedir. Susurluk'un üzerinin örtülmesine ve devletin mafya-çete devleti yüzünün "münferit olaylar"la açıklanmasına izin verilmemeli. Çete devleti olgusu ve

Susurluk, bunları ancak işçi-emekçilerin yargılayacağı, pisliğin ancak devrimle temizleneceği açık bilinciyle sürekli gündemde tutulmalıdır.

Komünistler, faaliyetini taşıdığı her alanda devletin katliamcı ve sınıf düşmanı yüzünü teşhir etmeli, somut örnekleriyle birlikte ortaya koymalıdır. Yürütülecek bu tarz bir propaganda-ajitasyon çalışması, işçi sınıfının son dönemdeki çoğunlukla kendiliğinden ve ekonomik taleplerle sınırlı mücadelesini siyasal ve düzen karşıtı bir platforma çekmede önemli bir işlev görecektir.

Susurluk devletinin Hesabını İşçi-Emekçiler Soracak! Çözüm Devrimde, Kurtuluş Sosyalizmde!

Karadeniz'de koruculuk uygulaması!

MGK güdümlü ANASOL-D hükümetinin başbakan yardımcısı Bülent ECEVİT daha geçtiğimiz günlerde "koruculuk sınırlandırılacak" açıklaması yapmıştı. Oysa bunun bir aldatmacadan ibaret olduğunun ortaya çıkması için birkaç hafta dahi geçmesi gerekmedi. Şırnak'tan Ordu valiliğine atanan Mustafa Malay'ın; Ordu'nun, Gürgentepe, Gököy ve Mesudiye ilçelerinin kırsal kesimlerinin koruculaştırılacağı ve halka silah dağıtılacağına dönük açıklaması gecikmedi. Hemen ardından ise Tokat'ın Almus, Niksar ve Reşadiye ilçelerine bağlı köylerde koruculuk uygulamasına geçilmesi için çalışmalar başlatıldı.

İlk olarak Kürdistan'da birkaç ilde başlatılan koruculuk, daha sonra tüm Kürdistan nezdinde yaygınlaştırılmış, son olarak Antakya'da uygulamaya konulmuştu. Bugün ise koruculuk MGK tarafından Karadeniz'e de sıratılmış bulunuyor. S... uygulama adı gasp, ırza geçme, uyuşturucu kaçakçılığı, katliam ve vahşetle birlikte anılan koruculuk sisteminin tüm ülke sathına yayılacağına açık göstergesidir. Anlaşıyor ki, uyuşturucu ve silah kaçakçılığından sağlanıp kirli savaşa aktarılan rant az geliyor. İller idaresi yasasıyla valilere ve

orduya tanınan sınırsız terör estirme hakkı yetersiz bulunuyor. MİT, JİTEM ve kontrgerillanın toplumsal muhalefete ve onun devrimci, öncü güçlerine karşı devreye soktuğu katliam ve vahşet politikaları yeterince göz doldurmuyor.

Almus, Niksar ve Reşadiye ilçelerinin köylerini basan devlet güçleri, bu köylerin muhtarlarını ve belediye başkanlarını biraraya toplayarak; "Anarşi ve terör bu bölgelere de sıçramıştır ve Alevilerden destek görmektedir. Bu bölgelere koruculuk sistemi getirilecektir. Gerekirse birkaç kişi ölecektir. Tunceli ve Sivas'ta olduğu gibi köyleri boşaltırız ve cezanızı çekersiniz." diyerek Karadeniz'de de katliam politikalarını meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Sermaye devleti Karadeniz'de koruculuk uygulamasıyla herşeyden önce, Karadeniz dağlarına sıçrayan devrimci mücadeleyi bastırma, devrimci güçleri ezme ve imha peşindedir. Diğer bir amacı ise, '80 darbesinden bu yana toplumsal mücadele alanında anlamlı bir çıkış yapamamış, büyük ölçüde rejimin şoven ve milliyetçi politikalarının etkisi altındaki Karadeniz halkını "koruculuk" dayatmasıyla tümüyle düzen politikalarına bağlamak ve sindirmektir.

Böylece olası bir toplumsal hareketlenmenin ve devrimci uyanışın önüne geçmektir.

Fakat, özellikle Susurluk'tan sonra yaşanan süreç çete devletinin içyüzünü de gün yüzüne çıkardı. Herhangi bir fabrikada veya semtte en ufak bir direnişi veya eylemliliği bütün güçleriyle ezen, büyük bedeller ödenerek kazanılan hakları hiçe sayan, kardeş bir halkı yoketmeye çalışan devlet, ülkeyi kan ve ateş gölüne çevirmiştir. '80 sonrası kabuklarına çekilen, mücadeleden uzak duran işçi ve emekçiler son yıllarda fabrikalardan tutun da hayatın her alanında mücadele bayrağını yükseltmeye başlamışlardır.

Yıllardır ordusuyla, polisiyle ve korucusuyla Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastıramayan sermayenin en büyük korkusu da budur. Yani işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelenin giderek gelişmesi, yayılması ve iktidarına, devletine yönelmesidir.

Karadeniz'de koruculuk dayatmasına karşı duralım! Bize zulüm ve sefaletten, kan ve gözyaşından başka bir şey vermeyen sömürgeci sermaye düzenine karşı "İşçilerin birliği! halkların kardeşliği! şiarını yükseltelim.

Cop hedefini şaşırınca veya basın özgürlüğü havariliği...

“Sloganlarla yürüyüşe geçen topluluk, polisin tüm uyarılarına rağmen dağılmayınca...” “Polis barikatını aşmaya çalışan göstericilere...”, “Döviz ve pankartlar açan gruba...”

Bu cümlelerle başlayan ve polis saldırısını meşru gören hatta “polisin sabrını taşımak” türünden cümlelerle olumlayan pek çok haberi okuduk veya dinledik geçmişte.

Yalnızca bir izleyici ve yorumlayıcı olarak değil, bir taraf olarak ezilen emekçilerin, toplumsal muhalefetin içerisinde yer alan sosyalist ve devrimci basın teröre hedef olduğunda kimselerin sesi yükselmedi. Aksine yalnızca devlet değil, burjuva medya da hakkını arayan, mücadeleyi yükselten kitleleri ve onlarla birlikte saf tutmuş devrimci-sosyalist basın çalışanlarını “terörist” ilan etti yazılı ve görsel basında.

“Yine kan, yine gözyaşı” gibi manşetlerle bu olayları gazetelerinde işleyenler hep saldırıya uğrayanları hedef gösterdi.

Şimdiyse durum farklı. Günlerdir toplum burjuva medyanın polis terörüne hedef olmasıyla çalkalanıyor. Bu kez holding basını protesto yükseltiyor. Medya çalışanları basın açıklaması yapıyor, döviz açıyor, alkış ve sloganlarla yürüyüşe geçiyor. Polisin “tüm uyarılarına rağmen” dağılmayan hatta ellerinde kameralarıyla polis barikatına yüklenenler yine onlar.

Dövizlerinde, açıklamalarında ve sloganlarında birşey öne çıkıyor: “Özgür basın susturulamaz!”

Bu sloganı geçtiğimiz günlerde sokakta, radyoda, okuduğumuz günlük gazetelerde, televizyon programlarında yoğun olarak duyduk. Haramilerin başkentinde işçi ve emekçilere yasaklanan Kızılay Meydanı’nda saatlerce süren gerici gösteride polislin gazetecilere saldırması yoğun bir trafik başladı. Gazeteciler ve basın kuruluşları, dernekler açıklamalar yaptı ve çeşitli üst makamlara ziyaretler düzenledi. Devlet büyükleri, cumhurbaşkanından içişleri bakanına kadar bir dizi mesaj ve direktifler verdiler.

Anasol-D hükümetinin terör ve soygun politikalarını ayağının tozuyla uygulamaya başladığı bir dönemde bu olayların vuku bulması sermaye devleti için kuşkusuz ki talihsiz olmuştur. Zira tam da aynı günlerde gündeme getirilen basın yasası değişiklikleri ve ona paralel yükseltilen “basın özgürlüğü” ve “demokrasi” havariliğinin tüm ikiyeüzlülüğü ve gözboyamacılığı bu olaylarla ortaya çıkmıştır.

Bu sıkıntıyla terör cumhuriyetinin görmüş, geçirmiş cumhurbaşkanı, başbakanı ve muhalif bakanları ardarda “geçmiş olsun” dileklerinde bulundular. Mağdur gazetecileri ziyaret ettiler. Herzamanki teranelerini tekrarladılar. Polisin stresli çalışma koşulları, eğitiminin yetersizliği vs. Tabi 120 bin kişilik bir kurumun içinden kötülerin de çıkabileceğini, onların cezalarını vereceklerini eklemeyi unutmadılar. Ve alışıldık tarzda yinlediler: “Bir daha olmayacak.”

Ardından, olaydan sorumlu tuttıkları 3 “kötü” polis, tıpkı geçen yıl gözaltında

dövülerek katledilen Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe olayının sorumluları gibi açığa alındılar. Olayla ilgili ihmali görülenler için soruşturmalar başlatıldı.

Ardından basın çalışanları için “ceza ertelenmesi” yasa tasarısı hızla meclisten geçirildi. Söz konusu yasanın hükümlerine göre sorumlu müdür olduklarından dolayı ceza almış ya da haklarında ceza davası açılmış gazetecilerin cezaları erteleniyor. Cezaları ertelenenler üç yıl içerisinde aynı suç ve aynı sıfatla tekrar ceza almaları durumundaysa ertelenen ceza ve davaları yeniden gündeme geliyor. Sınırlılık bununla da bitmiyor.

31 Temmuz’da meclisten geçerek yürürlüğe konan bu yasadaki yararlanmayı bekleyen basın çalışanlarının, sadece 12 Temmuz 1997’ye dek işledikleri “suç” ve aldıkları “ceza”lar ertelenecek. Yasanın “ertelemenin” bu tarihine kadar görevde olan ve 12 Temmuz sonrasında hakkında dava açılan sorumlu yazı işleri müdürlerinin davalarına bir etkisi olmayacak. Bu tarihin önceki süreçlerde bilinçli bir tarzda açıklanmamış olması sermaye devletinin tam bir uyanıklıkla hareket ettiğini ortaya koyuyor. Açıktır ki bu yasa, esas olarak dünya kamuoyunun baskısından kurtulmak, özellikle de Işık Yurtçu çerçevesinde gündeme gelen Avrupa’nın rahatsızlığını dindirmek için gündeme getirildi.

Sermaye devleti bu göstermelik yasayla Avrupa’ya hoş görünmeye çalışırken, diğer yandan sosyalist basına azgın terörünü kusmaktan çekinmiyor. Devrimci sosyalist yayın ve gazeteler sistematik, adeta otomatige bağlanmış bir tarzda toplatılıyor. Yazarlar ve yazı işleri müdürlerine cezalar yağıyor. Gazetelerin yayınları sudan sebeplerle durduruluyor, ya da daha ileri gidilerek kapatılıyor.

Devrimci-sosyalist basın üzerindeki baskı uygulamaları bunlarla da kalmıyor. Devrimci-sosyalist basın çalışanları sürekli gözaltılar yaşıyor. İşkencelerden geçiriliyor. Hatta katlediliyor. Gazete büroları basılıp talan ediliyor, arşivlere ve teknik araç gereçlere zarar veriliyor ya da el konuluyor. Gazete büroları sürekli bombalama tehditleri alıyor. Polis desteğinde eli sopalı sivil-faşistlerce günlerce ablukada tutuluyor. Hatta geçtiğimiz aylarda bombalanan Kurtuluş Ankara bürosu gibi bombalanıyor, kundaklanıyor.

Salt yurtsever basına dönük baskı ve saldırıları sıralamak bile sermaye devletinin basın özgürlüğü mavallarını boşa çıkarmaya yeterlidir. Kaybedilen ve katledilen onlarca gazeteci, başkalarının emriyle bombalanan Özgür Ülke, dünya basın özgürlüğü günü’nde kapatılan Demokrasi...

Yıllardır devrimci sosyalist basına dönük tüm bu saldırılar ve onca terör karşısında sessiz kalanlar, yapılanları örtük veya açık destekleyen burjuva medya çalışanları bugün yediği bir-iki cop darbesinin acısıyla kıyamet koparıyorlar: “Özgür basın susturulamaz!”

Oysa, bu slogan sermayenin değil, ona karşı mücadelenin, ezilenlerin sesi olan devrimci sosyalist basın çalışanlarının dilinde anlamını kazanarak, kuru ve boş bir söz kalıbı olmaktan kurtuluyor.

Metin Göktepe davası ve burjuvazinin ikiyeüzlülüğü...

24 Temmuz, iki önemli olaya tanıklık yaptı bu yıl. Birbiriyle yakından ilişkili ve aslında birbirini dışlayan iki olaydı bunlar. Birisi, bilindiği gibi Metin GÖKTEPE davasıdır. Diğeri de, sözde basından sansürün kaldırılışının yıldönümü. Buna burjuva basın “basın özgürlüğü günü” diyor. Basın özgürlüğü günü, Cemiyet tarafından devletin başkentinde, devletin başına ödül verilerek kutlandı.

Muhalif basın ise, 24 Temmuz’u, basın özgürlüğü için mücadele günü ilan etti ve Afyon’a taşıdı mücadeleyi. Metin’in duruşmasının yapıldığı Adliye’ye.

Türkiye’den ve dünyadan bir gazeteci ve aydın ordusu ile, EMEP ve ÖDP’nin kitlesel olarak katıldığı bu eylemin etkisi, Ankara’daki sahte “özgürlük bayramı”nın neşesini kaçırarak güçteydi. Öyle ki Demirel, ödülünü alırken yaptığı konuşmada olaya değinmeden geçemedi. Demirel’ göre Göktepe olayı “Türkiye’nin bir ayıbı”ydı. “Türkiye bu ayıbın altından kalkamaz”dı.

Metin’i öldüren açık olduğuna göre, Demirel’in suçu Türkiye’nin üstüne yüklemesinin mantığı ise “ülkesi ve milletiyle bölünmez”, her şeyin üstünde ve her şeyi kapsayan devlet anlayışında yatıyor. Yani Demirel aslında devlet demek istiyor ama onunla aynı gördüğü ülkenin adını kullanıyor. Ayrıca Demirel’e, sadece sağcılar değil, “devlet adam öldürüyor” da dedirtemezsiniz. Bir de bunun etkisi var tabii...

Oysa Cemiyet’in aşağılık bir ikiyeüzlülükle ödül sunduğu bu aynı Demirel değil miydi daha dün, “onlar bildiğiniz gazetecilerden değil” diyen. Hüseyin Deniz’ler, Musa Anter’ler, Aysel Malkaç’lar bir bir ortadan kaldırılırken?.. Ve dün, ona adam öldürdüklerini söyletmediğimiz sağcılar değil mi, bugün çete davalarında devlet tarafından kiralık katil olarak kullanıldıkları itiraf edilenler?..

Burjuva basın her zamanki gibi sınıfsal tavrını koydu. Kuşkusuz burjuva basının basın özgürlüğünden anladığı, burjuva egemen düşüncenin özgürce ifade edilmesidir. Bu konuda herhangi bir baskıdan, sansürden söz edemeyiz elbette. Bu nedenle sansürün kaldırılış yıldönümünü de kutlalar, basın özgürlüğü günü de ilan ederler. Demirel’e de ödül verirler, hatta örneğin Anter’lerin katillerine de... Bütün bunlara bir diyeceğimiz yok. Fakat şu adice ikiyeüzlülüğü bırakıp düşüncelerini “özgürce” ifade etseler ya. Hayır, burjuvazi hiç bir zaman bu yalancılıktan, bu riyakarlıktan vazgeçemez. Bütün halk düşmanı iktidarlar gibi, burjuva iktidarı da halkı kandırmak için her zaman

yalana ve riyaya başvurmuştur. Ankara’daki törende burjuva basının riyakarlığı, Demirel’le birlikte Yurtçu’ya da ödül vermesidir. Birbirinin zıddı konumdaki bu iki kişiye, bir düşünce suçlusu ile, onu suçlu ilan edip içeri atan egemenlerin en üst temsilcilerinden birine, aynı olayla ilgili ödül vermeye kalkmak, bu, burjuva basının en son rezilliklerinden biri oldu. Bu ödül reddedilmelidir. Kişisel affı reddetme onurunu taşıyan Işık Yurtçu, bu ödülü reddetme onuruna da layıktır.

Burjuva basının “özgürlük” kavramı ise son derece sınırlıdır. Burjuva muhalefete bile tahammülsüz bir “özgürlük” anlayışıdır bu. O gün en güçlü olan burjuva akımdır özgürlüğü hak eden. Yani Türkiye’de MGK’nin emir-kumanda zinciri geçerlidir bu konuda da. Belki dünyada ilk kez “mehmetçik medya” adına layık olmak Türk basınına nasip olmuştur bu yüzden. Evet, bu ülkede mehmetçik medya, sadece Musa Anter ve Metin Göktepe gibi, “bilmediğimiz gazeteciler”in değil, Uğur Mumcu ve Çetin Emeç gibi, bildiğimiz gazetecilerin öldürülmelerinde de katillerden yana tutumunu korumuştur. Çünkü onlara devletin suç işlediğini söyletemezsiniz. MGK emir vermediği sürece tabi.

Burjuva basının Ankara’da bu “özgürlük komedisi”ni sahnelediği saatlerde, muhalif basının Afyon çıkartması sürüyordu. Onlarca basın mensubu ve muhalif aydın ile binlerce Metin, basın özgürlüğü için mücadelenin güçlü bir eylemini gerçekleştirdi, duruşmanın sürdüğü iki saat boyunca. Afyon sokakları “Hepimiz Birer Metin’iz!” sloganlarıyla cınladı. Adliyenin önündeki barikat, bu slogan ve yuhlarla yıkılarak basının duruşma salonuna girmesi sağlanabildi. Metin’i ve Ocak’ı öldüren devlet, Afyon Adliyesi önünde ana-babalarını döverek sürdürdü suçlarını. Devletin başının özür dilediği saatlerde kolu suç işlemeye devam ediyordu.

Kısacası “muhalif” bir gazeteciyi gerekli gördüğünde öldürten, gerekli gördüğünde ise ondan hareketle “demokrasi”, “özgürlük” çığırtkanlığı yapan burjuva devlet Afyon’da bir kez daha ikiyeüzlülüğünü tüm açıklığıyla sergilemiştir.

Bu ikiyeüzlü politikaya hiçbir zaman prim vermemiş ve her zaman safını açık bir tarzda devletin ve düzenin karşısında, ezilen işçi ve emekçi sınıfların yanında belirlenmiş olan devrimci sosyalist basın tam da bu nedenle basın özgürlüğün tek gerçek temsilcisi ve savunucusudur.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi TİKB ve EKİM davası tutsaklarının ortak açıklamasını kısaltarak yayınlıyoruz. Zindan Direnişi ve Siper Yoldaşlığı*

(...) '96 zindan direniş süreci, ancak kendi nesnellik ve özgünlükleriyle algılandığı takdirde, bu direnişin tarihsel önemi ve siyasal boyutları doğru kavranabilir, geleceğe dönük doğru sonuçlar çıkartılabilir. Direnişin yaşandığı dönemde de doğru taktik politikaları hayata geçirebilmenin koşulu bu idi; direnişin mayalandığı siyasal süreci sınıf perspektifiyle kavrayabilmek. Doğru bir taktik hat izleyebilmek bu koşula bağlı idi. Bizler EKİM ve TİKB dava tutsakları olarak, yaşanan süreci sadece zindanlara yönelik bir saldırı ve hak gaspları girişimi olarak algılamadık. Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçilere dönük topyekün bir saldırısı sözkonusuydu. Zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik saldırıyı, bu genel saldırının bir parçası, bir uzantısı olarak değerlendirdik. Bu algılayış ve değerlendirmenin bir sonucu olarak; içeride direnişin kitleselliğini, dışarda da işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlarını harekete geçirmenin özel önemine dikkat çektik. Buna uygun bir pratik izledik. Böyle bir süreçte, direnişi işçi sınıfı ve emekçi yığınlara taşımak ve onlara maletmek gerekiyordu. Kalıcı bir zaferin güvencesi ve sınıfa karşı sınıf tutumu buydu.

Kuşkusuz böyle bir perspektif ve pratik politika ancak direnişi mayalayan dönem ve zorunlu kılan koşulları sınıf perspektifiyle analiz etmenin ürünü olabilirdi. Aksi takdirde '96 zindan direnişi gibi birçok yönüyle tarihsel öneme sahip bir direniş; düşmanın zindanlara yönelik periyodik saldırılarından biri ve bunun karşısında devrimcilerin yiğitçe direnişi gibi güdük bir algılanma tehlikesi de doğacaktı. Kuşkusuz devrimcilerin yiğitçe direnişi ve şehitlerimizin yarattığı kahramanlık destanlarının altı ne kadar çizilse azdır. Ancak bu kendi başına '96 zindan direnişini anlatmaya yetmiyor. Belli bir tarihsel süreçte damgasını vurmuş, tarihsel değerleri geçmişten geleceğe taşımanın biricik koşulu, bu değerlerin yaratılmasını zorunlu kılan koşullar ve sınıf mücadelesindeki yerinin doğru bir perspektifle tahlilidir.

'96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişini önceki bütün direnişlerden ayırtıran ve ona ayrı bir tarihsel anlam kazandıran özelliği, ne sadece düşmanı dize getiren bir direniş olmasıdır ne de sadece muazzam siyasal kazanımlarının olmasıdır. Direnişin Türkiye Devrimi'ne ve devrimci harekete kazandırdığı bir diğer paha biçilmez değer de yaratılan "siper yoldaşlığı"dır: Farklı ideolojik çizgilerin temsilcisi olarak mücadeleye veren devrimci hareketin mümkün olan en geniş bileşeninin şehitler pahasına eylemdeki ortaklığı ve düşmana karşı direnişidir. Daha önceden bunun bir başka örneğine rastlanmamıştır.

Düşman karşısında ortak eylem-ortak direniş... Tam da bu gerçekliktir; "siper yoldaşlığı" gibi bir geleneği en üst boyutta tarihe kazıyan. İşte yaratılan bu değer direnişin en önemli siyasal kazanımıdır.

Bugün dönüp baktığımızda direnişin üzerinden bir yıl geçmiştir. Fakat ne yazık ki; devrimci hareket direnişin siyasal sonuçlarını ve oluşan politik etkiyi sınıfa maletmekte, bunu düşman karşısında bir moral üstünlüğüne dönüştürerek, devrim cephesine bir motivasyon kazandırmakta; bunu kalıcılaştırmakta yetersiz kalmıştır. Sınıf perspektifinden ve bakış açısından yoksunluk nasıl direnişi önceleyen koşulları doğru değerlendiremeyip; direnişi de bu olgunluk üzerinden sınıfa ve emekçilere mal edemeyerek

darlaştırdıysa, direniş sonrasında da, direnişin siyasal sonuçlarını sınıfa taşıyarak politik bir kazanıma dönüştürmektense iç rekabet ve dar grupçuluk esas alınarak sonuç alınmaya çalışılmıştır.

İşte bu anlayışın ürünü olarak bugün gelinen yerde "siper yoldaşlığı" kavramını hemen tamamen boşa çıkartmakta, direnişin onurunu ortaklaştırıp gelenek olarak tarihe kazınmayı; da sekteye uğratmaktadır.

Sınıf Mücadelesinde Erken Zafer Sarhoşluğu Tehlikelidir; Hedeften Sapmadır:

'96 zindan direnişi sonuçları itibarıyla kuşku götürmez bir zaferdi. Ancak unutmamak gerekir ki; bu zafer sadece küçük bir muharebede kazanılmış bir zaferdir. Yani bir yönüyle de, sadece belli bir sürece ilişkin geçici bir zaferdi. Bu zaferin kalıcı olan yanı ise yaratılan geleneklerdi; en başta siper yoldaşlığıydı.

Geçici bir zaferdi dedik. Çünkü sermaye sınıfı, egemenliğini sağlayan tüm kurum ve kuruluşlarıyla ayakta olduğu; yasa ve faşist yapılanmalarıyla sürekli kendini tahkim etme olanağına sahip olduğu koşullarda, bizlerin zindanlar cephesinde kazandığı sadece geçici bir mevzi ve tarihe kazınan bir irade savaşıydı. Bu anlamda zafer sarhoşluğuna kapılmaya hakkımız yok. Süren sınıf savaşı bu hakkı bizlere tanımıyor.

Bilindiği gibi '96 zindan direnişlerinden hemen sonra düşman, tutsaklarla yaptığı anlaşmaları ihlal etmiş, bazı yeni genelgelerle yeni hak gasplarına yönelmişti.

Bugün, daha direniş birinci yılını doldurmadan faşist sermaye devleti atadığı yeni Adalet Bakanı kaşarlaşmış katil Oltan Sungurlu, sermaye eliyle MGK kararlarını yeni bir saldırı genelgesi olarak yayınlamıştır. Yine MGK kararlarıyla Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanında hücre tipi cezaevleri hazırlanmaktadır. Bu, yeni topyekün bir saldırının en somut belirtisidir.

İşte bu güncel ve somut gerçekler, birbirini tamamlayan iki ayrı gerçekliğin altını çizmektedir.

Birincisi; kazandığımız mevzileri kalıcılaştırmamız yegane koşulu işçi sınıfı ve emekçilere maletmeyi başarmak,

ikincisi; '96 zindan direnişleriyle kazandığımız moral üstünlük ve yarattığımız "siper yoldaşlığı" temelinde daha üst boyutta devrimci güç birliklerini geliştirmek, süreklileştirmek ve kalıcılaştırmaktır.

Bizler isterdik ki, 69 gün boyunca, paylaşımın en üst düzeyi sayılabilecek ölümü paylaşan devrimci direnişçi güçler olarak, direnişin 1. yıldönümünde, yaşadığımız direnişin onurunu düşmanın pervasız saldırıları karşısında siper yoldaşlığının tarihsel anlamına uygun her alanda güçlerimizi ortak hedeflere yöneltip yeni bir saldırı taktiğiyle paylaşmaktı. Bu mümkün olmadı.

Ancak tüm bunlara rağmen, tarihe yazılan gerçekler, önem ve anlamından hiçbir şey kaybetmeyecektir. Zira biliyoruz ki en güçlü tanık her zaman tarihtir.

Direnişimizin 1. yıl dönümünde tüm siper yoldaşlarımızı bir kez daha selamlıyoruz.

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür! Devrim ve Sosyalizm Mücadelemizde Yaşıyorlar; Yaşatacağız!

(* Başlık bizim tarafımızdan Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Altan Berdan Kerimgiller'e coşkulu anma

Ölümünün birinci yıldönümünde DHKP-C savaşçısı Ö.O. kahramanı Altan Berdan Kerimgiller doğum yeri olan Tarsus'ta mezarı başında anıldı.

Anmaya çeşitli demokratik kurum, siyasi parti ve sosyalist basın temsilcileri 100-150 kişiyle katıldı. Kurtuluş okurları mezara "A. Berdan Kerimgiller ölümsüzdür!" pankartı ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloga ıyla yürüyerek gelince bir anda coşku yükseldi. Bu sırada mezarda bekleyen kitlenin alkışlı ve sloganlı desteği coşkuyu bir kat daha artırarak had safhaya çıkardı.

1 dakikalık saygı duruşundan sonra konuşma ve şiirler okundu. Bu sırada sloganlar tek bir ağızdan gür bir biçimde atılmaya devam etti. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!" en sık atılan sloganlardı.

Yaklaşık yarım saat polis kuşatması altında süren eylem, herhangi bir olay çıkmadan sona erdi. Sermayenin tasmalı itleri bu kez seyretmekle yetindiler. Kitle, anma sonrasında A. Berdan Kerimgiller'in ailesini ziyaret etmek üzere mezarlıktan ayrıldı.

Kızıl Bayrak / ADANA

Devrim şehitleri mezarı başında anıldı!

Zindan direnişi şehidi Osman AKGÜN 20 Temmuz günü Alinteri gazetesinin öncülüğünde Kocasinan mezarlığında, mezarı başında anıldı. Alinteri Gazetesi okurlarının yanı sıra Kızıl Bayrak gazetesi okurları, bir devrimcinin yarattığı değerleri sahiplenmek ve devrimci dayanışmayı düşmana silah olarak çevirmek için etkinlikte hazır bulundular. Tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunun ardından, "Osman nezdinde devrimcileri anlamak ve anmak, onlara ağıt yakmak değil, bıraktıkları mücadele bayraklarını daha yukarılarda dalgalandırmak, ideallerini savunmaktır" denildi. Osman AKGÜN'ün yazdığı şiirden bir bölüm okunduktan sonra Kutup Yıldızı'nın müzik dinletisi yapıldı.

Yoğun bir polis kuşatmasının altında geçen anma sonunda, polisin provokasyon yaratma girişimleri başarısızlığa uğradı. Kitle sloganlar eşliğinde ve kortej halinde, bir diğer devrim kuşağının kahramanı Yemliha'nın mezarı başına geldi. Saygı duruşunun ardından düşmana beslenen kin-öfke bir kez daha haykırıldı: "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!"

Yemliha'nın mezarından ayrılırken de polisin kışkırtıcı tavrı sürdü. Ancak kitle dağılmadan Cemevi önüne kadar geldi. Cemevi önünde Yemliha'nın anması için bekleyen HÖP kortejini "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganı ile selamlarken beklemediğimiz bir tavırla karşı karşıya kaldık. Alinteri ve Kızıl Bayrak olarak HÖP temsilcisiyle yaptığımız görüşmede şu açıklama yapıldı: "Biz sizden destek falan istemiyoruz. Kortejimize girmeyecek, programımıza dahil etmeyeceğiz. Gelip kendi sloganlarınızı atıp pankartınızı açacakınız. Biz sizi biliyoruz, kendi şehidimizi kendimiz anacağız". Bunun üzerine mevcut durumu değerlendirip, ortamı daha fazla gerginleştirmemek ve HÖP'ün bu tavrını kınamak için Cemevi önünde dağıldık.

Kızıl Bayrak / İZMİR

Hüseyin Demircioğlu ölümsüzdür!

27 Temmuz'da ölüm orucu şehidi MLKP savaşçısı Hüseyin Demircioğlu mezarı başında anıldı. Saat 12.00'de Karacaahmet cemevinde verilen yemekle anma başladı. Yaklaşık 300 kişilik grup marşlar eşliğinde mezarlığa yürüyüşe geçti. Mezarlık girişinde 12 şehidimizin renkli posterleri dağıtıldı. Şehitlerimizin posterleri havada, slogan atarak mezarlığa girildi. Saygı duruşu sırasında şiirler okundu.

Yapılan konuşmaların ardından, grup Kızılırmak Hüseyin Demircioğlu'nun çok sevdiği Kırmızı gül türküsünü kitleyle birlikte söyledi.

Ölüm orucu direnişçisi olan Hatice Gülen ve katılımcılar da söz aldılar. Kızıl Bayrak'ın ise coşku dolu mesajı okundu. Mesaj, "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganıyla karşılandı.

Bir ananın konuşması ve Yenigün Müzik Grubu'nun şarkılarıyla anma sona erdi.

Kızıl Bayrak / İSTANBUL

Siper yoldaşlığının en güzelini yaratanlar anıldı...

25 Temmuz'da siper yoldaşlığının en güzelini yaşatan ölüm orucu şehitlerinden Müjdat YANAT'ın mezarı ziyaret edildi. Aynı yerde iki ayrı anma yaşandı. İlk önce HÖP ve DHKP-C adına ölüm orucu süreçleri anlatıldı. 60 kişinin katıldığı eylemde, "Zafer şehitlerimizle kazandık" pankartı açıldı ve "Müjdat YANAT yoldaş ölümsüzdür!", "Yaşasın ölüm orucu direnişimizi!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", sloganları atıldı. Zindan Şehitlerini Anma Platformu'nun da bir açıklama yapmak istemesi üzerine HÖP'ün "Bizimle aynı saatte ve yerde anma yapamazsınız, biz kendi kitemizi çekiyoruz" sözleriyle karşılaştık.

Zindan şehitlerini anma platformu daha sonra ikinci anmayı gerçekleştirdi. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" pankartı açıldı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" ve faşist sermaye devletinin saldırılarına karşı birlik, mücadele anlamını ifade eden "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganı daha gür ve bilinçli olarak atıldı.

Kızıl Bayrak / İZMİR

Geleceğine Sahip Çık! Tekstil İşçileri Kurultayı'na Güç Ver!



kadar da kolay olmadığını bize göstermiştir.

Bazılarımız ise sendikalı işyerlerinde çalışırız. Fakat sendikalı olmakla da işin bitmediğini biliyoruz. Çünkü biz de buna benzer sorunları yine yaşıyoruz. Sendikalara çöreklenmiş olan sendika ağaları, bırakın bizim sorunlarımıza sahip çıkmayı, biz bunun için mücadeleye başladığımızda patron gibi karşımıza dikiliyorlar. Bazıları bunu çok daha açıktan, bazıları ise sinsice yapıyorlar. Bizim yanımızda gibi görünüp en zor anlarımızda bizi yüzüstü bırakıyorlar.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de kendi aramızda bölünmüşüzdür. Alevi-Sünni, Türk-Kürt, göçmen-yerli, kadrolu-kadrosuz bu uzar gider. Oysa bütün sorunlarımızın temelinde bizim bu parçalanmışlığımız, dağınıklığımız yatmaktadır. Bizler herşeyden önce şunu kafamıza iyice yerleştirmeliyiz. Bize birbirimizden başka yardım edecek bir güç yoktur.

GÜÇ ÖRGÜTLÜLÜKTEDİR!

O zaman birbirimize sıkıca kenetlenip mücadeleye atılmaktan başka kurtuluş yolumuz yok. "Gemisini kurtaran kaptan" mantığını artık bırakalım. Bütün sınıf kardeşlerimizin sorunlarına sahip çıkmadıkça kendimizin de yalnız kalacağımızı aklımızdan bir an bile çıkarmayalım. "KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA, YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ!" diyerek patronların karşısına çıkmak için kavga bayrağını ellerimize alalım. Sermaye sınıfı; polisiyle, askeriyle, yasaları, mahkemeleriyle bir bütün olarak karşımızdadır. Sömürü çarkının daha iyi işleyebilmesi için sürekli yeni yeni yol ve yöntemler araştırılır. Yeni yeni örgütlenmelere giderler. Örneğin; Merter'de dört büyük holdingin oluşturdukları kartel bu örneklerden yalnızca biridir. Bunun için güvendikleri en önemli şey de, bizim şu anki örgütsüzlüğümüzdür. Bu halin sürmesi için önümüze bir dizi engeller çıkartırlar. Yasalar hazırlarlar, teröre başvururlar. Bu terör, devletin kolluk güçleri tarafından uygulanacağı gibi, son örneğini bizzat Gürkan Tekstil'de gördüğümüz gibi patronların bizzat kendi adamları tarafından da uygulanabilir. Şimdiye kadar en küçük



bir hak arama eyleminde dahi düzenin askeri, polisi ve mahkemeleriyle tanışmışızdır. Medyayı karşımızda bulmuşuzdur. Sermaye devletinin zorunu ensemizde hissetmişizdir. Bu zorun nasıl ve kime karşı örgütlendiğini Susurluktan sonra çok daha açık gördük. Devletin kendi eliyle çeteleri beslediğini ve kendinin de çeteleştikçe görüyoruz. Bu çeteleri beslemeye neden ihtiyaç duydukları çok açık. Toplumdaki ezilenlerin mücadelesinden duydukları korku. Bunları bastırabilmek için de her yöntemi kullanıyorlar. Gözaltılar, işkenceler, kaybetmeler çokça kullandıkları yöntemler arasında. Bir tekstil işçisi olan Düzgün Tekin bu çeteler tarafından kaybedilmiştir. Gazi ve 1996 1 Mayıs'ındaki provokasyonların da bunlar tarafından çıkarıldıklarını bizzat yine kendilerinin ağzından öğreniyoruz. Vitrinin değişmesi, Refahyol'un gidip, Anadol-D hükümetinin gelmesi bir şeyi değiştirmiyor. Bunların hepsi de bir işçi düşmanı, emekçi düşmanı. Zaten gelir gelmez ilk icraatları her şeye zam yapmak oluyor. O halde patronların örgütlü bir sınıf olarak bizi sömürmek ve bu sömürü düzenini sürdürmek için, dünyayı bize zindan etmek için ellerinden geleni yaptığı bir yerde biz daha ne bekliyoruz. Bütün zenginlikleri üreten biziz. O zaman bu zulüm düzenine neden daha fazla katlanıyoruz. Artık biz de sınıf bilincimizi kuşanalım ve bu kan emicilerin karşısına sınıf olarak çıkalım. Sömürüyü sınırlandırmak ve insanca yaşam için yükselttiğimiz mücadelemizi zaferi elde edene kadar hiç bir şekilde

sürdürelim. Fakat bu hakların kalıcı olabilmesi ve insanca yaşamın ancak sömürsüz, özgür bir dünyada olabileceğini bir an olsun aklımızdan çıkarmayalım.

İşçi sınıfının örgütlülüğünün gücü pratikte kazanılan haklarda sınındığı gibi, toplumun diğer kesimlerinin acılarına ne kadar sahip çıkabildiğiyle de ayrıca sınanır. Tekstil işçileri, güçlerinin, diğer sınıf kardeşleriyle birlikte hareket edebilmekten ve dayanışmayı örmekten geçtiğini bilinek zorundadırlar. Kamu emekçileri yıllardır toplu sözleşme ve sendika hakkı için mücadele ediyorlar. Yine yoksul köylüler bu düzen tarafından yaşatılan sıkıntıları dile getiriyorlar. Son günlerde Bergama köylülerinin yükselttiği mücadele var. Öğrenciler eğitimin özelleştirilmesine, faşist saldırılara karşı mücadele veriyorlar. Ülkenin bir tarafında yıllardır bizim ürettiklerimizle ve bizzat bizim çocuklarımızın taraf olduğu kardeş bir halka karşı, Kürt halkına karşı kirli bir savaş sürüyor. Omuz omuza verip ortak düşmana karşı mücadeleyi yükseltmek yine işçi sınıfının omuzlarındaki bir sorumluluktur. Saffarı sıklaştırp, güçlendirmek bir görev olarak önümüzde duruyor.

Bütün bahsettiğimiz sorunlarımızı biraraya gelip tartışmaya, çözüm için yol ve yöntemlerini araştırmaya ve araçlarını yaratmaya ihtiyaç duyuyoruz. Bunun için bir olanağımız var. **TEKSTİL İŞÇİLERİ KURULTAYI.**

Değişik şehirlerde çalışan öncü bir grup tekstil işçisinin girişimiyle kurultay hazırlık süreci başlamış bulunuyor. Fakat her kurultay bir derde deva olarak görülmemelidir. Herşeyden önce kurultayın başarıya ulaşabilmesi, onun ön hazırlıklarının yeterince iyi örülmesiyle bağlantılıdır. Kurultay bir gün değildir. Bir süreçtir. Bizim önümüzde duran hedef ise kurultayı ve bu süreci kazanmaktır. Burada her tekstil işçisine özellikle de öncü tekstil işçilerine büyük görevler ve sorumluluklar düşüyor. Geleceklerine sahip çıkmak ve kurultay çalışmalarına katılmak. Bu çalışmalar hiç kuşkusuz öncü işçilerin omuzları üzerinde yükselecek. Öncü işçiler davalarına sahip çıkmalı, öncülüğün gerektirdiği şekilde davranabilmeyi başarmalıdır. İçimizde farklı düşünenler olabilir. Farklılıklara, zenginliklerimiz olarak bakabilmeyi ve özgür bir ortamda tartışabilmeyi başarabilmeliyiz. Tartışmalarımız çözüme yönelik olduğu sürece bizi ilerletecektir. Sorumluluğumuz bütün sınıf kardeşlerimize karşıdır. Bu sorumlulukla hareket ettiğimiz sürece aşamayacağımız zorluk ve kazanamayacağımız mücadele yoktur. Öyleyse;

**Gücünü Birleştir,
Tekstil İşçileri Kurultayı'na Katıl!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!**

Acil Taleplerimiz

Tekstil işçileri bugün çok ağır iş ve yaşam koşullarıyla karşı karşıyadır. Sömürüyü sınırlandırabilmek ve insanca yaşam koşullarını elde etmek için bir grup öncü tekstil işçisi tarafından başlatılmış olan bir kurultay çalışması sürdürülmektedir. Kurultayın talepleri arasında tekstil işçilerinin en yakıcı talepleri yer almaktadır.

Bu taleplere yaklaşım, günlük somut mücadeleyi kapsadığı gibi, asıl sorunların ana kaynağını da kapsamak durumundadır. Acil taleplerimiz arasında: **Zorunlu mesailerin kaldırılması, 8 saatlik işgünü, sigorta, sendika hakkı, insanca yaşam için ücret, sağlıklı ve insana yaraşır çalışma ortamı, insanca muamele, eşit işe eşit ücret, iş güvenliği vb.** gibi talepler var. Bu taleplere nasıl bakmalıyız.

8 saatlik işgünü, insanca yaşam için ücret: 8 saatlik işgünü hemen uygulanması gereken bir haktır. Bu hak işçi sınıfının yıllarca mücadele vererek, can bedeli kazandığı bir haktır aynı zamanda. Zorunlu fazla mesailere hemen son verilerek, bu hak uygulamaya konulmalıdır. Fakat bu işsizliğin kol gezdiği, asgari ücrete çalışacak milyonlarca işsiz olduğu, kapitalist sömürü düzeninin her geçen gün bu işsizler ordusunu büyüttüğü bir ülkede nasıl mümkün olacak? Tekstil gibi fazla kalifiye emeğe ihtiyaç duyulmayan bir işkolunda bu daha da önem kazanıyor. Aldığımız ücret yetmediği için, mesaiye kalmaya mecbur olmuyor muyuz? O zaman "Zorunlu mesailere hayır, 8 saatlik işgünü hemen uygulansın!" talebinin yanında "İnsanca yaşam için ücret!" talebini yükseltmeliyiz. "Herkes iş, çalışanlara iş güvencesi!", "6 saatlik işgünü!" talebini koyabilmeliyiz. Çalışma saatini 6 saate düşürerek, daha fazla kişi için çalışma alanı açılır ve işsizliğe buradan bir çözüm bulunabilir. Tabi ki buna patronlar yaklaşmayacaklardır. Çünkü bu sömürünün sınırlanması anlamına geldiği gibi, sınıfı işsizler ordusuyla tehdit etmelerinin önünde bir engel oluyor. Hangi işçi patrone şunu duymamıştır; "İşine gelirse çalışsın. Gelmezse işte kapı. Senin gibi binlercesi kapıda sıra bekliyor." İşte güvendikleri, özel ekonomik politikalarıyla yarattıkları bu işsizler ordusu. Bunlara karşı insanca yaşam düzeyi için gerekli ücret mücadelesini yükseltmeliyiz. Yoksa fazla mesailerden kurtulmak bizim için hayal olur.

Sigorta hakkı yine en yakıcı taleplerimiz arasında. Milyonlarca tekstil işçisi olarak sigortasız çalışıyoruz. Sigorta bizim için hastalıkta ve yaşlılıkta bir güvencedir. Fakat sigortasız çalıştığımızı ya başımıza bir kaza geldiğinde, ya da hastalandığımızda öğreniyoruz. Bütün ömrümüzü patronlar için çalışmaya adıyoruz. Fakat karşılığında onlar için



işe yaramaz hale geldiğimizde paçavra gibi buruşturulup bir kenara atılmakla alıyoruz. O zaman geleceğimize sahip çıkmak ve bu hakkı söke söke almak zorundayız. Ama başımızı kaldırıp etrafımıza baktığımızda sermaye sınıfının hepimize birden saldırarak, kazanılmış hakları da gaspeden saldırılarda bulunduğunu görüyoruz. Biz sigorta hakkı için mücadele ederken onların bunu topyekün ortadan kaldırmak için SSK'yı tasfiye etmeye giriştiğini, sağlığı özelleştirmeye çalıştığını, bizim çay kaşığıyla aldığımızı, kepçeyle geri almaya çalıştıklarını görmeliyiz. Sigorta mücadelemiz yanına SSK'nın tasfiyesine, sağlığa özelleştirmeye

karşı mücadeleyle koymak zorundayız. Bizim için sınıf kardeşlerimizle ve emekçilerle ortak talepler etrafında mücadele etmenin yolunu açmalıyız.

İnsanca çalışma ve yaşam koşullarının sağlanması en acil taleplerimiz arasındadır. İnsan sağlığına uygun çalışma ortamı. Sağlıklı beslenme koşullarının yaratılması. Patron, şef, usta baskılarının bir an önce son bulması. Onur kırıcı uygulamalara en kısa sürede son verilmesi (Tuvalet yasakları, cinsel taciz vb.) İnsanca yaşamak ve insana uygun çalışma koşulları elde etmek için bu talepler etrafında mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Sendikalar, işçi sınıfının çok uzun mücadeleleri sonucunda, sermayeye

karşı kazanılmış mevzilerdir. Sömürüyü sınırlandırmak, birliği ve dayanışmayı örmek, güçleri birleştirmek, hakları söke söke almak için yaratılmış örgütlenmelerdir. Ücretli köleliğe karşı kullanılan en önemli silahlardan biridir. Onun için sendika hakkımızı sonuna kadar kullanmalı; sendikasız işyerlerinde sendikalaşma, sendikalı olan işyerlerinde ise sendikamıza sahip çıkmalıyız. Tekstil işçileri yıllardan beri yukarıda sıralanan taleplerini alabilmek için, bütün bu talepleri kesen, sendikalaşma mücadelesi veriyorlar. Burada başarıya ulaşmış çok az işyeri var. Bunun kendi içinde bir dizi nedeni olmakla birlikte, en önemli nedenlerden birisi olarak sendika bürokratları karşımıza çıkıyor. İşkolumuzda örgütlü olan sendikalara bakacak olursak, birbirinden farklı olmadıklarını görürüz. DİSK'e bağlı Tekstil, Türk-İş'e bağlı Teksif ve HAK-İŞ'e bağlı Öz İplik-İş. Üç tane konfederasyona bağlı üç tane sendika. Bunlar adeta bizleri satmak için birbirleriyle yarışır. Bunlarla karşılaşmış her işçinin olumsuz bir anısı vardır mutlaka. Son günlerde bu üç konfederasyon ihanetlerini daha üst boyuta çıkartarak Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) içinde yer aldılar. Bizden esirgedikleri kollarını, ait oldukları yere, patronlara uzattılar. Toplumsal uzlaşma masasını anlatarak bizleri uyutacaklarını sanıyorlar. Sermayeye işçi sınıfı arasında işçiden yana bir uzlaşma olabilir mi? Kurtla kuzu uzlaşabilir mi, nerede görülmüş bu? Peki ne yapacağız? Bütün bunlara bakıp sendikamızdan vaz mı geçeceğiz? HAYIR! Tabi ki hayır! Tam tersine sendikalarımıza daha fazla sahip çıkacağız. Taban örgütlerimizi (işyeri komiteleri) yaratıp, örgütlenip bu hainleri başımızdan atacağız. İşkolumuzda birleşik tek bir sendika yaratacağız. Var olan sendikaları SINIF SENDİKALARI haline getireceğiz. Bu zorlu bir mücadeledir. Bunun için birçok şeyi göze almak zorundayız. Kolay bir yol önermediğimiz farkındayız. Fakat kolay hayaller yayararak, kumdan şatolar yaratmak bizim işimiz değildir. Kumdan şatoların ilk darbeyi bile göğüsleyemeyeceğini biliyoruz. Öyleyse mücadeleciler öncü işçiler görev başına.

Bugün günlük somut taleplerden yola çıktık. Kölelik koşulunu biraz daha yaşanılır kılmak, sömürüyü sınırlamak için uğraşıyoruz. Fakat sömürüyü sınırlandırmaya çalışmakla iş bitmiyor, asıl iş sömürüyü ortadan kaldırmakta düğümlemeliyiz. O zaman sürdürdüğümüz mücadeleyi içinde öğrenerek, bilinçlenerek, sınıf kinimizi bileyerek mücadeleyi ücretli kölelik düzenini ortadan kaldırmak için genişletelim. Taleplerimizin oklarının yönü orayı gösteriyor.

Örgütlenme Üzerine

Tekstil İşçileri Kurultayı'nı kazanmak, ön süreçlerini kazanabilmekten geçiyor. Bunun için de tabandan yükselen örgütlenmeyi yaratmak görevi ile karşı karşıyayız.

Tekstil İşçileri Kurultayı hazırlık süreci ve kurultay, özgür işçi platformları olmak durumundadır. Demokratik bir işleyişe sahip olup, taban inisiyatifinin en geniş ölçekte yansıyacağı bir çalışmayı yükseltmekle sorumluyuz. Farklılıklarımızın üzerini örten değil, tartışmaya açar tarzda davranabilmeliyiz. Özgür propaganda ortamında, çoğunluğun eylem kararlarına uyarak bu platformu güçlendireceğiz.

Her öncü işçi sınıf sorumluluğuyla hareket ederek, sınıfın mücadelesinin önünü açmakla yükümlüdür. Sorumluluk yalnızca kendimize değil, özelde tekstil işçilerine, genelde tüm işçi sınıfına karşıdır. Buradan alınan güçle tüm sınıf üzerinde bir olumlu gelişme sağlanacağı unutulmamalıdır.

Örgütlenme biçimimiz işyeri komiteleri üzerinden yükselen bir tarza oturmak durumundadır. O zaman öncü işçilerin omuzlarında, en acil olarak güvendiği arkadaşlarıyla bir işyeri komitesi oluşturabilmek sorumluluğu duruyor. Bu işyeri komitelerinin işlevi hem kendi işyerlerinin sorunlarına birebir müdahale edebilmek, bunun için işyerlerini örgütleyebilmek, hem de kurultay çalışmalarını bundan

bağımsız düşünmeden, kurultay çalışmalarına katılıp hız vermek olmalıdır.

Kurultay'ın talepleri bütün tekstil işçilerinin taleplerini içermektedir. Bu komitelerle kurultay çalışmasının bölge hazırlık komitelerini oluşturmak ve bölgesel düzeyde faaliyeti örgütleyebilmek gerekmektedir. İşyerinden alınacak güçle kurultay çalışması, kurultay çalışmasından alınacak güçle işyerlerindeki çalışmalar güçlenebilmelidir. Bu süreç karşılıklı birbirini besleyen ve geliştiren bir süreç olarak düşünülmeli ve öyle kurulabilmelidir. Bölge hazırlık komiteleri kendi bölgelerinde kurultayın taleplerini yaygınlaştırmak, pratik adımlarını atmak, sınıf dayanışmasını hayata geçirmekle yükümlüdür. Örneğin, bölgedeki bir direniş, grev yerini ziyaret etmeyi bugünden başlatmak gerekiyor.

Kurultaya hazırlık çalışmaları bu hedeflerle yürüdüğünde başarılı bir kurultay yapmanın önünde bir engel yoktur. Kurultay sonrası süreçte öncülerin kenetleneceği bir örgütlülük oluşturularak tekstil işçilerinin önünün açılacağı muhakkaktır. Bu bilinçle yaklaşarak tekstil işçilerini geleceklere sahip çıkmaya ve kurultay çalışmalarına katılmaya davet ediyoruz.

**Güç Örgütlülüktedir!
Tekstil İşçileri Bülteni**

**Sendikalarımıza Sahip Çıkalm,
Sınıf Sendikaları Yaratalım!**

Mutlu Akü grevi sona erdi... İşten atılma saldırısı kapıda bekliyor!

30 Temmuz'da KİPLAS'la Petrol-İş sendikası arasında yapılan görüşmeyle grev bitirildi.

Grevin başından beri talep ve anlaşmazlık olarak sözü edilen tek şey ücretlerdi. Dolayısıyla grevin devamı ve içeriğini belirleyen de bu talep oldu. Bu çerçevede ilk görüşmede %80, 18 Temmuz'daki görüşmede %90 artış gündeme gelmişti. 30 Temmuz'da ise sendika yönetiminin verdiği bilgiye göre, ücretlerdeki şu artışlar üzerinden TİS imzalandı;

*17-25 milyon brüt ücret alana 8'er milyon iyileştirme brüt.

*25-35 milyon brüt ücret alana 4'er milyon iyileştirme brüt

*35 ve üstünde alana ise 2'şer milyon iyileştirme brüt

*İyileştirmeler ücretlere eklendikten sonra herkesin ücretine %95 zam.

*2. yıl zammı %70'in üzerinde enflasyon gerçekleştiğinde enflasyon farkının yarısı ücretlere eklenecek.

Başından beri maaşına 45 milyon seyyanen artış isteyen sendika yönetimi toplu sözleşmeye bu şartlarda imza koydu. 31 Temmuz'dan itibaren isteyenlerin, 4 Ağustos'tan itibaren ise herkesin işbaşı yapması istendi. Fakat sözleşmeden memnun olmayan Çelik Akü patronu 31 Temmuz'da işçilere işbaşı yaptırmadı. Mutlu Akü'nün bir yan kuruluşu olan Çelik Akü'nün patronu, ödeyemem gerekçesiyle 8 milyon iyileştirmenin 6 milyon olmasını istedi.

Genelde ise Mutlu Akü işçisi aldığı ücret artışından memnun. Oysa sendikanın altına imza attığı bu sözleşme, işçilerin gerçek talep ve çıkarlarını ifade etmemektedir.

Bu arada Mutlu Akü'de geçici işçi alımına başlandı. Bu işçi alımını gelecek tensikatların bir habercisi olarak görmek gerekiyor. Mutlu Akü işçisi sefalet ücretinin de altında çalışırken bu kısmi yükselmeyi bir kazanım olarak değerlendirmemeli. Rehavete kapılmamalıdır. Bugünkü koşullarda alınacak bu ücretler de sefalet ücretleridir. Kaldı ki, işçilerin tek sorunu ücret, karın doyurma sorunu olmamalıdır. Özelleştirme, tensikatlar, sosyal hak gaspları, gözaltında kaybetmeler, Kürt halkına yapılan baskı ve katliam da işçi sınıfının sorunudur. Kapitalist düzende işçiye insanca yaşam koşulları patronlar sınıfı tarafından hiçbir zaman sağlanmayacaktır. Bu böyle bilinmek zorunda...

Bugün Mutlu Akü işçisi artışlar üzerinden yeni ücretini hesaplayıp kırıntılarla uğraşmayı bir kenara bırakmalı, işten atılacak arkadaşlarını

düşünmelidir. Olası tensikatlara karşı öncü işçiler biraraya gelip neler yapılabileceğini tartışmalı, işçiler arasında her zamankinden daha çok ihtiyaç olan birliği sağlamanın yollarını aramalıdır. İşçinin ufku ekonomik taleplere hapsedilirse, grev sınıf bilincini edinmenin bir aracı olarak kullanılmazsa işçiler de sınıf kardeşinin işten atılmasını engelleme gücünü kendinde bulamayacaktır. Sınıf devrimcileri başından beri döne döne bunu söyledi. Ve kısa bir süreç olmasına rağmen elindeki gazete, bildiri, bülten, dayanışma kartı vb. araçları yaygın bir şekilde kullanarak söylediklerini hayata geçirmeye çalıştı. İşçi sınıfı devrimcilerinin söyledikleri bugün de yakıcılığını koruyor. Dediğimiz gibi geçici işçi alımı tensikatların bir habercisidir. İsteddiği en düşük rakamı kabul ettiremeyen patron bundan sonra kendince zarar gördüğü farkı işten atmalar ve geri ücretle işçi almalarla kapatmaya çalışacaktır.

İşte sınıfın bilinçli bir tarzda politik grevi burada devreye girmelidir. Bir tane sınıf kardeşi işten atılsa bile, Mutlu Akü işçisinin tamamı arkadaşları işe geri alınmaya kadar üretimi durdurmalıdır. Mutlu Akü işçisi ancak bu durumda ücret talebi sınırının dışına çıkabilir ve kendi gücünün farkına ve coşkusuna varabilir. Kuşkusuz grevin politikleştirilmesi ve verilebilecek motivasyon bu sürece daha hazırlıklı girilmesini sağlayabilirdi. Fakat bu çabalar sendika yönetimi ve grev komitesinin değil de öncü işçilerle sınıf devrimcilerinin çabalarıyla sınırlı kaldı. Tam da bu alanda bir ivmenin yakalanmaya başlandığı dönemde ise grev sona erdi.

Bundan sonra yapılacaklar çok önemlidir. Grev bitti diye Mutlu Akü işçisi kendi kabuğuna çekilmemeli, gelişebilecek her türlü olaya hazır olmalıdır. Her işçi öncü-sınıf bilinçli işçilerle ve arkadaşlarıyla görüşüp, sorunlarını tartışmalı, çözüm yollarına katkıda bulunmalıdır.

Unutulmamalı ki; bütün sorunların kaynağı bu düzen ve iktidardır. Tepkilerimiz ve mücadelemiz direkt sermaye düzeninin kendisine yönelmedikçe ne elde ettiğimiz hakları kalıcılaştırabilir ne de insanca yaşayabiliriz. Patronlar sınıfına bugün biz hizmet ediyoruz, mücadelemizi düzene yöneltip işçi-emekçi iktidarını kuramazsak yarın çocuklarımız da hizmet edecektir.

**Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!
Yaşasın İşçi Emekçi İktidarı!**

Öztaş Çorap'ta iş durdurma eylemi

Yoğun sömürü ortamında çalışan Öztaş çorap işçileri 29 Temmuz Salı günü üretimi durdu. Öztaş'ta işçilerin büyük bir kısmı asgari ücret, geri kalan ise asgari ücretin altında günde ortalama 12-13 saat vahşice çalıştırılmaktadır. İşçiler sosyal haklardan tamamen yoksun. Çalışanların büyük bir kısmını 18 yaş grubunun altında bulunan çocuk işçiler oluşturuyor. Daha önce yaşanan ufak çaplı direnişler, patron tarafından tehditler, işten atılmalar ve direniş kırıncılığı ile boşa çıkarılmış.

Çevre fabrikalar arasında patronlar arasında sıkı bir işbirliği ve dayanışma var. Mesela Öztaş'ta başlayan direniş başlayınca çevre fabrika patronları, mücadelenin aynı sömürü koşullarının yaşandığı kendi işyerlerine sıçramasını önlemek ve direnişi kırmak amacıyla Öztaş'ın üretimini üstlenerek, devam ettirebiliyor. Patronlar kendi aralarında rekabet içerisinde olmalarına rağmen, sözkonusu olan işçi sınıfının başkaldırısı olunca kendi sınıf dayanışmalarını kolaylıkla örgütleyebiliyorlar. Bunu deneyimlerinden bilen Öztaş işçileri de kendi sınıf dayanışmalarını örgütlemek zorundalar.

Oysa işyerindeki işçilerin büyük çoğunluğunun bayanlardan oluşmasına ve aynı sömürü ortamını paylaşmalarına rağmen kadın işçiler iş bırakma eyleminde yoksunlar. Bunun arkasında ise patronun bayan işçilere karşı uyguladığı politikadır. Bayan işçilerin ailelerine baskı kuran patron, kadın işçileri çeşitli iftiralar yoluyla tehdit etmektedir.

Patron sınıfının bu çirkef içyüzü bizim için şaşırtıcı değil. Fakat ÖZTAŞ işçisinin farkına varması gereken bazı gerçekler var. Nasıl ki bize dayatılan sefalet yaşamının içerisinde ailemiz de yer alıyorsa, direnişin içerisinde de yer almalıdır. Öncelikle kendi ailemizden başlayarak, aile ve çevremizi ayırım yapmadan dolaşıp hak alma mücadelemize kazanmalıyız. Tıpkı Bursa'daki temizlik işçileri (Gintem) gibi ailelerimizin yanımızda olmasını sağlamalıyız. Özellikle bayan işçileri üzerinde kurulan baskılar, tehditler bu şekilde boşa çıkarılacaktır.

Yine direnişimizde kazanım elde etmek istiyorsak, kendi içimizde birliğimizi sağlamak çok önemlidir. Bizim Türk-Kürt, Alevi-Sünni, bayan-erkek gibi bir sorunumuz yoktur ve olmamalıdır.

Asıl sorun çok farklı ve aslında da çok açık. Bir yanda 9-10 milyon kölelik ücreti ile ekme parasını dahi karşılayamayan, 13-14 saat yoğun çalışmadan sonra eve iskelet şeklinde, yorgun argın dönen işçiler, emekçiler var. Diğer yandan ise işçinin alınteri ve ona ödemediği paralarla muazzam bir servet edinen, villaları sarayları beğenmeyen, işçinin üzerine besleme polis bekçilerini gönderen asalak patron sınıfı var. İşçi sınıfı olayları böyle kavrar ve buna uygun bir perspektif ile sermaye iktidarına karşı mücadeleyi yükseltirse, sömürü düzeni asalak sermaye sınıfının başına yıkılmaya mahkumdur.

Basın açıklamasına polis saldırısı...

ÖZTAŞ ÇORAP işçileri mücadele komitesinin fabrika önünde yapmaya çalıştığı basın açıklaması, ÖZTAŞ patronu tarafından çağrılan ve çevreye yığınak yapan polis tarafından engellendi. Basın açıklamasını ilkadım kahvehanesi önünde yapmayı kararlaştıran işçiler burada da polisin engellemeleriyle karşılaştı.

Ne var ki, işçinin sesini yükseltmesinin, sorunlarını kamuoyuna duyurmasının önüne geçmek isteyen ÖZTAŞ patronu ve uşağı polisin tüm terörüne rağmen Öztaş Çorap işçileri eylemini gerçekleştirmekte kararlıydı. Basın açıklamasında şöyle denildi: "Bizler ÖZTAŞ ÇORAP işçileri olarak ücretlere yapılan zamların ve sosyal haklarımızın hiç verilmediğinden dolayı 28.07.1997 tarihinden itibaren iş bıraktık. ÖZTAŞ ÇORAP'ta 450 işçi çalışmaktadır. Bu işçilerin, makina ve depo işlerinin haricinde, Formone bölümünde çalışan yaklaşık 250 işçi sigortasız olarak, 13-14 saat çalıştırılıyor. İstanbul genelinde çorap piyasası böyle işlemektedir. Binlerce işçi hiçbir sosyal güvencesi olmadan çalıştırılmaktadır. İstanbul çorap fabrikalarında yoğun olarak taşeronlaştırma yaşanmaktadır. İşveren taşeronlaştırmayı destekleyerek örgütlenmenin önünü bu şekilde kesmeye çalışmaktadır. Geçmiş senelerde yılda dört defa yapılan zamlar, enflasyonun günümüzde %200'lerde seyrettiği günlerde yapılan zamlar senede iki defa düşürülüp, bu verilen zamlarda, dört ay geciktirilerek yılda bir defaya hazırlık yapılmaktadır.

ÖZTAŞ ÇORAP işçileri olarak;
-İşyerinde çalışan tüm işçilerin SİGORTALANMASI
-Çalışma saatlerinin 8 saate indirilmesi
-İş güvenliği ve iş güvencesinin sağlanması
-Ücret zamlarının enflasyona göre belirlenmesi
-Senelik ücretli izin verilmesi
-Sosyal haklarımızın verilmesi
-Taşeronlaştırmaya son verilmesini istiyoruz.

Taleplerimiz kabul edilene kadar grevimiz devam edecek. Taleplerimiz bütün çorap işçilerinin ve işçi sınıfının talepleridir. Bütün işçileri dayanışmaya çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak çalışanları olarak basın açıklamasının yapılacağı kahvenin önüne geldiğimizde henüz işçiler yoktu. Yoğun bir polis ablukasıyla ve saldırısıyla karşılaştık. Zorla ve hakaretler eşliğinde polis otosuna bindirilen gazetemiz muhabiri Ersoy Şahin ile Atılım muhabiri Duygu Selen gözaltına alındılar. Bir geceyi keyfi olarak polisin elinde geçiren arkadaşımız ertesi gün

<https://www.kizilbayrak.org.tr/>

Geçtiğimiz günlerde Hatay'da sorunlarını tartışmak ve çözümler üretmek için 130 kişilik coşkulu bir gezi gerçekleştiren sınıf bilinçli ambar işçilerinin katkısıyla birinci sayısı yayınlanan Ambar İşçileri Bülteni'nden bir yazı yayınlıyoruz.

Ambar işçileri sömürüden kurtuluş mücadelesinde yerlerini almalıdırlar!

Bugün değişik ambarlarda çalışan yüzlerce ve genelinde binlerce işçiyiz. Kölelik koşullarına çalıştırılıyor, aynı kaderi paylaşıyoruz. Başka iş kolları ve üretim alanlarında çalışan sınıf kardeşlerimiz gibi... Yaşamımızı sürdürebilmek için emek gücünden başka satacak herhangi bir şeyimiz yok. Patronlar tam da bunu bildikleri için bizi kölelik koşullarında çalıştırıyorlar, karşılığında ancak kuru ekmek alabileceğimiz, kırıntılar veriyorlar. Çalışanlar üretenler biziz, bizim ürettiğimiz değerlere el koyan ve zevk-ü sefa içinde yaşayanlar ise onlar.

Ambarlar birer toplama kampını andırıyor. Bizi bu kölelik koşullarına boyun eğdirmek için patronlar ve onların uşakları (çavuş vb.) bizi sürekli baskı altında tutuyor, rahat soluk almamıza da izin vermiyorlar. Aşağılama, küfür ve hakaretler çalışma yaşamımızın ayrılmaz birer parçası durumundadır. En temel insani ihtiyacımızı karşılamamıza dahi izin verilmiyor. Sefalet ücretleriyle çalıştırmalarına rağmen, işlerine gelmediği zaman bizi kolayından kapının önüne koyuyorlar. Çoğunluğumuzu kadın işçiler oluşturuyor. Cinsel taciz ve saldırılara maruz kalıyoruz. Patronlar ve onların uşakları tarafından gelen tüm çirkin saldırılara karşı anlamlı bir tepki yükseltelemiyoruz. Neden? Çünkü örgütsüzüz, örgütlü hareket etme bilincimiz çok zayıf. Sınıf olarak üretimden gelen gücümüzün, omuz omuza verdiğimizde gücümüzü büyüteceğimizin farkında değiliz. Tam da bundan dolayıdır ki bu kölece çalışma koşullarına katlanır durumdayız. Hemen hemen hepimizin sigortası yoktur,

sendika hakkını ağzımıza almak ise sanki günah!

Tüm diğer sınıf kardeşlerimiz gibi ücretli kölelik koşullarında çalışıyoruz. Sömürüye karşı yükselttiğimiz her tepki ve eylemde patronlarla birlikte devleti ve kolluk güçlerini görürüz. Devletin, patronların devleti olduğunu kendi yaşamımızda görür, öğreniriz.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarına pervasızca saldıran sermaye devleti, diğer taraftan koynunda çeteler büyütüyor. Bizi artık çağdaş haramiler büyütüyor. Yıllardır devrimciler tarafından gösterilmeye çalışılan devletin içyüzü Susurluk'la birlikte tüm toplumun gözleri önüne serilmiştir. Görüldü ki, uyuşturucu, silah kaçakçılığı gibi kirli işlerin, faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kayıpların, yargısız infazların ve Kürt halkı üzerindeki sömürgeci kirli katliamların baş sorumlusu devlettir. Sermaye devletin kirli işleri birbiri ardına ortaya saçılırken, biz, sessizce izleriz. Bizi teriminin son damlasına kadar sömüren bu asalaklar düzeninden hesap sormayı çok azımız düşünüyoruz. Niye taşırız bu asalakları sırtımıza? Yaşamı her gün yeniden üreten biz işçi sınıfı değil miyiz?

Ambarlarda, sanayide, atölye ve fabrikalarda biziz yaşamın can damarı. Elbiseyi biz diker, ayakkabıyı biz yapar, en güzel konutları biz inşa ederiz, ambarlarda biziz meyve ve sebzeleri seçip paketleyen. Bundan dolayıdır ki, "Ya hep beraber ya hiç birimiz, Kurtuluş yok tek başına!" biz işçilerin temel mücadele parolası olmalıdır.

İnsanca çalışma ve yaşam koşullarına

ulaşmak için örgütlü mücadeleye atılmalıyız. Sigorta hakkımızı almak, yasal olan 8 saatlik işgününü uygulamak ve sendikal örgütlülüğümüzü geliştirmek için kavgada öne çıkmalıyız. Kurtuluşumuz bu sömürü düzenini iyileştirmekten değil, ortadan kaldırmaktan geçiyor. Emegin özgürleşmesi üretenlerin yöneten olmasıyla mümkün. Ücretli kölelik düzenine son vererek Sosyalist İşçi Emekçi iktidarını kurmak için kavganın kızıl bayrağı altında berleşelim.

Sınırsız Çalışma Saatlerine, Sefalet Ücretlerine, Kölelik Koşullarına, Sigortasız, Sendikasız Çalışmaya Karşı, Örgütlü Mücadeleye!

**Sınıfa Karşı Sınıf
Düzene Karşı Devrim
Kapitalizme Karşı Sosyalizm!**

Ambar İşçileri Bülteni

Ambar İşçileri Bülteni'nin amacı, ambar işçilerinin mücadelesinde devrimci çalışmaları yaygınlaştırmaktır. Bu bülten, ambar işçilerinin yaşadıkları sorunları ve mücadelesini anlatmak için hazırlanmıştır. Ambar işçileri, her gün emeklerini karşılığında sadece kuru ekmek ve kırıntılarla karşılıyorlar. Patronlar, işçilerin emek gücünü sömürüyor ve onları kölelik koşullarında çalıştırıyor. İşçilerin emek gücünü sömürmek için, onları sürekli baskı altında tutuyor ve rahat soluk almamalarına da izin vermiyor. İşçilerin emek gücünü sömürmek için, onları sürekli baskı altında tutuyor ve rahat soluk almamalarına da izin vermiyor. İşçilerin emek gücünü sömürmek için, onları sürekli baskı altında tutuyor ve rahat soluk almamalarına da izin vermiyor.

DSİ'de mevsimlik işçiler atıldı

Adana DSİ'de (Devlet Sulama Tesisleri) mevsimlik işçi çıkışları başladı. Altı ayını tamamlayan 1320 mevsimlik işçinin çıkışı kademe kademe devam ediyor.

Sermaye devletinin azgın sömürü araçlarından biri olan mevsimlik işçi uygulaması, birkez daha sefalet ve yoksulluğun kapısını aralamaktadır. Altı ay kadar işlerinden uzak kalacak olan DSİ işçilerini, bu süre zarfında açlıkla boğuşmaktan başka birşey beklemiyor.

DSİ'de örgütlü TES-İŞ 1 Nolu sendika şubesince yapılan açıklamada, DSİ'de tüm işçilerin çalışabileceği kadar bir iş kapasitesinin bulunduğu gerçeğine işaret edilerek, çıkışların keyfiligi vurgulandı. Bu gerçek de gösteriyor ki sermaye devletinin asıl amaçladığı daha az işçi çalıştırıp, maliyetleri düşürmek ve böylelikle de karına biraz daha kar katmaktır.

Çıkışların keyfilikinden dem vuran sendika bürokratlarının yaptıkları tek şey ise bir basın açıklamasından ibaret. Bunun dışında belediye başkanlığına şikayette bulunacağını söylüyorlar. Bununla saldırıların önüne geçilmesi ise imkansız. İşveren sendikanın bu geri tutumundan da aldığı güçle önümüzdeki dönemde saldırılarını daha da yoğunlaştıracak.

Saldırını sessizce karşılayan DSİ işçileri bu duruma son vermelidir. Sendika yöneticilerinin geri tutumlarını aşıp, kararlı bir mücadele hattını örmelidirler.

Kızıl Bayrak / ADANA

BAMAK işçisi uyanyıyor!

Bamak Harmandere köyünde kurulu bir kömür deposu. Kömür paketleme ve sevkiyatı yapan fabrikada 25 kadrolu işçi çalışmakta, taşeron işçi sayısı ise mevsime göre 20 ile 80 arasında değişmektedir.

Sezon açıldığında Bamak işçileri günde 12-14 saat çalıştırılmakta, pazar günleri zorunlu mesailere kalmaktalar. Mesai ücretlerini dört aydır almadıkları gibi ikramiyeleri de "size prim vereceğiz" aldatmacası ile verilmemektedir. İşçiler, mesai sonunda kömür tozundan boğulmuş, pazar dahil günde 12-14 saat kanı emilmiş olmanın karşılığında ise 20 ile 25 milyon arası sefalet ücreti almaktadır.

Temmuz ayında işverenin yapacağı zamların %30-38 arasında olacağı duyumu işçileri hareketlendirdi. En az

%50 zam bekleyen işçiler aralarında bir işyeri komitesi kurdu ve yapılacak zamların %50'den az olması durumunda üretimi durdurma kararı aldı. Bu sırada taşeron işçilerini de komitelere sokma çalışmasına başladılar.

Öncü işçilerle yaptığımız toplantı sonunda işyeri komitesi, üretimi durdurduklarında direniş komitesi oluşturma kararı alındı. Fakat işçilerin tepki ve beklentileri şimdilik zamlarla sınırlı. Kendi cephemizden diğer sosyal hakların kazanımı için sendikal mücadelenin başlatılması gerektiğini anlattık. Zorunlu mesailerin kaldırılması, mesai ücretlerinin %100 zamlı olması, servis sorunları, kömür tozunun işçileri yıpratmasından dolayı erken emeklilik, işten atılmaları karşı

güvence vb. için ilk adımın sendikalı ve örgütlü olmak olduğunu söyledik. Tek tek kaldığımız sürece bir hiç olduğumuzu, gerçek gücün ise örgütlü birliktelikte ve mücadelede olduğunu vurguladık.

İşten atılma korkusu ve aileleri, çocukları olduğu gerekçesi ile talepleri sahiplendiler, fakat sendikal mücadeleden de geri durdular. Bamak işçileri ailelerini, çocuklarını düşünüyorsa mücadeleye etmelidir. Bugünkü sefalet ücretiyle karınlarını zaten doyuramıyor, sürünüyorlar.

Son sözü Bamaklı bir sınıf bilinçli, öncü işçiye bırakalım: "Zamlara karşı direnişimizi yapalım, hele bir gücümüzü görelim. Sendikayı da o gücün ve güvenin üzerine kurarız. İşçi sınıfının mücadeleden başka okulu

yok. İşçiler birlik olacak, mücadele edecek ekonomik-sosyal haklarını kazanacak. Fakat bugünkü kapitalist sömürü sisteminde kazanımları hiçbir zaman kalıcı olmayacaktır. Bir süre için sefalet ve acıların hafifletecekler. Artı-değer sömürü sistemi devam ettiği sürece sefaletleri de bitmeyecek. İşçilerin nihai kurtuluşu artı değer sömürüsünün olmadığı, sömüren ve sömürülen sınıfların olmadığı sınıfsız toplumda, sosyalizmdir. İşçiler hakları için mücadele ettiklerinde bunu yaşayarak öğrenecekler!"

**İşçilerin Birliği
Sermayeyi Yenecek!
Kurtuluş Devrimde,
Kurtuluş Sosyalizmde!**

Program sorunları üzerine konferanslar: Anti-e Geçmişin deneyiml

Sorun hiçbir şekilde soyut bir milli burjuvazi sorunu olarak değil, “anti-empyralist demokratik devrim mücadelesinde proletaryanın (geçici ve sallantılı) müttefiki” olarak milli burjuvazi, bir süre için ve bir yere kadar da olsa, “proletaryanın yanında yeralabilecek” bir milli burjuvazi olarak çıkmaktadır karşımıza. Yüzyılın ilk çeyreğinde, yarı-sömürge, yarı-feodal koşullara sahip toplumlarda bile buna yanaşmayan, kendi önderliğini ve kendi çizdiği sınırları proletaryaya dayatabildiği ölçüde “birlikte yürüyen” bir milli burjuvazinin, günümüzün modern sınıf ilişkileri ortamında devrimde proletaryaya geçici devrimci müttefik olabileceğini ummak, bir ham hayalden öte bir değer taşımaz.

Çin Komünist Partisi’nin 1920’li yıllarda, 1924-1927 yılları arasında, Kuomintang şahsında Çin milli burjuvazisi ile girdiği ittifak ilişkileri var. Sömürge ya da yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, bir başka ifadeyle anti-empyralist, anti-feodal karakterde bir burjuva demokratik kurtuluş sorunuyla yüzyüze olan ülkelerde, ulusal burjuvazinin koşullara bağlı olarak oynayabileceği sınırlı devrimci rol üzerine yapılan tartışmaların temel nedenlerinden ve kaynaklarından birini işte bu ilişkiler oluşturuyor. 1920’lerde SBKP bünyesinde ve Komintern içinde yapılan tartışmalar büyük ölçüde bu deneyim üzerinden yürüyor. 1928 yılında yapılan Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresi’ndeki tartışmaların ve bundan çıkarılan sonuçların asıl kaynağı da bu aynı tarihsel deneyim oluyor.

Lenin, daha sürecin başında, 1920 yılında, Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi’nde, uluslar ve sömürgelere ilişkin tezlerle ilişkin bir sunuş konuşması yapıyor. Bu konuşmada, sözcülüğünü yaptığı komisyonun tezlerini hazırlarken üç temel noktadan ya da “yön verici fikir”den hareket ettiğini söylüyor. Bunlardan ilki, kuşkusuz en önemlisidir. Bu, ezen ve ezilen uluslar arasındaki ayrımdır. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerin ulusal burjuvazisinin kendine özgü konumu da ancak bu ayrım çerçevesinde anlaşılabilir. Fakat bu ayrımın bugüne kadar sömürge ve bağımlı ülkeler devrimlerinin sorunlarına yaklaşılrken her türlü oportünizmin, hatta kaba sınıf işbirlikçi bir çizginin dayanağı olarak kullanıldığını da biliyoruz. Örneğin ‘70’li yıllarda “Üç Dünya Teorisi”nin, bugün “iç piyasa”cı Perinçek’in hala en berbat bir oportünizme dayanak olarak kullanmaya çalıştığı fikir budur. Aynı şekilde, Çin Devrimi formüllerinden türetilen ve iktisadi-sosyal gelişmeden, bunun ortaya çıkardığı yeni sınıf ilişkilerinden bağımsız olarak, her bağımlı ülke için geçerli sayılan “devrimin geçici ve tutarsız müttefiki” bir milli burjuvazi görüşü yine bu ayrıma dayandırılır.

Oysa, bizzat Lenin’in bu aynı konuşmasındaki iki temel fikir bu kötüye kullanmaları peşinen boşa

çıkarmaktadır. Bunlardan ilki, Lenin’in, tezlerin üç temel “yön verici” fikri olarak saydıklarının üçüncüsüdür. Bu, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde belli bir yeri olan ulusal burjuvazinin daha o günden kendini gösteren, yer yer özgürlük mücadelesine ihanete varan tutarsızlıklarıdır. Bundan dolayıdır ki, diyor Lenin, komisyon “burjuva-demokratik hareket” terimi yerine “devrimci-ulusal hareket” terimini kullanmayı tercih etme yoluna gitmiştir.

Düşünün ki bu, sömürge ve yarı-sömürge devrimlerinin o henüz çok zayıf olan başlangıç evresidir. Bir çok ülkede daha komünist partileri bile yok, işçi sınıfı zayıf, bilinçsiz, örgütsüz, dolayısıyla köylülük devrimci bir önderlikten yoksun vb. İşçi sınıfının kendini toparladığı ve ortaya bir devrimci önderlik inisiyatifi koymaya başladığı, köylülüğün toprak ve özgürlük için harekete geçmeye kalktığı bir evrede, devrimci geçmişe ve geleneğe sahip bir milli burjuvazinin bile nasıl davrandığını bize Çin Devrimi’nin 1920’lerdeki o ilk trajik aşaması gösteriyor.

Kuomintang ile Çin Komünist Partisi bir dönem için birlikte savaşıyorlar. Ama ne pahasına? Çin milli burjuvazisinin önderliğinin fiilen kabul edilmesi, onun çizdiği sınırlara ve belli dayatmalarına katlanmak pahasına. İşçi sınıfının ve köylülüğün devrimci dinamizminin sınırlanması, köylülüğün toprak talebinin dizginlenmesi pahasına. Zira işçi sınıfının devrimde bir hegemonya kurmaya kalkması ve devrimin bir köylü-toprak devrimi olarak gelişmesi durumunda Kuomintang, yani milli burjuvazi bu ittifaka yanaşmıyor. Kendi önderliğini ve çizdiği sınırları yapılan işbirliğinin zorunlu koşulları olarak dayatıyor. Bu nedenledir ki, işbirliğini koruyabilmek için toprak devrimi bir dönem fiilen dizginlenmiştir. Bu ise köylülüğün devrimci dinamizmini sınırlamak anlamına gelmiştir. Ama ne olmuştur? Bir kaç sene sonra, işçi sınıfının sancılı bir sürecin ardından devrimci bir inisiyatif ortaya koymaya yöneldiği bir noktada, aynı Çin milli burjuvazisi, Şangay’da gerçek bir işçi katliamı gerçekleştirmiştir. İlk bu katliamı onaylamıyormuş gibi davranan “milli burjuvazinin sol kanadı”, yalnızca birkaç ay sonra, gelişen köylü-toprak hareketi karşısında Çan Kayşek ile aynı yolu tutarak karşı-devrim kampına geçmiştir. Ve ancak Kuomintang’la girilen ilişkilerin sınırlayıcı etkisinden kurtulduktan sonradır ki, Çin Devrimi’nde köylülüğün devrimci potansiyelinin önü açılabilir. Ama bu arada işçi hareketi çok büyük bir darbe yemiş oluyor. Şangay ayaklanmasının bastırılmasıyla birlikte Çin işçi sınıfı hareketi çok büyük bir darbe yediği için, Çin köylü hareketi işçi sınıfının gerçek sınıfsal önderliğinden yoksun kalıyor. Ve bu durum Çin Devrimi’nin sonraki sürecinde değişmeden kalıyor.

Çin örneği, özellikle milli burjuvazinin kendi konumundan en devrimci tavır gösterebildiği bir ülkede bile, olayın nasıl seyrettiğine çarpıcı bir örnektir. Çin milli burjuvazisinin ta 1910’lardan gelen bir devrimci mirası ve geleneği var. 1911 Devrimi’ne ve ilk Çin Cumhuriyetinin kuruluşuna önderlik etmiş bir sınıf. Bu sınıfın önderi olan Sun Yat Sen, yaşadığı sürece burjuva demokrat bir kişilik göstermiş az-çok tutarlı bir burjuva devrimcisidir. Lenin kendisinden sıcak sözlerle söz eder. Çin Komünist Partisi, Kuomintang’ın ihanetine rağmen, Sun Yat Sen’in, “yeni üç halk ilkesi” diye nitelediği mirasına bütün bir devrim tarihi boyunca sahip çıkmıştır. Düşünün, bu kökten, bu kaynaktan gelen bir ulusal burjuva hareket bile ilk fırsatta devrimci işçi inisiyatifini boğma yoluna gidebiliyor. Toprak devriminden öcü gibi korkuyor ve ona karşı kesin bir tavır alıyor. Milli burjuvazinin sol kanadı bir köylü-toprak devrimin

ilk belirtilerini görür görmez devrime ihanet ediyor ve karşı-devrim saflarına geçiyor.

Bundan kendiliğinden çıkan bir tarihsel ders ya da sonuç var. Yüzyılın ilk çeyreğinde, yani sömürge, yarı-sömürge devrimlerinin henüz o başlangıç döneminde bile, milli burjuvaziyle ittifak politikaları, ancak işçi sınıfı ve köylülüğün devrimci dinamizmi, devrimci inisiyatifi sınırlanabildiği ölçüde, işçi sınıfı ortaya bir önderlik iddiası koymadığı, daha doğrusu koymaktan kaçındığı ölçüde, olanaklı olabiliyor. Yoksa milli burjuvazi yanaşmıyor ittifaka. İttifaka yanaşmak bir yana, gelişen devrime karşı, karşı-devrimin kollarına atılıyor, empyralizme teslim oluyor. Proletaryanın üstünlüğü ele geçirdiği, devrimci hegemonyasını kurduğu, devrimin bir köylü-toprak devrimi olarak geliştiği her durumda, milli burjuvazinin şaşmaz tutumu bu olmuştur. Proletaryanın önderlik konumu kazandığı bir süreç devrimin burjuva sınırların ötesine geçeceğini işaretlediği içindir ki, mülk sahibi bilinçli bir sınıf olarak milli burjuvazi buna karşı tavır alıyor.

Burada özellikle dikkat çekmek istediğim bir nokta, bir ayrım var. Sorun hiçbir biçimde tarihsel olarak burjuva ulusal kurtuluş sorunu ve süreciyle yüzyüze olan bir sömürge ya da yarı-sömürge ülkede, milli burjuvazinin olumlu ya da devrimci bir rol oynama potansiyeline sahip olup olmadığı değildir. Eğer sorun bu olsaydı yanıtı kolay olurdu. Zira tarih bu yanıtı fiilen vermiştir. Özellikle ikinci empyralist savaş sonrasında bir çok sömürge ülkede ulusal kurtuluş mücadelelerine ulusal burjuvazi önderlik etmiştir. Ve o bunu tam da işçi sınıfını, köylülüğü, öteki emekçi katmanları kendi önderliği ve inisiyatifi altında birleştirerek, kendi çizdiği sınırlara tabi ve bağımlı kılarak yapmıştır. Fakat sorun, proletarya önderliğinde gelişen ve köylülüğün toprak devrimi eksenine oturan bir devrimci süreçte milli burjuvazinin yer alıp almayacağı olarak konulduğunda, işin rengi tümenden değişmektedir. Böyle bir durumda, böyle bir devrimci süreç karşısında milli burjuvazinin nasıl davrandığını bize, devrimci geleneği güçlü ve devrimci anılarının henüz çok taze olduğu bir sırada, bizzat Çin milli burjuvazisi göstermektedir. Üstelik Sovyetler Birliği’nden son derece cömert bir siyasal, askeri ve maddi destek aldığı ve buna çok ihtiyaç duyduğu bir durumda. Nitekim 1920’lerin toplam deneyimini özellikle Çin Devrimi’nin trajik akibetinden yararlanarak genelleyen Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresi’nin (1928), milli burjuvaziye ilişkin vardığı ve tezler biçiminde formüle ettiği sonuçlar bu çerçevede yeterince açıktır. (Bu tezlerden bazı pasajları ekte sunuyoruz -Red.)

Sözünü ettiğim nokta ya da ayrım son derece önemlidir. Zira bildiğiniz gibi sorun hiçbir şekilde soyut bir milli burjuvazi sorunu olarak değil, “anti-empyralist demokratik devrim mücadelesinde proletaryanın (geçici ve sallantılı) müttefiki” olarak milli burjuvazi, bir süre için ve bir yere kadar da olsa, “proletaryanın yanında yeralabilecek” bir milli burjuvazi olarak çıkmaktadır karşımıza. Yüzyılın ilk çeyreğinde, yarı-sömürge, yarı-feodal koşullara sahip toplumlarda bile buna yanaşmayan, kendi önderliğini ve kendi çizdiği sınırları proletaryaya dayatabildiği ölçüde “birlikte yürüyen” bir milli burjuvazinin, günümüzün modern sınıf ilişkileri ortamında devrimde proletaryaya geçici devrimci müttefik olabileceğini ummak, bir ham hayalden öte bir değer taşımaz. Ama birileri kalkıp bu ham hayalleri nesnel veri sayarak, bundan devrimin ve bu arada anti-empyralist mücadelenin karakteri üzerine bir takım sonuçlara gidebiliyorlar.

Eğer gerçek bir halk devrimi işçi sınıfının, şehir ve

mperyalizm/bağımsızlık sorunu-7

eri ve bugünün tutarsızlıkları

kır emekçilerinin enerjisinin en ileri düzeyde ortaya çıkması olacaksa ve biz bunun için çalışacaksak, orta sınıf hiçbir zaman ve hiçbir biçimde devrimimize yanaşmayacaktır. Tam tersine, ondan bir öcü gibi korkacaktır. Eğer biz onun desteğini almak için işçi sınıfının ve köylülüğün devrimci enerjisini, devrimci inisiyatifi sınırlamaya gideceksek, o zaman da devrimi zaten kendi ellerimizle zaafa uğratmış oluruz. Burada ayrıntısına giremem; *Vietnam İşçi Partisi Tarihi*'nde bu konuda dikkate değer bir tarihsel ders var. Deniliyor ki, bir dönem "yurtsever toprak ağaları"nın desteğini almak için, toprak devrimi çizgisinden toprak kiralalarının indirilmesi çizgisine geçtik. Fakat çok geçmeden bunun köylülüğün emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesine enerjik katılımını zaafa uğrattığını gördük ve bu yanlış politikayı derhal terkettik.

Bugün birileri milli burjuvazi ya da orta burjuvaziden sözedereklerken, onun devrimci ya da anti-emperyalist potansiyelinin "cılız ve her an tersine dönmeye hazır" olduğunu, onun ancak geçici ve sallantılı bir müttefik olabileceğini söylemeyi, önemli bir farklılık sayıyorlar. Oysa bu, Mao Zedung'un milli burjuvaziye ilişkin çok bilinen tanımlamalarının bir tekrarından başka bir şey değildir.

Kaldı ki, 1920'lerin, '30'ların Çin toplumundaki milli burjuvazinin ileriye dönük bir eğilim göstermesinin tarihsel bir temeli ve mantığı herşeye rağmen vardı. Gerilik ölçüsünde, toplumsal gelişimin önündeki engellerin feodalizm ve emperyalizm olması ölçüsünde, milli burjuvazi kısmi ilerici bir potansiyel taşıyabiliyor. Ama buna rağmen Çin toplumunda bile milli burjuvaziden belli kayıtlarla sözedilebiliyor. Siz bunu Türkiye gibi modern sınıfların belirginleştiği, orta burjuvazinin mevcut sistemle organik olarak bütünleştiği bir tarihsel ortamda, nasıl benzer şekilde tanımlayabilirsiniz ki?

Tam da bu noktada yeniden Lenin'in daha önce sözünü ettiğim konuşmasına dönebiliriz. Ezen ve ezilen uluslar arasında yapılan temel önemde ayırmadan kalkarak birilerinin sömürge ve bağımlı ülkeler için her durumda geçerli kategoriler kullanmak yoluna gittiklerini söylemiştim. Milli burjuvazinin geçici devrimci müttefik olduğuna ya da olabileceğine ilişkin düşünce de bu tür soyut kategorilerden biridir. Oysa Lenin, tam da vurguladığı ayırımı izleyen cümlelerinde, emperyalizm çağında, sömürge ve bağımlı ülkeler devrimlerinin sorunlarının çözüme bağlanmasında soyut kategori ya da kavramlardan değil, somut iktisadi gerçeklerden hareket etmenin kritik önemine değinmekte, bunun işçi sınıfı ve Komünist Enternasyonal için taşıdığı önemi vurgulamaktadır.

Temel önemdeki bu yönetsel tutumu TDKP ile polemiklerde ayrıntılı olarak ele almıştık. Konumuz için çıkarabileceğimiz kestirme sonuç şudur: Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkenin orta burjuvazisi ile bağımlı kapitalist bir ülkenin orta burjuvazisi aynı olabilir mi? Burjuva uluslaşma sürecini henüz yaşayan, yarı-feodal ilişkilerin hakim üretim biçimi olduğu bir ülkede anti-emperyalist mücadeleyi anlamı, kapsamı ve karakteri ile, burjuva uluslaşma sürecini esas yönünden tamamlamış, kapitalist ilişkilerin toplum yaşamını belirlediği bir bağımlı kapitalist ülkede anti-emperyalist mücadelenin anlamı, kapsamı ve karakteri bir olabilir mi?

1920'ler dünyası ile 1990'lar dünyası arasındaki büyük mesafeyi ve farkı da bir yana koyalım. Daha 1925'te, Lenin'in vurgularından yalnızca beş yıl sonra,

Eğer kapitalist üretim ilişkileri toplum geneline egemen hale gelmişse, feodal kalıntılar da önemsiz tali ilişkiler, daha çok da Kürdistan'ı ilgilendiren ilişkiler durumuna düşmüşse, bu durumda sorulması gereken bir soru var:
O halde neden Türkiye devrimi hala burjuva demokratik bir devrimdir? Bu devrime burjuva demokratik karakterini veren nedir?

Stalin'in kapitalist gelişme düzeyinden hareketle yaptığı üç tip ülke ayırımı var. Niçin yapılıyor bu ayırım? Kapitalist gelişme düzeyi, modern sınıflaşma düzeyi, işçi sınıfının gelişmişlik düzeyi, burjuvazinin ayrışma ve dönüşme düzeyi, tüm bu somut sosyo-ekonomik veriler devrimin yapısını, kapsamını, itici güçlerini çok yakından ilgilendirdiği için. Kaldı ki, bizzat İkinci Kongre'de, Lenin'in başkanlığını yaptığı komisyon bile bu açıdan iki tip ülke ayırımı yapıyor ve ikinci kategoriye giren ülkeler için "tamamlayıcı tezler" hazırlanıyor.

Stalin'in *Milli Demokratik Devrim* başlığı altında derlenmiş makaleleri var önümde. Çok büyük ölçüde Çin devrimine ilişkin bu makaleler. Bu arada başka makaleler de var. Örneğin Doğu Emekçileri Üniversitesi'nde yapılmış son derece anlamlı bir konuşma var. Demin sözünü ettiğim üçlü ayırım bu konuşmada yapılıyor. Stalin burada; genel olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrimin sorunları gibi genel bir kalıpla hareket edemeyiz; çünkü bu ülkelerin gelişme düzeyleri birbirinden farklıdır; bunların her birinde, bu kapitalist gelişmenin bir sonucu olarak, sınıflaşma düzeyi farklıdır, burjuvazinin oluşum ve ayrışma düzeyi farklıdır, bunun devrim stratejisi için yaratacağı sonuçlar farklıdır, diyor. Kapitalist gelişme düzeyi ile, dolayısıyla şu veya bu toplumdaki modern sınıflaşma düzeyi ile devrimin yapısı ve sorunları arasında dolaysız bir ilişki kuruluyor. Bu yönetsel bakımdan çok temelli bir ayırım. Fakat ben sözü, devrimin sorunlarını çözüme bağlarken soyut kavram ya da kategorilerden değil somut iktisadi gerçeklerden hareket etme zorunluluğu çerçevesinde, asıl Stalin'in Çin Devrimi'nin yapısı ve karakterine ilişkin tahliline getirmek istiyorum. Bunu, devrimin önderi, izlediği çizgi ile Çin Devrimi'ni zafere taşıyan Mao Zedung'dan değil, kasten Stalin'den yapıyorum. Zira biliyorsunuz bazıları Mao Zedung'a dayalı referanslara, sözkonusu olan Çin Devrimi olduğunda bile itibar etmeyebiliyorlar.

Çin'de Devrim ve Komintern'in Görevleri başlıklı metnin bir ara başlığı var. Aynen şöyle: "*Burjuva demokratik devrimin temeli köylülerin toprak devrimidir.*" Bu arabaşlık altında Stalin soruyor ve yanıtlıyor:

"Peki toprak devrimi nedir? Toprak devrimi doğrudan doğruya burjuva demokratik devrimin temeli ve özüdür.

"İşte bu nedenle Komintern bugün Çin'in burjuva demokratik devrim yaşadığını söylüyor.

"Fakat burjuva demokratik devrim Çin'de sadece feodal kalıntılara yönelmiyor. Aynı zamanda emperyalizmi de hedef alıyor.

"Niçin?

"Çünkü; Çin'deki bütün mali ve askeri gücüyle emperyalizm, Çin'de feodal kalıntıları ve bunların bütün bürokratik-militarist üst yapısını destekleyen, teşvik eden, geliştiren ve koruyan güçtür.

"Çünkü; Çin'deki feodal kalıntılar aynı zamanda Çin'deki emperyalizme karşı devrimci mücadele

verilmeden ortadan kaldırılamaz. Çünkü Çin'deki feodal kalıntıları yoketmek isteyen herkes, elini kesinlikle Çin'deki emperyalizme ve emperyalist gruplara karşı kaldırmak zorundadır. Çünkü emperyalizme karşı kararlı bir mücadele yürütmeden, Çin'de feodal kalıntılar parçalanamaz ve ortadan kaldırılamaz.

"İşte bu nedenle Komintern, Çin'de burjuva demokratik devrimin aynı zamanda anti-

emperyalist bir devrim olduğunu söylüyor.

"Dolayısıyla bugün Çin'deki devrim, devrimci hareketi iki kolun, yani feodal kalıntılara karşı hareketle emperyalizme karşı hareketin bir birliğidir. Çin'deki burjuva demokratik devrim feodal kalıntılara karşı mücadeleyle emperyalizme karşı mücadelenin bir birliğidir." (*Milli Demokratik Devrim*, Kaynak Yayınları, s.85-86)

Burada Çin'in o günkü nesnel sosyo-ekonomik koşullarından hareketle yapılmış isabetli bir değerlendirme var. Devrim içte feodalizmi dışta emperyalizmi hedefliyor. Devrimin burjuva demokratik karakteri buradan geliyor. Nitekim Stalin daha ileride feodal kalıntıların varlığını küçümselediği için sol muhalefetle tartışıyor ve eğer Çin'de feodal kalıntılar önemsizse, "bu durumda Çin devrimi hangi gerekçeyle burjuva-demokratik devrim olarak nitelenebilir? Toprak devriminin, burjuva-demokratik devrimin temeli olduğu bir gerçek değil midir?" diye soruyor. Stalin burada, Çin toplumunun ve Çin Devrimi'nin nasıl değerlendirildiğini ve burjuva demokratik devrim stratejisinin nasıl temellendirildiğini son derece açık bir biçimde ortaya koyuyor.

Bunu, bugünün Türkiye'sinin hala burjuva-demokratik devrim aşamasında olduğunu, bu çerçevede emperyalizme karşı mücadelenin de burjuva demokratik bir karakter taşıdığını söyleyenlerin düşünce çizgisi ile karşılaştıralım. Sorunu bir kez daha TİKB üzerinden tartışalım.

"*Popülist Sosyalizmin Eski Bir Modeli/ TDKP Eleştirisi*" başlıklı kitap için 1991 yılı başında kaleme alınmış *Önsöz*'de, net bir biçimde, kırsal kesimler de dahil Türkiye toplumuna kapitalist ilişkilerin egemen hale geldiği söyleniyor. Eğer kapitalist üretim ilişkileri toplum geneline egemen hale gelmişse, feodal kalıntılar da önemsiz tali ilişkiler, daha çok da Kürdistan'ı ilgilendiren ilişkiler durumuna düşmüşse, bu durumda sorulması gereken bir soru var: O halde neden Türkiye devrimi hala burjuva demokratik bir devrimdir? Bu devrime burjuva demokratik karakterini veren nedir?

Bu sorunun muhatapları, benzer sorularla yüzyüze kaldıkları her durumda, dönüp halkçı akımların o bilinen argümanlarına sarılıyorlar. Nitekim, anti-emperyalist mücadelenin neden burjuva-demokratik bir karakter taşıdığı gerekçelendirilirken kullanılan argümanlar neredeyse '70'lerin TDKP'si ile aynı. "*Emperyalizme Karşı Mücadele*" başlağı taşıyan ve sözünü ettiğimiz *Önsöz*'ü yalnızca birkaç ay önceleyen makalede, toprak devrimi, feodal toprak ağaları, feodal kalıntılar, Türkiye'deki kapitalizmin kendine özgü o işbirlikçi çarpık karakteri, tüm bunlar devrimin ve dolayısıyla anti-emperyalist mücadelenin burjuva demokratik karakterini gerekçelendirmek için ileri sürülüyor. Yani geleneksel halkçı hareketin o geleneksel argümanları kullanılıyor. İlginç bir tutum var burada. TİKB, geleneksel halkçı hareketten farklı olduğunu göstermeye çalıştığı durumlarda Türkiye'nin

gerçeklerini açık bir biçimde dile getiriyor. Nitekim gerek *TDKP Eleştirisi*'ne *Önsöz*'de, gerek *Kesintisiz Devrim ve Oportünizm* polemiklerinde bunu görüyoruz. Gelgelelim Türkiye devriminin burjuva demokratik bir aşamada olduğunu açıklamak ve gerekçelendirmek durumunda kaldığında ise, dönüp gerisin geri o eski önyargılara sarılıyor. Yani ancak eski argümanlara dönülerek savunulabiliyor bu devrim anlayışı.

Farklı durumlarda farklı tutumlar olarak yansıyan bu çelişki ve tutarsızlıklar ne olursa olsun, bir şeyin kesin olduğunu biliyoruz. TİKB, gerçek Türkiye'de feodal kalıntıları önemsiz tali ilişkiler olarak görüyor. Başından itibaren Türkiye'de demokratik devrimin özünün ve temelinin toprak devrimi olduğunu ileri süren görüşlere kesin bir biçimde karşı çıkıyor. Peki ama bu böyle ise eğer, toprak devrimi esas itibarı ile geride kalmışsa, devrimin özü ve temeli olmaktan çıkmışsa, Türkiye devrimi neden hala burjuva demokratik bir karakter taşıyor?

Mehmet Yılmaz, bizimle polemiginde; "Demokratik devrimin özünün ve temelinin her durumda toprak devrimi olduğunu neye göre söylüyorsunuz? Lenin'de böyle bir şey yoktur." diyordu. Bu Stalin'in görüşüdür, Lenin'in değil, demek istiyordu. Oysa Lenin, devrimin bütün bilançosunu çıkardığı makalelerinde, örneğin 1918'de Kautsky ile ünlü polemiginde; biz bütün köylülükle çarlığa, feodal toprak sahiplerine, Rus yaşamındaki ortaçağ kalıntılarına karşı yürüdüğümüz sürece, bir bütün olarak köylülükle yürüdüğümüz sürece, devrimimiz burjuva demokratik devrimdi, diyordu. Rusya'daki burjuva demokratik devrimi, gerek devrim öncesi gerek devrim sonrası tüm yazı ve konuşmalarında, ortaçağ ilişkileri ile, bu çerçevede köylü-toprak sorunu ile ilişkilendiriyordu. Köylü-toprak sorunu yalnızca Çin'de değil, Rusya'da da burjuva-demokratik devrimin özü ve temeliydi.

TİKB'nin sözü geçen makalesinde şöyle deniliyor; "*Devrimci proletarya, sosyalizm için mücadele adına yalnızca kapitalizme karşı mücadele ile kendisini sınırlandırmayı, esasında tekelci burjuvazinin kapitalist*

boyunduruğu ile içiçe geçen emperyalizmin ve feodal toprak ağalığının boyunduruğunu karşı mücadeleye uzak ve ilgisiz kaldığı takdirde 'ordusuz general' durumuna düşmekten kurtulamaz.'" (Aynadaki Yüz Kimin?, s.92)

Bu bize yöneltilmiş bir eleştiri. Ama siz öncelikle tekelci burjuvazinin kapitalist egemenliğiyle içiçe geçmiş olan ve Türkiye'nin kırlarına hakim karakterini veren bir feodal toprak ağalığı boyunduruğunu ortaya koymalı, bunu iddia edebilmelisiniz ki, bu eleştiri ya da savunmanız nesnel iktisadi bir temele oturabilsin. Siz bugün Türkiye'nin kırlarına feodal toprak ağalığının egemen olduğunu söyleyebilir misiniz? Bunu söyleyemiyorsunuz ve söyleyemezsiniz. Bunu söylemeye kalkmak, TİKB'nin kendi ideolojik geçmişini inkar etmesi anlamına gelir. Zira o, daha '70'li yıllarda, Türkiye'de feodal kalıntıların önemsiz olduğunu, devrimin özünün toprak devrimi olmadığını, toprak sorununun tali hale geldiğini, Türkiye devriminin anti-feodal anti-emperyalist değil, anti-faşist anti-emperyalist bir devrim olduğunu, devrimin demokratik içeriğinin siyasal sorunlardan, faşizmin varlığından geldiğini savunuyordu.

Ama gariptir, geri bir kalıbı, burjuva demokratik bir önyargıyı savunmak ve gerekçelendirmek kaygısıyla, kalkıp komünistlere karşı o eski kalıplara sarılabiliyor. Tekelci burjuvazinin kapitalist boyunduruğunu kabul ediyor. Emperyalizmin bununla içiçe geçen boyunduruğundan söz ediyor. Böylece emperyalist egemenliğin temelini kapitalist ilişkiler olduğunu da bir biçimde kabul etmiş oluyor. Ama tutup bir de bunlarla içiçe geçen "feodal toprak ağalığı boyunduruğu" kategorisini ekleyerek, böylece, güya burjuva demokratik devrime bir temel kazandırmış, bir dayanak bulmuş oluyor.

TİKB'nin sözkonusu makalesi "iki sapma"yı ele alıyor. Halkçı-milliyetçilik ve sosyalist devrimcilik. "Halkçı-milliyetçilik" geleneksel hareket, "sosyalist devrimcilik" sapması ise biz oluyoruz. "Halkçı-milliyetçilik" anti-emperyalist mücadeleyi halkçı bir bakışla ele alıyor ve kendi içinde mutlaklaştırıyormuş.

Buna karşılık "sosyalist devrimcilik" sapması ise, emperyalizme karşı mücadeleyi küçümsüyormuş, onu önemsiz bir taktik sorun, tali bir sorun olarak ele alıyormuş. Bizim sorunu ele alışımızdan çıkarılan derin sonuç bu!

Kendimizle ilgili kısmı geçelim. Öteki sapma, "halkçı-milliyetçilik" hakkında söylenenlere ise daha yakından bakalım. Bu sapma hakkında şunlar söyleniyor: "*Halkçılık daha çok keskin bir demokratik devrim savunuculuğu olarak kendini gösterir: (...) Emperyalizme karşı mücadeleye yaklaşım ise özünde milliyetçidir. Yerli burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadeleden çoğu kez kopartır; salt bir 'milli mücadele' olarak görür.'*"

Türkiye'deki halkçı devrimci hareket devrim sorunlarına gerçekten böyle mi yaklaşıyor? TİKKO'nun ya da herhangi bir halkçı grubun emperyalizme karşı mücadeleye yaklaşımı salt "milliyetçi" midir? Onlar bunu yerli burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı mücadeleden kopararak mı ele alıyorlar? Türkiye'de var mıdır böyle bir halkçı devrim stratejisi? Bu soruları yanıtlamaya kalkmak bile abestir. Peki o halde TİKB neden böyle iddialar ileri sürmek ihtiyacı duyuyor? Çünkü öteki halkçı akımlara böyle uydurma ideolojik zaafılar atfetmeden onlarla kendi arasına sınır çekemiyor. Bu zorlama iddialar çerçevesinde kendi farkı ne oluyor? Doğal olarak kendi farkı, emperyalizme karşı mücadeleyi yerli burjuvazi ve toprak ağalığına karşı mücadeleye birleştirmek oluyor. Ama Türkiye'de geleneksel akımların toplamının demokratik devrim stratejisi zaten bu değil midir? Bu ta 1966'dan itibaren "milli demokratik devrim" başlığı altında Mihri Belli'nin teorisinin yaptığı şeyin kendisi değil midir? Türkiye'de devrimci halkçılık, hiç değilse teorik formülasyonlar çerçevesinde, mücadeleyi her zaman emperyalizme, işbirlikçi tekeli burjuvaziye ve toprak sahiplerine karşı birleşik bir mücadele olarak ele almıştır.

TİKB'nin makalesinde tanımladığı "halkçı milliyetçilik", özünde burjuva milliyetçiliğidir. İçte işbirlikçi burjuvazi ve toprak sahiplerine karşı mücadeleden koparılmış bir anti-emperyalist strateji

Sömürge, yarı-sömürge devrimlerinin sorunları

V.İ. LENİN

Yoldaşlar, ben, kısa bir sunuş konuşmasıyla yetineceğim, sonra komisyonumuzun yazmanı olan Maring yoldaş, tezlerde yaptığımız değişiklikleri size ayrıntılarıyla anlatacak. Onun ardından da ek tezleri formüle eden Roy yoldaş konuşacak. Komisyonumuz, değiştirildiği şekliyle ön tezleri ve ek tezleri oybirliğiyle onayladı. Böylece bütün temel konularda tam bir görüş birliğine vardık. Şimdi kısaca birkaç noktaya değineceğim.

Birincisi, bizim tezlerimizin temelindeki fikir nedir? Bu fikir, ezilen ve ezen uluslar arasındaki ayrımdır. İkinci Enternasyonalin ve burjuva demokrasisinin tersine, biz, bu ayrımı vurguluyoruz. Bu emperyalizm çağında, proletaryanın ve Komünist Enternasyonalin, bütün sömürgesel ve ulusal sorunlarda, somut iktisadi gerçekleri ortaya koyması ve soyut önermelerden değil, somut gerçeklerden hareket etmesi özellikle önemlidir.

Emperyalizmin ayırdedici özelliği, gördüğümüz gibi, bütün dünyanın şimdi boyunduruk altında olan çok sayıda ulusa, müthiş bir serveti ve güçlü bir silahlı kuvveti elinde bulunduran az sayıda ulusa bölünmüş olmasıdır. Dünya nüfusunun geniş bir çoğunluğu, bir milyardan üstünde halk, belki de bir milyar 250 milyon, eğer dünyanın toplam nüfusunu bir milyar 750 milyon kabul edersek, toplam nüfusun yüzde 70'i, boyunduruk altındadır. Bu uluslar, ya doğrudan sömürgeci, ya da örneğin İran, Türkiye, Çin gibi yarı-sömürgeci, ya da büyük bir emperyalist devlet tarafından fethedilmiş ve barış antlaşmaları yoluyla o devlete büyük ölçüde bağımlı hale getirilmiştir. Ulusları ezen ve ezilen uluslar diye ayırma fikri, altında benim imzam bulunan tezler olsun, Roy yoldaşın sunduğu tezler olsun, bütün tezlerde yer almaktadır. Roy yoldaşın tezleri esas itibarıyla Britanya'nın boyunduruğu altında bulunan Hindistan ve öteki büyük Asya ülkeleri açısından düzenlenmiştir. Bu

nedenle de bu tezler biçim için büyük önem taşımaktadır.

Tezlerimizdeki ikinci temel düşünce şudur: Emperyalist savaş ardından, dünyanın bugünkü durumunda, halklar arasındaki karşılıklı ilişkileri ve bir bütün olarak dünyanın siyasal sistemini biçimlendiren şey, küçük bir emperyalist uluslar grubunun sovyet hareketine ve Sovyet Rusya'nın önderliğindeki sovyet devletlerine karşı giriştiği savaşımdır. Bunu akılda tutmadıkça, dünyanın en uzak köşesiyle ilgili olsa bile, hiçbir ulusal ya da sömürgesel sorunu, ortaya doğru olarak koyamayız. Uygur ülkelerde olduğu gibi, geri ülkelerde de komünist partileri, ancak bu önermeyi hareket noktası yaparlarsa, siyasal sorunları doğru bir biçimde ortaya koyabilir ve çözebilirler.

Üçüncüsü, geri ülkelerdeki burjuva-demokratik hareket sorununu özellikle vurgulamak istiyorum. Bu sorun bazı görüş ayrılıklarına yolaçmıştır. Komünist Enternasyonalin ve komünist partilerin, geri ülkelerdeki burjuva-demokratik hareketi desteklemeleri gerektiğini ifade etmenin, ilke ve teori açısından doğru mu yanlış mı olduğunu tartıştık. Görüşmemizin sonunda, "burjuva-demokratik hareket"ten çok ulusal-devrimci hareketten söz etmeye oybirliğiyle karar verdik. Geri ülkelerde nüfusun ezici çoğunluğu, burjuva-kapitalist ilişkileri temsil eden köylülerden oluştuğuna göre, herhangi bir ulusal hareketin, yalnızca burjuva-demokratik bir hareket olacağına kuşku yoktur. Bu geri ülkelerde -eğer ortaya çıkabilirlerse- proleter partilerinin, köylü hareketiyle belli ilişkiler kurmaksızın ve o hareketi desteklemeksizin komünist taktikler ve komünist bir siyaset izleyebileceklerine inanmak ütöpik olur. Ancak, burjuva-demokratik hareketten sözedersek, reformcu ve devrimci hareketler arasındaki bütün farklılıkları ortadan kaldırmış olacağımız itirazı öne sürülmez. Oysa emperyalist burjuvazi,

boyunduruk altındaki ülkelerde de reformcu bir hareket aşlamak için elinden gelen her şeyi yaptı için, geri ve sömürge ülkelerde bu farklılık son zamanlarda çok açıkça gözler önüne serilmiştir. Sömüren ülkelerin burjuvazisiyle, sömürge ülkeler burjuvazisi arasında belli bir *Rapprochement* (birbirine yakınlaşma) görülmektedir. Öyle ki, ezilen ülkeler burjuvazisi, sık sık -belki hemen her durumda- bir yandan ulusal hareketi desteklerken, bir yandan da emperyalist burjuvaziyle tam bir uyum içindedir, yani bütün devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı emperyalist burjuvaziyle güç birliği yapmaktadır. Bu durum, komisyonda reddedilemeyecek biçimde kanıtlandı ve biz, tek doğru davranışın, sözkonusu farklılığı dikkate alarak, hemen her durumda, burjuva-demokratik terimi yerine "ulusal-devrimci" terimini koymak olduğuna karar verdik. Bu değişikliğin önemi şuradadır: Komünistler olarak biz, sömürgelerdeki burjuva-kurtuluş hareketlerini, bu hareketler ancak gerçekten devrimci olduğu ve bizim, sömürülen yığınlarla köylüleri devrimci bir ruhla örgütleyip eğitime çalışmalarımızı engellemediği ölçüde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yoksa, bu ülkelerdeki komünistler, ikinci Enternasyonalin kahramanlarını da kapsayan reformcu burjuvaziyle savaşmalıydılar. Sömürge ülkelerde reformcu partiler esasen mevcuttur. Bazı durumlarda bu partilerin sözcüleri kendilerine sosyal-demokrat ve sosyalist adını veriyorlar. Sözünü ettiğim farklılık bütün tezlerde belirtilmiştir. Böylece, sanıyorum, görüşümüz daha kesinlikle belirtilmiş olmaktadır. (...)

Ulusal ve Sömürgesel Sorunlar Komisyonunun, Komünist Enternasyonal İkinci Kongresine Sunduğu Rapor'dan... Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları
Sol Yayınları, s.402-405

YÖN ve benzeri akımların stratejisidir. Ya da bugün Perinçek'in temsil ettiği stratejidir. Yani TİKB'nin tutup halkçı devrimci harekete atfettiği strateji, gerçekte burjuva reformist ya da milliyetçi akımların stratejisidir. Halkçı devrimci hareketin milliyetçiliği buradan doğmuyor. Halkçı devrimci hareketin milliyetçiliği, toplumumuzda artık kapitalist temeller üzerine oturmuş, burjuva demokratik boyutunu kaybetmemiş olsa bile esas içeriği yönünden anti-kapitalist bir karakter kazanmış anti-emperyalist mücadeleyi, hala bir "milli mücadele", hala bir burjuva kurtuluş mücadelesi, hala burjuva uluslaşma sürecine ilişkin bir sorun olarak ele almasından kaynaklanıyor.

Emperyalizme karşı mücadele, içte komprador kapitalizme ve feodalizme yöneldiği bir durumda, nesnel mantığı bakımından, burjuva kapitalist ilişkilerin önünü açan bir mücadele olacaktır. Yani feodal toprak mülkiyetinin tasfiyesi ve toprakların geniş köylü yığınlarının eline geçmesi, burjuva demokratik bir adımdır ve özü itibarıyla kapitalist ilişkilerin gelişmesidir. Feodal toprak mülkiyetinin dağıtılması, toprakların köylülerin eline geçmesi, köylülerin küçük mülk sahipleri haline gelmesi süreci, özünde burjuva demokratik bir süreçtir. Yani bu özünde kapitalist ilişkilerin gelişmesine, burjuvalaşma dediğimiz olguya tekabül eder. Lenin, bu ülkelerde ulusal kurtuluş hareketinin esas gücü köylülüktür ve köylülüğün de burjuva ilişkilerin temsilcisi olduğunu biz marksistler biliriz, der.

Bunları neden hatırlatıyorum? Söz konusu makale, bazı halkçı akımların emperyalizme karşı mücadeleyi milli kapitalizmin önünü açmaya çalışan bir mücadele olarak görebildiklerine işaret ederek, böylece küçük-burjuva milliyetçi bir çizgiye düştüğünü belirtiyor. Türkiye gibi bir ülkede emperyalizme ve onun içindeki dayanaklarına karşı mücadelenin, burjuva ilişkileri geliştiren bir mücadele olarak ele alınmaması, kuşkusuz ki doğru bir tutum. Fakat bu durumda cevaplanması gereken yeni bir soru var. Bu böyleyse eğer, anti-emperyalist mücadele neden hala burjuva demokratik bir karakter taşıyor? Eğer burada kendi nesnel mantığı bakımından burjuva herhangi bir içerik yoksa (bunu elbette siyasal iktidar açısından ele almayacaksınız), yani geliştirdiği iktisadi-sosyal ilişkiler bakımından eğer bu esası itibarıyla bir burjuvalaşma süreci değilse, eğer bu noktada burjuva demokratik içerik taşıyan milli ögenin gelişmesine yol açmıyorsa, peki o halde bu devrim neden burjuva demokratik devrim? Siz hem emperyalizme karşı mücadele burjuva demokratik bir nitelik taşır diyorsunuz, hem de emperyalizme karşı mücadelenin içte feodalizmi ya da komprador kapitalizmini tasfiye etmiş olmasının milli ya da demokratik kapitalizmin gelişmesinin zeminini düzlemesi anlamına geldiğini söyleyenlere itiraz ediyorsunuz. Burada bir tutarsızlık var. Emperyalizme karşı mücadeleyle burjuva-demokratik içeriğini veren iktisadi-sosyal-siyasal unsurları açıkça ortaya koyamadığınız sürece, bu tutarsızlığı aşamazsınız.

Bu öyle kesintisiz devrim mantığı içerisinde izah edilebilir bir tutarsızlık da değil. Kesintisiz devrim teorisinin bir yeniliği yok ki, daha 1905'den beri formüle edilmiş bir teori. Bu teoriyi formüle edenler, buna rağmen, devrimin ilk aşamasında, burjuva demokratik devrim sınırları içerisindeki görevlerin gerçekleştirilmesinin özünde burjuva ilişkilerin geliştirilmesine tekabül ettiğini açıkça söylüyorlar. Lenin'in kendisi bunu

net bir biçimde söylüyor. Üstelik sadece "İki Taktik"te ve sadece 1905'te de değil. Ta 1920'de, Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi'nde sömürge ve yarı-sömürge ülkelere ilişkin tezlerinde de aynı şeyi ifade ediyor. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki kurtuluş hareketleri özünde burjuva kurtuluş hareketleridir diyor ve ekliyor; zira bu mücadelenin esas gücü köylülüktür ve köylülüğün de burjuva ilişkilerin temsilcisi olduğunu (küçük meta üretimi ilişkisi anlamında) biz marksistler biliriz...

Devrim ilk aşamada durmayacaktır, derhal yeni bir aşamaya, sosyalist devrim aşamasına geçecektir demek sorunu çözümü. Bu kesintisiz geçiş, toprak devrimiyle yaygınlaşan küçük-burjuva ilişkiler gerçeğini ortadan kaldırmaz. Kaldı ki Türkiye'de halkçı çizgideki herkes aşamalı ve kesintisiz devrimi

savunuyor. Herkes feodalizm, komprador ya da işbirlikçi kapitalizm ve emperyalizm tasfiye edildikten sonra yarı yolda durulmayacak, sosyalizme geçilecek diyor. Sizin onlardan farkınız ne? Siz onlardan farkınızı açık bir biçimde gerekçelendirmek ve tanımlamak durumundasınız. '70'li yıllardan itibaren onlarla aramızdaki fark, Türkiye'deki feodal kalıntıların abartılması, devrimin özünün toprak devrimi olarak tanımlanmasıydı, diyebilirsiniz ve diyordunuz nitekim. Ya da Türkiye'deki kapitalizmin komprador kapitalizm olarak görülmesi diyebilirsiniz ve diyordunuz nitekim. Ama eğer siz feodal ilişkiler ya da kalıntılar artık son derece önemsizleşmiş ve esas olarak da Kürdistan'dakinden ibaret hale gelmiştir diyorsanız, eğer toprak devrimi devrimin özü ve temeli değildir diyorsanız, eğer

Türkiye'de gelişen kapitalizm komprador acentacı bir kapitalizm değildir diyorsanız; peki o zaman siz neden hala Türkiye devriminin burjuva-demokratik bir aşamada bulunduğunu iddia edebiliyorsunuz? O zaman neden böyle bir ülkede anti-emperyalist mücadeleyi burjuva demokratik bir karakterde tanımlıyorsunuz? Belirtmek gerekir ki, TİKB'nin çizgisi bu açıdan, eklektizmi en üst noktaya vardırarak anlamında, en tutarsız çizgidir. '80 öncesi TDKP'nin çizgisi bir yere kadar kendi içinde yine de tutarlıdır. TDKP eleştirisinde bunu nedenleriyle birlikte ortaya koyduk. Tutarsızlık nerede? TDKP'de tutarsızlık, Türkiye'nin gerçekleriyle aradaki uçurumda. Kendi teorik sistemi içerisinde TDKP'nin mantığı tutarlıdır bir yerde ve bir yere kadar. Bir yere kadar diyorum; zira eski TDKP çizgisi de temelde eklektik bir karakter taşımaktadır. Ama yine de TDKP, örneğin *Kuruluş Kongresi Belgeleri*'nde net bir biçimde der ki, emperyalizmden kurtuluş burjuva ulusal kurtuluştur, onun burjuva demokratik bir içerik taşıması buradan gelir. TİKB ise soruna böyle bakmanın milliyetçilik olduğunu söylüyor. Ama eğer soruna böyle bakılamazsa, o zaman anti-emperyalist mücadele de burjuva demokratik bir içerik taşıyor demektir. Siz halkçı devrimci akımlarla farkınızı hiçbir zaman, "biz yarı yolda durmayacağız, biz bu mücadeleyi sosyalizme bağlayacağız" biçiminde koyamazsınız. Çünkü bunu onlar da böyle söylüyorlar. Onlar da bu aşamadan sonra sosyalizme geçeceğiz diyorlar. Türkiye'nin küçük-burjuva devrimci akımlarının salt burjuva demokratik hedefler uğruna mücadele ettiğini kim iddia edebilir? Hepsi gerçek sosyal eşitlik ve gerçek özgürlük için, bu çerçevede sosyalist idealler için mücadele ediyorlar. Ama o kendi küçük-burjuva konumları ve mantıklarının kaçınılmaz bir sonucu olarak, devrimin sorunlarına tutarlı bir biçimde yaklaşmıyorlar. Kapitalizme karşı mücadelenin sorunlarını tutarlı bir biçimde ortaya koyamıyorlar. O küçük-burjuva konum, beraberinde düşünsel tutarlısızlar ve bunun politik mücadelede yansımalarını ve sonuçlarını getiriyor. Politik amaç ile ideolojik kavrayış bu noktada çelişiyor.

Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresi Tezleri'nden...

17- Sömürgelerdeki burjuva-demokratik devrimi, bağımsız bir ülkedeki burjuva demokratik-devrimden ayıran esas fark, onun emperyalistler tarafından köleleştirilmeye karşı *ulusal kurtuluş mücadelesi* ile organik olarak bağlı olmasıdır. Ulusal unsur bütün sömürgelerde aynı zamanda emperyalistler tarafından köleleştirilmenin apaçık bir şekilde ortaya çıktığı ve halk kitlelerini galeyana getirdiği yarı-sömürgelerde de devrimci süreç üzerinde büyük etkiye sahiptir.

Bir yandan ulusal baskı devrimci bunalımı olgunlaştırır, işçi-köylü kitlelerinin hoşnutsuzluğunu keskinleştirir, onların harekete geçmesini kolaylaştırır ve devrimci patlamalara elementar kitle hareketi niteliği, gerçek bir halk devrimi niteliği verir.

Diğer yandan ulusal unsur, salt işçi sınıfı ve köylülüğün hareketi üzerinde etki kazanmakla kalmaz, aynı zamanda devrim süreci içinde tüm diğer sınıfların görüşlerini de değiştirebilir; herşeyden önce ilk zamanlarda yoksul şehir küçük-burjuvazisi küçük-burjuva aydınlar ile birlikte daha büyük oranda faal devrimci güçlerin etkisi altında kalır; ikinci olarak burjuva-demokratik devrimde, sömürgeler burjuvazisinin konumu çok büyük oranda ikircikli bir niteliğe sahiptir ve onun yalpalamaları devrimin gelişmesine uygun olarak bağımsız bir ülke burjuvazisinininkinden (örneğin 1905/1917 yıllarındaki Rus burjuvazisinininkinden) daha güçlüdür.

Sömürgesel devrimin özgüllüğünü büyük ölçüde belirleyen ulusal momentin somut koşullara göre özel etkisini incelemek çok önemlidir, ve bu ulusal momentin ilgili komünist partisinin taktiğinde hesaba katılması çok önemlidir.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında *tarım devrimi* sorunu, ileri sömürge ülkelerde burjuva-demokratik devrimin ana eksenidir. Bu nedenle komünistler tarım bunalımının gelişmesini ve kırdaki sınıfsal çelişkilerin keskinleşmesini çok büyük dikkatle izlemelidir; başından itibaren işçi kitlelerinin hoşnutsuzluğuna ve başlayan köylü hareketine bilinçli devrimci bir yön vermeli, onları emperyalist sömürüye ve köleleştirmeye, aynı şekilde köylü iktisatlarının altında ezildikleri ve bu köylü iktisatlarını yıkıma ve çöküşe sürükleyen, varolan çeşitli pre-kapitalist -feodal ve yarı-feodal koşulların boyunduruğuna karşı yönlendirmelidir.

(...)
18- Bu sömürge ülkelerde *ulusal* burjuvazi emperyalizm karşısında homojen bir tavır almamaktadır. Bu burjuvazinin bir bölümü, birinci planda ticaret burjuvazisi, dolaysız bir şekilde emperyalist sermayenin çıkarlarına hizmet etmektedir (komprador burjuvazi denilenler). O, genel olarak az-çok tutarlı bir şekilde, tıpkı emperyalizmin feodal müttefikleri ve iyi para alan yerli memurları gibi, tüm ulusal harekete karşı yönelen anti-ulusal, emperyalist bir görüşü savunmaktadır. Yerli burjuvazinin geriye kalan diğer kesimi, özellikle yerli sanayiinin çıkarlarını temsil eden bölümü, ulusal hareket zemininde durmakta ve *ulusal reformizm olarak* (veya II. Kongre tezlerinin terminolojisine göre "burjuva-demokratik" yönelim olarak) *adlandırılabilir*, yalpalayan, tavizlere eğilimli özel bir akımı temsil etmektedir.

Ulusal-burjuvazinin devrimci kamp ile emperyalist kamp arasındaki bu ara konumu artık 1925'ten sonra Çin'de gözlemlenmemektedir; orada özgül durum nedeniyle ulusal burjuvazinin büyük bir bölümü önce ulusal kurtuluş savaşının başına geçti; sonra bütünüyle karşı-devrim kampına kapak attı. Hindistan ve Mısır'da şimdilik hala büyük yalpalamalara eğilim gösteren ve emperyalizmle devrim arasında ip cambazlığı yapan burjuva-milliyetçi tipik bir hareket, oportünist bir hareket izlemektedir.

(...)
Zayıf taraf olarak yerli burjuvazi tekrar tekrar emperyalizme karşı teslimiyetlere hazırdır. Fakat onun teslimiyeti, kitlelerin sınıfsal devrim tehlikesi henüz dolaysız, gerçek, acil bir tehlike olmadığı sürece nihai değildir. Bir yandan bu tehlikeden kurtulmak ve diğer yandan emperyalizm karşısında kendi konumunu güçlendirmek amacıyla bu sömürgelerde burjuva milliyetçiliği küçük-burjuvazinin, köylülüğün, kısmen işçi sınıfının desteğini sağlamaya çaba gösterir. Onun işçi sınıfı ile ilişkili olarak başarı şansı az olduğundan dolayı (bu ülkelerdeki işçi sınıfının uyanmasından sonra), onun için köylülüğün desteğini sağlamak bir o kadar daha önemlidir.

Burada sömürge burjuvazinin en zayıf noktasını görmekteyiz. Sömürgelerdeki köylülüğün dayanılmaz sömürülmesi ancak tarım devrimi ile ortadan kaldırılabilir. Çin, Hindistan, Mısır'da burjuvazinin dolaysız çıkarları, toprak mülkiyeti, tefeci sermayesi, bir bütün olarak köylü kitlelerinin sömürülmesi ile öylesine sıkı bir şekilde bağlıdır ki, bu burjuvazi salt tarım devrimine karşı çıkmakla kalmamakta, aynı zamanda kararlı her tarım reformuna bile karşı çıkmaktadır. Onun, salt tarım sorununun açıkça konulmasından bile, bu, köylü kitleleri içindeki kaynaşma sürecini teşvik edeceği ve hızını artıracığı için korkması sebepsiz değildir. Yani reformcu burjuvazi bu zorlu, temel sorunun pratik çözümüne yaklaşma durumunda bile değildir.

3. Enternasyonal'de Devrim Aşamaları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org/> - 2019 Yılı Yayınları, s.231-234

(Devam edecek...)

Anti-emperyalist mücadele ve TİKB-1

Geleneksel çizgiye geleneksel dayanaklar

Emperyalizm çağında emperyalizme karşı mücadeleyi her tarihsel durumda burjuva-demokratik kapsam ve karakterde görebilmek, ancak burjuva ulusal kurtuluş perspektifi içinde sıkışıp kalanlara özgü olabilir. Böyleleri, bir devrimin, emperyalizmle cepheden karşı karşıya geldiği ölçüde proleter devrim karakteri kazanabileceğini, dolayısıyla da, sosyalizm eksenine oturmuş bir mücadelenin, emperyalizme karşı mücadeleyi önemsizleştirmek bir yana, onu mutlak biçimde gerektirdiğini bilmiyorlar demektir. Yine böyleleri, emperyalizme karşı bir mücadelenin burjuva-demokratik karakter taşımasının anti-emperyalist devrimin bu sınırlar içinde kalmasının, onun siyasal bağımsızlıkla sınırlı kalması ile aynı anlama geldiğini bilmiyorlar demektir.

"İşin tuhaf yanı bunun farkında bile değiller: Türkiye'de kapitalizmin egemenliğinden söz ediyorlar, kapitalist egemenliğin kırsal ilişkileri de belirlediğini söylüyorlar. Türkiye üzerindeki emperyalist egemenliğin bugün artık modern kapitalist ilişkiler üzerine oturduğunu, burada kökleştiğini söylüyorlar. Ama tüm bu söylediklerine rağmen de dönüp aynı önyargıyı yineliyorlar: 'Burjuva demokratik bir karakterde olan anti-emperyalist mücadele'!"

"Türkiye'nin halkçı devrimci akımlarının artık eklektizmin bir çözüm olmadığını, bir çözüm olmak bir yana, tutarsızlıklara yeni boyutlar eklediğini anlamaları lazım. Orta burjuvaziyi devrim stratejisinden çıkarmak, onu karşı-devrimci bir sınıf olarak ilan etmek burada kendi başına hiçbir şeyi çözmiyor. Çözüm devrim anlayışını ve stratejisini bir bütün olarak gözden geçirmede yatıyor. Çözüm düne kadar orta burjuvaziyi, tutarsız ve koşullu da olsa anti-emperyalist, proleteryanın sallantılı müttefiki vb. olarak görmeyi olanaklı, dahası zorunlu kılan görüşler bütününe terketmekte yatıyor. Bu yapılamadığı sürece, hem anti-emperyalist mücadeleyi tümüyle burjuva demokratik bir karaktere indirgemek ve hem de orta burjuvaziyi karşı-devrimci ilan etmek, yalnızca yeni bir tutarsızlık örneği olarak kalır. Bu, çizgideki gedikleri azaltmaz, tersine çoğaltır, ona yeni unsurlar ekler. Kaldı ki bu sınıfa kendi başına, genel düşünce sisteminden kopuk bir biçimde karşı-devrimci ilan edilmesinin kendi sınırları içinde bile bir şey ifade etmediğini, birilerinin yeri geldikçe dönüp bu aynı sınıfı anti-emperyalist demokratik devrimde proleteryanın geçici müttefiki olarak görmesinden de belli değil midir? Gerçekte, bunu açıkça dile getirsinler-getirmesinler, tüm geleneksel halkçı akımların durumu budur. Politikada sık sık orta sınıflarla kesişen tutarsızlıkların gerisinde teorik temel ve programatik çerçevedeki bu karışıklıklar ve tutarsızlıklar vardır." (Anti-emperyalizm/ Bağımsızlık Sorunu-6, S.Y. Kızıl Bayrak, sayı: 16)

Orta burjuvaziye sınırlı ve koşullu da olsa devrimde proleteryanın geçici müttefiki olarak "devrimci" bir misyon atfetmeyi olanaklı kılan görüşler bütünü,

geleneksel halkçı hareketin geleneksel ideolojik-programatik temelinden başka bir şey değildir. Aralarındaki tüm terminolojik farklılaşmalara rağmen bu görüş sistemi içinde yer alan akımlara göre, Türkiye'de emperyalizme karşı mücadele burjuva-demokratik karakterde bir ulusal kurtuluş mücadelesidir. Anti-emperyalist mücadelenin burjuva-demokratik karakteri buradan gelir. Aynı düşünce çizgisine göre, bu mücadelenin iç cephesinde ise, yine burjuva-demokratik karakterde olan köylü-toprak sorunu ile siyasal demokrasi sorunu vardır. İçinde bulunulan aşamada hedefleri emperyalizm, işbirlikçi (ya da komprador) tekelci burjuvazi ve yarı-feodal toprak ağaları üçlüsüdür. Bu tarihsel-toplumsal çerçeve içinde, ara bir sınıf olarak orta burjuvazi/millî burjuvazi de, ulusal bağımsızlık ve siyasal demokrasi için verilen mücadelede tutarsız da olsa bir yer tutar. Zira toplumun burjuva demokratik gelişmesinden, özellikle de emperyalist egemenliğe son verilerek ulusal bağımsızlığın elde edilmesinden belli sınırlar içinde onun da çıkarı vardır.

Kuşkusuz burada halkçı düşünce çizgisinin '70'lerdeki en açık şeklini ortaya koymuş oluyoruz. Bununla birlikte, daha '70'li yıllarda bile bu görüş açısı bu açık ve kendi içinde az-çok tutarlı şekliyle gitgide savunulamaz hale geldi. 12 Eylül dönemini izleyen yeniden toparlanma yıllarında ise eski bir çok kavram ve fikir aktır tümünden gözden düştü, resmen ya da fiilen terkedildi.

Gerçekten terkedildi mi? İşte üzerinde durulması gereken sorun budur. Terkedilmediğini, bu görüş çizgisinin özü itibarıyla yaşadığını, Türkiye'nin önündeki temel tarihsel adımı burjuva demokratik devrim olarak ele alan küçük-burjuva ideolojik çizgi terkedilmedikçe bu görüşler bütününe de terkedilemeyeceğini bize TKP-K, TİKB vb. örnekler gösteriyor. Anılan bu iki örnek özellikle açıklayıcıdır; zira bu iki akımın herbiri, kendine özgü konumlarından, '70'li yıllarda Çin Devrimi formülleri kullanmadıklarını, Türkiye kapitalizminin gelişme düzeyini, Türkiye'deki modern sınıflaşmanın gerçek tablosunu daha '70'li yıllarda doğru bir çerçevede ele aldıklarını söylerler. Türkiye kapitalizminin gerçek gelişme düzeyini az-çok doğruya yakın bir biçimde görebilmek, aynı şekilde modern sınıflaşma tablosunu genel sınırlar içinde doğru saptayabilmek, gerçekte bunun bu iki akım tarafından ne kadar yapılabildiğinden bağımsız olarak, kendi başına devrimin sorunlarının doğru bir biçimde ele alındığına bir kanıt oluşturmaz. Nesnel olgu ve ilişkileri az-çok gerçeğe yakın bir biçimde tespit etmekle bundan devrimci sınıf bakış açısına uygun teorik-siyasal sonuçları çıkarmak, iki farklı şeydir. Bunu bir yana koyalım. Daha dolaysız ve dikkate değer bir olgu var karşımızda. Bakıyoruz, bu birbirlerinden farklı görünen iki hareket, tarihsel açıdan geride kalmış bir devrim aşamasına ilişkin görüşlerini gerekçelendirirlerken, geleneksel halkçı çizginin o çok bilinen temel argümanlarını hareket ve savunma noktaları olarak alabiliyorlar. Bunu şaşırtıcı bulmuyoruz. Türkiye toplumunun önündeki temel tarihsel gelişme aşamasını burjuva-demokratik devrim olarak saptayan, bu görüş çizgisinden kopamayan her hareket, devrimin burjuva demokratik karakterini ancak terketmiş görüldüğü geleneksel argümanları kullanarak gerekçelendirebilir.

TKP-K'nın konumu bu çerçevede daha önce ele alındığı için (bkz. *Demokratizmi Savunmanın Sınırları*), burada kısaca ve konunun yalnızca anti-emperyalist mücadeleyle bağlantıları çerçevesinde TİKB'nin konumunu ele almak istiyoruz.

Önümüzde anti-emperyalizm konulu iki yazı var. Bunlardan ilki 1990 Ekim tarihi taşıyor; *Orak-Çekiç*'te (sayı: 73) yayınlanan bu yazıya daha sonraları

"Aynadaki Yüz Kimin?" başlıklı derleme içinde de yer verildi. İkinci yazı *"'Küreselleşme' ciliğin 'Sol' Yüzü: Anti-emperyalist Ulusal Kurtuluşçuluğun Reddi"* başlığı taşıyor; *Devrimci Proletarya*'da yayınlanan *"Emperyalizm ve İşçi Sınıfı"* başlıklı dizi incelemenin 3. Bölümünü oluşturuyor (sayı: 37, Haziran '95). Aynı konuyu beş yıl ara ile ele alan bu iki yazının anti-emperyalist mücadelenin anlamı ve kapsamına ilişkin temel görüşleri aynı. Yine de aralarında temel önemde bir fark var. İlk yazıda aynı görüşler geleneksel hareketin geleneksel kalıplarıyla gerekçelendiriliyorken, ikinci yazıda dünya ölçüsünde kapitalist gelişmenin ortaya çıkardığı bazı yeni olgu ve ilişkilere yer veriliyor. Bunu özellikle bağımlı ülkelerdeki kapitalist gelişmenin emperyalist egemenliğe genişlemesine ve derinleşmesine sağladığı yeni sosyo-ekonomik temel ve bu çerçevede klasik türden orta burjuvazinin yerini yeni türden bir orta burjuva katmana bıraktığına ilişkin değerlendirmelerde görüyoruz. Gelgelelim bundan ciddi herhangi bir yeni sonuç çıkarılamıyor. Anti-emperyalist mücadelenin kapsamı ve karakteri konusunda eski görüşler olduğu gibi yineleniyor. Hatta denilebilir ki, buna ilişkin tanımlamalar içeren pasajlar neredeyse kelimesi kelimesine beş yıl önceki makaleden alınmış. Bu, TİKB'nin konuya ilişkin yanlışlarının somut olguları görememekten değil, fakat onları ele alıp ve yorumlayış tarzından doğduğunu gösteriyor. Bu durumda zaaf karşımıza, bir ideolojik-sınıfsal düşünüş tarzı olarak, dolayısıyla daha ağırlaşmış olarak çıkıyor.

Önce, gerekçelendirmelerini halkçı akımların klasik argümanlarına dayandıran 1990 tarihli makaleden başlayalım. Programatik bir kapsamı ve iddiası olan söz konusu makale, konuya halkçı anlayış çerçevesinde tipik bazı ön kabullerle giriyor ve böylece kendi elini-kolunu daha en baştan bağlıyor. Bu kabullerden ilki, emperyalizme karşı mücadelenin "burjuva-demokratik nitelikte bir görev" olduğudur (s.88). İkinci ön kabul bunun mantıksal bir uzantısı olarak ifade ediliyor. Buna göre, emperyalizme karşı mücadele burjuva demokratik nitelikte bir mücadele olduğu için, burjuva demokratik devrim aşamasının geride kaldığını söylemek, "sosyalizm için mücadeleye bağlılık adına" kaçınılmaz olarak emperyalizme karşı mücadeleye "uzak ve kayıtsız kalmaya" yolaçar (s.89). Üçüncü kabul ise, bu ikincisini temellendiriyor. Buna göre, Türkiye'de burjuva demokratik devrim perspektifinin aşıldığını ileri süren bir hareket, "hangi nesnel tarihsel, siyasal, ekonomik ve toplumsal koşullar zemininde mücadele yürüttüğünü gözardı ettiği için devrimin temel dinamiklerinden birini yok sayan idealist bir konuma düşer" (s.89).

Program sorunları üzerine konferansların gerek demokrasi sorununa ilişkin olanı, gerekse dosdoğru konumuza, anti-emperyalizm/bağımsızlık sorunu üzerine olanı, bu ön kabullerde ifadesini bulan geleneksel önyargıları çok çeşitli yönleriyle ve fazlasıyla irdelediği için burada yeni bir şey söylememiz gerekmiyor. Şu kadarını söylemekle yetinebiliriz. Emperyalizm çağında emperyalizme karşı mücadeleyi her tarihsel durumda burjuva-demokratik kapsam ve karakterde görebilmek, ancak burjuva ulusal kurtuluş perspektifi içinde sıkışıp kalanlara özgü olabilir. Böyleleri, bir devrimin, emperyalizmle cepheden karşı karşıya geldiği ölçüde proleter devrim karakteri kazanabileceğini, dolayısıyla da, sosyalizm eksenine oturmuş bir mücadelenin, emperyalizme karşı mücadeleyi önemsizleştirmek bir yana, onu mutlak biçimde gerektirdiğini bilmiyorlar demektir. Yine böyleleri, emperyalizme karşı bir mücadelenin burjuva-demokratik karakter taşımasının anti-emperyalist devrimin bu sınırlar içinde kalmasının, onun siyasal bağımsızlıkla sınırlı kalması ile aynı anlama geldiğini bilmiyorlar demektir. Bunları

bilmeyenlerin ise emperyalizme karşı mücadelenin sorunlarına doğru açıklamalar ve çözümler getirmeleri zaten beklenemez.

Devam edelim. Anti-emperyalizm konulu makale, bu ön kabullerin peşinen sıralanmasının ardından, anti-emperyalist mücadelenin salt burjuva-demokratik bir kapsam ve karakter taşıdığına ilişkin savını teorik açıdan gerekçelendirmeye geçiyor ve buna şu sözlerle başlıyor. *“Türkiye proletaryası, sosyal kurtuluş mücadelesini, ulusal bağımsızlık sorununun yanı sıra, siyasi demokrasi ve köylü-toprak sorunu gibi esasında burjuva demokratik devrime ait sorunların çözümlenmemiş olduğu nesnel tarihsel ve siyasal koşullarda yürütmek durumundadır.”* (Aynadaki Yüz Kimin, derleme içinde, s.89)

Bu sözler, tarihsel açıdan çözümlenmemiş burjuva-demokratik sorunlara işaret etmek çerçevesinde, ilk bakışta sorunsuz görünüyor. Ama buradaki asıl amacın, burjuva-demokratik devrim aşamasına tarihsel bir temel resmetmek ve anti-emperyalist mücadeleyi de bu çerçevede burjuva-demokratik bir karaktere indirgemek olduğu gözönüne alındığında, karşımıza gerçek bir sorunlar alanı belirliyor. Bu açıdan bakıldığında yukarıdaki pasaj, Türkiye'nin sosyo-ekonomik gelişme düzeyine ilişkin görüş farklılıkları ne olursa olsun, tüm geleneksel akımların ortak programatik temelini bir tablosudur.

Nitekim TİKB'nin bu tabloyu gerekçelendirmesi de işin özünde aynı klasik halkçı argümanlara dayanıyor. Birinci dayanak “feodal kalıntıların boyunduruğu” ve bu çerçevede köylü-toprak sorunu oluyor. Bu nispeten kısa makalede döne döne “feodal kalıntıların boyunduruğu” ve işbirlikçi burjuvazinin iktidar ortağı bir sınıf olarak “toprak ağaları” ya da “feodal toprak ağalığı” tanımlamaları kullanılıyor. Devrimin genel tablosunu geleneksel halkçı şemadaki gibi çizenler için bu bir zorunluluk olarak ortaya çıkıyor. Bu durumda, çizilen karşı-devrim tablosunda da o bilinen klasik üçlü kendini zorunlu olarak gösteriyor: Emperyalizm, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve feodal ya da yarı-feodal toprak ağaları.

Örneğin, bugünün Türkiye'sinin emperyalizme bağımlılığının sosyo-ekonomik temelleri hakkında şunlar söyleniyor: *“Emperyalist sömürü ve bağımlılığa karşı mücadele, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının sömürü ve baskısına karşı mücadeleden ayırdamaz. Çünkü, emperyalizmin Türkiye'deki sosyal dayanağını bu sömürücü ve işbirlikçi sınıflar oluşturur. Bunlar aynı zamanda ülke içinde siyasi iktidarı ellerinde bulunduran sınıflardır.”* (s.90)

Doğal olarak buradaki “toprak ağaları” kategorisinde emperyalist egemenliğin bugün içte hala aynı zamanda feodal, yarı-feodal ilişkilere dayandığı anlatılmak isteniyor. Nitekim daha ileride, *“egemen kapitalist boyunduruk”* ile *“içiçe geçmiş bulunan emperyalizmin ve feodal kalıntıların boyunduruğu”* (s.91) ya da *“tekelci kapitalizmin boyunduruğu ile içiçe geçen emperyalizmin ve feodal toprak ağalığının boyunduruğu”* (s.92) deniliyor ve bunları, bugünün Türkiye'sinde “köylülüğün önemli bir kesiminin hala serflik ve yarı-serflik bağlarının kısılacı altında bulunduğu” iddiası tamamlıyor (s.99) Bu örnekler artırılabilir.

Bu tanımlamalardan çıkan ikili bir sonuç var. Bunlardan ilki, bugün hala Türkiye'de emperyalist egemenliğin aynı zamanda feodal, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik temele de sahip olduğudur. Emperyalist egemenliğe böyle bir temel bulundu mu, onun neden burjuva demokratik içerikte bir ulusal kurtuluş mücadelesi olduğu, olması gerektiğine de böylece temel önemde bir nesnel neden bulunmuş olur. İkinci sonuç ise, doğal olarak köylü-toprak devrimine ilişkindir. Eğer Türkiye kırına feodal kalıntıların boyunduruğu egemense, eğer *“köylülüğün önemli bir kesiminin hala serflik ve yarı serflik bağlarının kısılacı altında bulunduğu”* bir toplumda yaşıyorsak, bu durumda elbette ki köylü-toprak devrimi gibi temel önemde bir burjuva demokratik devrim sorunu ile de karşı karşıyayız demektir. Dahası, bu durumda köylü-toprak devrimi, burjuva demokratik karakterdeki devrimimizin özü ve temeli olur. Öte yandan, bu

Burada bizim için önemli olan; hangi kendine özgü konumda bulunuyor olursa olsun, hangi gelenekten geliyor olursa olsun, halkçılığın, tüm temel noktalar üzerinden ortak bir düşünüş tarzına sahip bir akım olduğunu örneklemektir. Bir başka ifadeyle, bu akımın tüm temsilcilerinin, Türkiye için burjuva demokratik bir devrim aşamasını gerekçelendirirlerken, benzer hareket noktalarına sahip olduklarını somut biçimde gösterebilmektir.

sorunun sosyal dayanağını oluşturan “feodal toprak ağalığı” temel iktidar güçlerinden biri olduğuna göre, burjuva demokratik devrim argümanına bir de bu olgu üzerinden, yani aynı gerçeğin öteki yüzü üzerinden temel bir dayanak bulmuş oluruz.

Fakat bu durumda bu görüşlerin sahipleri payına yanıtlanması gereken bir soru çıkar karşımıza. İlkın, terminolojik farklılıklar bir yana koyulacak olursa eğer, bu durumda bu görüşlerin ‘70’li yıllara egemen genel halkçı çizgiden, örneğin somutta ‘70’lerin TDKP’sinin görüşlerinden bir farkı var mıdır?

Sorunun yanıtını, burjuva demokratik devrimin gerekçelendirilmesine ilişkin öteki temel sorunu, “nasıl bir kapitalizm?” sorununun sonrasına bırakalım. Fakat buna geçmeden önce sorulması gereken bir ek sorumuz daha var. “Burjuva demokratik karakterdeki” bir anti-emperyalist mücadele anlayışını gerekçelendirmek çabası içinde “feodal kalıntıların boyunduruğu” üzerine edilen bunca söz TİKB’nin geneldeki görüşleriyle ne kadar tutarlıdır? Bu konuda şimdilik yalnızca bir ilk fikir edinmek üzere, örneğin *Popülist Sosyalizmin Eski bir Modeli/TDKP Eleştirisi*” başlıklı kitaba Ocak 1991 tarihinde yazılmış *Önsöz*’e bakmamız yeterlidir. Burada net cümlelerle; *“büyük toprak sahiplerinin burjuvalaşmaları süreci Türk bölgelerde hemen hemen tamamlanırken, Kürdistan’da da önemli bir mesafe kaydetmiştir”* deniliyor. (s.26)

Peki eğer bu böyleyse, *“feodal kalıntıların boyunduruğu”*, *“feodal toprak ağalığının iktidar ortaklığı”*, *“köylülüğün önemli bir kesiminin hala serflik ve yarı-serflik bağlarının kısılacı altında bulunduğu”*’na ilişkin tanım ve tespitler neyin nesidir? Düşününüz ki bu iki makale arasında, dolayısıyla bu temelden farklı tanım ve tespitler arasında, yalnızca üç aylık bir zaman dilimi var. (Ekim 1990-Ocak 1991) Fakat tutarsızlıktaki ölçüsüzlüğü görebilmek için üç ay ötesine gitmeye bile gerek yok. Bu konuda bizzat önümüzdeki makalenin 99. sayfasına bakmakla da yetinebiliriz. Burada, “kapitalizmin Türkiye kırlarında da genel olarak egemen hale geldiği” belirtiliyor.

“Feodal kalıntıların boyunduruğu” üzerinden çok bilinen halkçı argümana sarılan TİKB, ardından bunu bir başka temel halkçı argümana sarılmakla birleştiriyor. Bu o çok iyi bildiğimiz “kapitalizm olmasına kapitalizm de, peki ama nasıl bir kapitalizm?” sorudur. Doğrudan hareketimizi hedef alan ciddiyetten yoksun bazı ithamların ardından, klasik ve çağdaş tüm halkçıların o ünlü ortak argümanına TİKB de sarılıyor.

Bu konuda şunlar söyleniyor: *“Keskin bir ‘sosyalizm savunuculuğu’ pozlarında boygösteren ‘sosyalist devrim’ ciliğin, bu oportünist yaklaşımın temel dayanağı, Türkiye’de kapitalizmin görece gelişmişliğidir. ... Bu genel ve soyut doğruya sarılan ‘sosyalist devrim’ savunucularını gerisi hemen hiç ya da fazla ilgilendirmemektedir. Türkiye’de egemen üretim biçimi kapitalizm olmasına kapitalizmdir, ama bu nasıl bir kapitalizmdir, hangi somut özelliklere sahiptir, nasıl şekillenmiş ve hangi düzeyde gelişmiştir? ‘Sosyalist devrim’ ciler için bütün bunların fazla bir önemi yoktur.”* (s.98)

Ekleme gerekir ki, *“köylülüğün önemli bir kesiminin hala serflik ve yarı-serflik bağlarının kısılacı altında bulunduğu”*’na ilişkin TİKB payına o çok dikkate değer tespit de hemen bu sözlerin ardından geliyor. Bu doğaldır; zira “nasıl bir kapitalizm” sorununu eksen alan tüm akımların bundan türettikleri temel sonuçlardan biri her zaman budur.

Bu sözleri irdelememiz gerekmiyor. Zira bu sorun komünistler tarafından geniş akıldan (TDPK) den

gösterebilmektir.

TİKB’nin anti-emperyalizm konulu makalesi “nasıl bir kapitalizm?” sorusunu şöyle yanıtlıyor: *“Özellikle Afrika ve Asya’nın bir çok yarı-sömürge ülkesi ile kıyaslanacak olursa, Türkiye’de kapitalizmin göreceli olarak daha gelişkin olduğu ve egemen üretim biçimi haline geldiği doğrudur. Ama buna rağmen, birincisi, Türkiye hala emperyalizmin boyunduruğu altındaki yarı-sömürge bir ülkedir. İkincisi de, Türkiye’de egemen olan kapitalizm, bir taraftan emperyalizme bağımlılıkla, diğer taraftan da feodal toprak ağalığı ile örtüşen, her iki taraftan bunlarla sınırlı bir kapitalizmdir.”* (s.99)

Bağımlı bir ülkede kapitalizmin gelişmesi ve egemen üretim sistemi haline gelmesi, emperyalizme bağımlılığı azaltmak bir yana, tersine ona daha geniş ve daha sağlam bir iktisadi temel kazandıracağına göre, “birinci” etkene işaret etmek bizi bir santim ileri götürmez. Asıl önemli olan yanıtın “ikinci” şıkkıdır ve bu yanıt, örneğin TDKP’nin ‘70’li yıllardaki yanıtı ile tıpa tıpa aynıdır. Bu yanıtın daha açık, dolayısıyla daha cesur biçimde dile getirilen anlamı ise şudur. Gelişen ve egemen hale gelen bu kapitalizm “milli” değil, emperyalizmin uzantısı ve dolayısıyla “gayri milli”dir. Aynı şekilde bu, feodalizmi tasfiye eden bir gerçek sanayi kapitalizmi değil, feodalizmi çözen ama onunla içiçe geçerek yaşamını onunla yanyana sürdüren türden bir çarpık kapitalizmdir. Böyle olduğu içindir ki, bu kapitalizme karşı mücadele, burjuva demokratik devrim kapsamına girer. Bu türden bir kapitalizmin temsil ettiği ilişkilerin tasfiyesi, toplumun burjuva-demokratik gelişmesinin bir parçasıdır. Ve nihayet, bu türden bir kapitalizme ve onunla içiçe yaşayan yarı-feodal ilişkilere dayanan bir emperyalist boyunduruğa karşı mücadele de, bu durumda doğal olarak, burjuva demokratik karakterde bir ulusal kurtuluş mücadelesi olabilir ancak.

Bu muhakeme ve bu sonuçlar, TİKB sözkonusu olduğunda çok mu abartılı? Aslında, bugünün Türkiye’sinde, kendi sözleriyle, bugünün Türkiye’sinin “nesnel tarihsel, siyasal, ekonomik ve toplumsal koşullar”ında yürütülecek bir anti-emperyalist mücadeleyi salt “burjuva-demokratik nitelikteki bir görev” olarak ele alan düşünce çizgisinin kendisi, ortada bir abartı olmadığının başlıbaşına bir kanıtıdır. Ama biz yine de yanıt için az önceki sözlerin hemen devamına bakalım. Göreceğiz ki, aynı ya da benzer noktalardan hareket edenler, aynı ya da benzer sonuçlara varıyorlar. İşte TİKB’nin “nasıl bir kapitalizm?” sorusundan hareketle vardığı sonuçlar:

“Türkiye’deki egemen kapitalizmin bu somut gerçekliğinden hemen ilk ağızda çıkan iki temel sonuç vardır: Bunlardan birincisi emperyalizme karşı mücadele ve ulusal bağımsızlığın kazanılması sorunu, hala çözümlenmemiş burjuva demokratik bir görev olarak Türkiye’nin siyasal ve toplumsal gündeminde küçümsenmeyecek bir yere ve ağırlığa sahiptir. İkincisi ise, Türkiye’de egemen kapitalizm geri ve sığdır. Özellikle kırsal alanlarda yeterince gelişmemiş, bir çok yörede kapitalizm öncesi feodal ve yarı-feodal sömürü ve egemenlik ilişkileriyle içiçe, yanyana bulunmaktadır.” (s.99)

Bu sonuçlar çerçevesinde, ‘70’lerin TDKP’si ya da ‘90’ların TKP-Kıvılcım’ı ile TİKB arasında herhangi bir fark yoktur. Ya da ‘70’ler TDKP’si sözkonusu olduğunda tek fark, bu akımın ‘90’ların TKP-Kıvılcım’ı ile TİKB’ye göre çok daha cesur ve kendi içinde çok daha tutarlı olmasıdır.

(Devam edecek...)

Yatılı bölge okulları yeniden canlandırılıyor

Kürtler yeni bir asimilasyon politikası kışkacında

Sömürgeci Türk burjuvazisi bugüne dek Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesini bastırmak için yalnızca çıplak zora başvurmamıştır. Yanısıra kapsamlı bir asimilasyon politikası uygulamış, bu yolla Kürt varlığını Türk kimliği içinde eritmeye çalışmıştır. Bütün bir cumhuriyet tarihi, aynı zamanda Kürt ulusal kimliğinin acımasız yöntemlerle yok edilmesinin de tarihidir.

Sömürgeci burjuvazi asimilasyon politikasına kapsamlı bir biçimde ilk kez 1930'lu yıllarda başvurdu. Türk Tarih tezi ve Güneş-Dil teorisi bu dönemde ortaya atıldı. Eğitim sistemi bu tez ve teorilerin ışığında yeniden düzenlendi. Okullarda okutulan ders kitapları baştan aşağı bu tezlerle doldurularak adeta yeniden yazıldı. Kürt dili yasaklandı. Yasağa uymayanlar jandarma dayatından geçirildi. Türkçe konuşma kampanyaları örgütlendi. Bunlarla da yetinilmedi, Kürdistan'ın birçok il ve ilçesinde yatılı bölge okulları açıldı. Osmanlıların "Yeniçeri Ocağı" uygulamasından esinlenmeydi bu. Bu okullar tam bir asimilasyon yuvası olarak iş gördüler. Okul yaşına gelmiş Kürt çocukları zorla ailelerinden koparılıp bu okullara kaydedildi. Buralarda özel seçilmiş uzman öğretmenlerin denetiminde acımasız bir kimlikleştirilme ve kişiliğisizleştirilme operasyonuna tabi tutuldular.

Kürt halkına dönük katliamlar ve soykırımlarla içiçe yürütülen bu uygulamalar sonraki yıllarda daha da boyutlandırıldı. Örneğin '60'lı yıllarda özel bir yasa çıkartılarak Kürtçe ve Ermenice köy ve mıntika isimleri değiştirildi. Bölge yatılı okullarının sayısı artırıldı. Yeniden "Vatandaş Türkçe konuş" kampanyaları düzenlendi. Hakim tepelere Türk bayrakları asıldı. Dağa taş "Ne mutlu Türküm diyene!" sloganı yazıldı.

Benzer uygulamalara '80'li yıllarda da başvuruldu. Faşist 12 Eylül cuntası ek olarak Kürt çocuklarına Kürtçe isim vermeyi de yasakladı. Kürtçe konuşma yasağını resmen anayasa maddesi haline getirdi. Daha önce beş yıl olan bölge yatılı okullarının süresini de 8 yıla çıkardı. Dizginsiz bir faşist devlet terörü eşliğinde asimilasyon çabalarına hız kazandırıldı.

Sömürgeci burjuvazi her



defasında daha bir yoğunlaştırarak sürdürdüğü bu politika ile Kürtleri adeta tarihten silmek istemiştir. Nedir ki, bu çaba ona belli bazı yararlar sağlasa bile, hiçbir zaman asıl amacına ulaşamadı. Her bir dönemin ardından bu politikaya yeniden ve yeniden başvurmak zorunda kaldı.

Çabaları boşunadır!

'80'lerin ikinci yarısında patlak veren büyük Kürt uyanışı bu politikaya ağır darbeler vurdu. Onu önemli ölçüde uygulanamaz hale getirdi. O kadar ki Kürt kimliği zaman zaman da olsa devlet katında dahi kabul edilir hale geldi. Kürt diline dönük yasaklar delindi, Kürtçe fiilen konuşulmaya başlandı. Sömürgeci burjuvazinin kanlı ve kirli savaşına rağmen Kürdistan'da eğitim sistemi büyük bir tahribata uğradı. Asimilasyon yuvası bölge yatılı okulları da dahil üç binin üzerinde köy ilkokulu kapandı. Bu durum bugün de hala sürmektedir.

Bugün ise sömürgeci devlet bir yandan kirli savaşı yoğunlaştırırken, öte yandan yeni hükümet aracılığıyla, ekonomik ve sosyal kimi önlemlerle iç içe bu politikaya yeniden uygulama gücü kazandırmaya çalışılıyor. Bu çerçevede felç durumda olan eğitim sistemi yeniden işler hale getirilmek isteniyor. Gerekli finansmanın sağlanmasına bağlı olarak, yıllardır kapalı olan okulların birer bölge yatılı okulu halinde belli merkezlerde yeniden açılması, dahası yaygınlaştırılması düşünüyor. Deyim yerindeyse bu konuda tam bir seferberlik ilan edilmiştir.

Son günlerde hem MGK hem de hükümet bu sorunu tartışmaktadır. Bizzat devlet bakanı Işın Çelebi aracılığıyla Kürdistan'a dönük bir eğitim seferberliği için yardım kampanyaları düzenlenmektedir.

Işın Çelebi geçtiğimiz günlerde Bankalar Birliği toplantısına katılmış, burada bizzat TÜSİAD ve TOBB gibi işveren kuruluşlarını Kürdistan'daki bölge yatılı okullarının yeniden canlandırılması için yardıma çağırması, başlattıkları seferberliği "yeni

bir kurtuluş savaşı" olarak nitelendirmiştir.

MGK-TÜSİAD hükümetinin bir "milli dava" halinde yürütmek istediği bu çabalar açıkça gösteriyor ki, Kürt halkı önümüzdeki dönemde yeniden acımasız bir asimilasyon saldırısıyla, karşı-devrimci, ırkçı-şoven bir yeni "beyaz katliam"la yüzyüze kalacaktır. Kürt çocukları yeniden kışla disiplini altına alınacak ve asimilasyon yuvası bölge yatılı okullarında yeniden öğütülmeye çalışılacaktır.

Ne var ki, sömürgeci Türk devletinin çabaları boşunadır. O, bu saldırıdan da umduğunu bulamayacaktır. Kürdistan eski Kürdistan, Kürt halkı da geçmişteki gibi uysal ve sessiz bir halk değildir. Başta kimliği olmak üzere kendi ulusal davasına sahip çıkmaktadır. Yıllardır kan ve can bedeli bir özgürlük mücadelesi yürütmektedir. Bu kez de kendi ulusal kimliğinin acımasızca yokedilmesini sineye çekmeyecek, bu saldırı karşısında direnecektir.

Komünistler bir bütün olarak kirli savaşa ve sömürgeci burjuvazinin Kürt halkının ulusal kimliğini acımasızca yok etmeyi amaçlayan bu saldırısına karşı etkin bir mücadele yürütmelidirler. Bu saldırının karşı-devrimci, ırkçı-şoven niteliği her fırsatta ve her platformda teşhir edilmelidir. Özellikle Türk halkı içinde uyarıcı bir propaganda ve teşhir faaliyeti örgütlenerek, bilinçsiz yığınların sömürgeci burjuvazinin Kürt halkını yeniden asimile etme çabalarını desteklememeleri, bu yönlü kampanyalara katılmamaları sağlanmalıdır. Sömürgeci Türk devletinin Kürt kimliğini inkar ve yoketme saldırısına karşı Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı savunulmalıdır.

**Kahrolsun sömürgecilik!
Kardeş Kürt halkına özgürlük!**

Ecevit'in "Köy-Kent Projesi" iflas etmeye mahkumdur

Koruculuğu kurumlaştırma projesi

Ecevit'in "fiili başbakanlığı"nda kurulan bugünkü hükümetin yaptığı ilk işlerden biri, Kürt sorunun etnik değil, ekonomik ve siyasal nedenlerden kaynaklanan bir sorun olduğunu açıklamak oldu. Hükümet programında da dile getirilen bu teze göre, sorunun çözümü de ekonomik ve sosyal kimi önlemlerin hızla uygulanması ile olacaktı. Hükümet bugünlerde sözde sorunu çözeceğini iddia ettikleri bu önlemleri uygulamaya hazırlanıyor. Kürdistan'da ekonomik ve sosyal yaşamı canlandıracağı ve sorunu çözenin aracı olacağı ileri sürülen önlemlerden biri de Ecevit'in ısrarla uygulamasını istediği "Köy-Kent Projesi"dir. Peki ama nedir bu "Köy-Kent Projesi"? Gerçekte bu projeye ne amaçlanmaktadır?

Sömürgeci burjuvazi bugüne dek Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak ve Kürt köylülüğünü Kürt kurtuluş hareketini desteklemekten vazgeçirmek için başvurmadık yöntem bırakmadı. Dizginsiz bir devlet terörü uyguladı, katliamlar yaptı. Kürt halkını yoğun ve yaygın işkencelerden geçirdi, binlercesini tutukladı. Faili meçhul cinayetlere başvurdu ve bunu Kürt köylülerinin günlük yaşamının bir parçası haline getirdi. Bunlarla da yetinmedi, köy yaktı, köy boşalttı. Özellikle teslim olmayan, korucu olmamakta direnen köylüleri yerlerinden yurtlarından sürdü, göçe zorladı. Ormanları yakmak, köylülerin kendilerine ait toprakları ekip-biçmesine izin vermemek, gıda ambargosu uygulamak, yayla ve mera yasağına başvurarak köylüleri başlıca gelir kaynaklarından biri olan hayvancılık ve besicilik yapamaz hale getirmek vb. başvuru diğer önlemler oldu.

Sözü edilen bütün bu uygulamalar bugün de bütün yoğunluğuyla sürüyor. Şu farkla ki, sömürgeci sermaye devleti günümüzde, geçmişte bizzat kirli savaşın neden olduğu göçlere artık izin vermiyor. Zira bu göçlerin sorunu çözmediğini, tersine daha büyük sosyal ve siyasal sorunlara yol açtığını düşünüyor. Dahası var. Bugün Kürt halkının ekonomik nedenlerle iş aramasına, herhangi bir yerde çalışmasına düpedüz engel olunmaktadır. Seyahat etme hakkı engellenmektedir. Bu haktan yalnızca devlet yanlısı aşiretler ve onlara mensup köy korucuları yararlanmaktadır. Köylülerin kendilerine ait toprakları ekip biçmeleri dahi yasaklanmakta, yıllardır kredi verilmemektedir. Kürdistan hayvancılık ve besicilik yapılamaz hale getirilmiştir. Temel geçim aracı bu olan göçebe aşiretlere yayla yasağı konmakta, çadırları sökülmeğe. Bütün bunları yoğunlaştırılıp yaygınlaştırılan gıda ambargosu tamamlamaktadır. Ecevit'in Köy-Kent Projesi tam da bu koşullarda gündeme getirilmiştir. Dolayısıyla bu projeye ne amaçlandığını anlamak zor değildir. Açıktır ki sömürgeci devlet aç, işsiz, evsiz-barksız bırakarak, bir yerden bir yere göç etmesini engelleyerek, seyahat etme özgürlüğünü dahi ortadan kaldırarak Kürt köylülerini yıldırma ve teslim almak istiyor. Daha doğru bir söyleyişle, onları kendi istediği yerlerde, herbiri birer toplama ve çalışma kampı niteliğindeki "köy-kent"lerde ikamet etmeye, orada çalışmaya zorluyor. Demek oluyor ki Ecevit'in "Köy-Kent" projesi nereden bakılırsa bakılsın düpedüz Kürt köylülerini koruculaştırma ve onlardan "Korucu Kentler" oluşturma projesidir. Sömürgeci burjuvazi bu yolla Kürt emekçilerini özgürlük mücadelesinden vazgeçmelerini, kurtuluş hareketine sundukları desteği geri çekmelerini ve ona karşı bir güç olmalarını sağlamak istiyor.

Bu ve benzeri tüm projeler ne sömürgeci burjuvazinin ve ne Ecevit'in icadıdır. Tersine bunlar daha önce ulusal kurtuluş mücadelelerinin cereyan ettiği tüm Asya, Afrika ve özellikle Latin Amerika ülkelerinde uygulanmış ve hala da uygulanmakta olan karşı-devrimci projelerdir. Aynı politikayı ABD Vietnam'da uygulamıştır. Günümüzde ise sömürgeci burjuvazi bunu Kürdistan'da uygulamak istiyor. Nedir ki unuttuğu bir şey var; ABD'ninki de dahil bu politikaların tümü de eninde sonunda iflas etmiştir.

Ecevit'in "Köy-Kent" ya da "Korucu Kent" projesinin akıbeti de farklı olmayacaktır.

Peru'da düzen krizi ağırlaşıyor...

Peru'da Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin (MRTA), 17 Aralık 1996 günü başkent Lima'daki Japon elçiliğinde şatafatlı bir ziyafeti basarak başlattığı eylem 127 gün sonra bir toplu katliam sonucu kırılmıştı.

Elçilik baskınının gerçekleştirildiği günlerde yayımlarımızda: **"Eylem nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Fujimori rejimi ve uyguladığı politika ağır bir yara almış bulunuyor"** değerlendirmesini yapmıştık. Katliamın hemen ardından ise **"Bugün rejim aldığı bu yarayı daha fazla devrimci kanı dökerek kapatma, bu arada ortaya çıkan kendi iç çatlıklarını onarma yoluna girmiş bulunuyor"** demiştik.

Aradan henüz üç ay geçmiş bulunuyor. Ancak yaşanan gelişmeler Peru'daki süreçlere bir kez daha bakmayı gerektiriyor.

Fujimori rejiminin pisliklerini dünya kamuoyuna duyuran eylem

Peru halkı, IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalizmin uluslararası mali ve iktisadi kurumlarının dayattıkları politikalar sonucu dipsiz sefalet koşullarında yaşamaktadır. Söz konusu kurumların bir başarı mucizesi olarak tanıttıkları bu ülkede, resmi rakamlara göre 22 milyon nüfusun 15 milyonu mutlak yoksulluk koşullarında yaşamaktadır. Çalışabilir durumda olan her 10 Peru'lu emekçinin 9'u işsiz durumdadır.

Cezaevi koşullarının düzeltilmesi ve 400'e kadar MRTA tutsağının serbest bırakılması gibi taleplerin yanısıra, işte bu dipsiz sömürüyü dünya kamuoyu önünde teşhir etmek amacındaydı, kefenlerini boyunlarına asarak Japon elçiliğini basan Peru'lu devrimciler.

İnsan rehin alma eylemi genel olarak kamuoyunda olumsuz tepki yaratır. Oysa, Tupac Amaru Devrimci Hareketi gerillalarının eylemi çok farklı bir etki yarattı. Dünya ilerici kamuoyunda yoğun bir sempati ve anlayışla karşılandı.

Peru jet sosyetesinin kaymak tabakasını temsil eden 700 civarında davetlinin rehin alınması devrimciler için bir iletişim aracına dönüştü. Peru halkının sefaleti, ülkede oluk gibi akan devrimci kanı, dünya basınına, küçük haberler şeklinde de olsa, sürekli yansıdı. Kısacası, MRTA gerillalarının eylemi Peru gerçekliğini ve Fujimori diktatörlüğünün reyiz yüzünü çıplak bir biçimde ortaya koydu ve aylar boyunca gündemde tuttu.

"Eylem nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Fujimori rejimi ve uyguladığı politika ağır bir yara almış bulunuyor" değerlendirmesi bu zemin üzerinde yükselmektedir.

Devrimcilerin kanı üzerinde kutlanan zafer

Eylemin en aşağılık ve vahşi tarzda kanla bastırılmasının ardından ABD devlet başkanından emperyalist/kapitalist sistemin en sıradan devlet yöneticisine kadar herkes Fujimori'ye kutlama telgrafları



çekmişti, menmuniyetini ifade etmişti. Karşı devrim cephesinin sözcülerinin bu tavrı gayet olağandır. Nitekim, orada kapitalist sömürüye karşı mücadele eden, kapitalist barbarlığı etkin bir biçimde teşhir eden devrimcilerin kanı dökülmüştür. Yiğit devrimci militanların toplu katli karşı devrim cephesinin ortak zaferi olmuştu.

Fujimori rejimi bu "zafer"i adeta devrimcilerin cesetleri üzerinde dans ederek kutlarken, emperyalist/kapitalist dünya, ülkedeki yeni süreçler ile ilgili değerlendirmelerini üç anabashlıkta topladı. Sürece

1) Bu defa, Peru'da artık terör bitti denildi. Yalnızca eylemci grup değil, değişik gruplardan oluşan tüm bir Peru devrimci hareketi bitirildi gibi bir hava yaratıldı. Düzen karşıtı güçlerin belinin kırıldığı, devrimci dinamiğin önünün kesildiği iddia edilmekteydi.

Bu tür iddialar, dünyanın her yerinde olduğu gibi Peru'da da sık sık ortaya atılmaktadır. Örneğin, elçilik eyleminin hemen öncesinde Alberto Fujimori ülkede devrimci hareketin kökünü kazımış olmakla mükafatlandırılıyordu.

2) Elçilik eyleminin bastırılması ile rejimin daha fazla güç kazandığı, daha da zindeleştigi, yaralarını sardığı iddia edildi. Devrimcilerle girdiği çetin sınavdan başarıyla çıkmış olan rejimin bundan böyle daha büyük bir azim, birliktelik ve kararlılıkla mevcut iktisadi ve politik yönelimini sürdürceği ifade edildi. Sağlamlığını kanıtlamış düzene karşı ezilen emekçi yığınların hak talep etmekte, mücadele örgütlemekte zorlanacakları ima edildi.

3) Fujimori, karşı devrimci saldırının önderi sıfatıyla kutsandı, tüm icraatı akları, meşrulaştırıldı ve dahası karşı devrimci mücadelede örnek alınması gereken ulusal kahraman ilan edildi. Onun prestij ve itibarının artık Peru'nun dar sınırlarını aşacağı ve uluslararası bir boyut kazandığı iddia edildi. Karşı devrimci terör ortamında yapılan kamuoyu yoklamalarına göre Peru halkının % 70'inin Fujimori'ye güven duyduğu, destek verdiği ortaya kondu. Fujimori'nin politik yaşamda bundan böyle hiç bir engel tanımayacağı, Peru'nun alternatifsiz tek lideri olduğu, önünde dev bulvarların açıldığı söylendi.

Düzenin ağırlaşan bunalımı ve burjuva cephe çatlıklar

Karşı devrimin moral zaferinin

ardından yapılan bu abartılı ve köksüz değerlendirmeler daha bugünden toplumsal ve siyasal yaşamın nesnel gerçekliği karşısında sarsılmaktadırlar.

Devrimci hareketin kökünün kazındığına ilişkin palavralara ilişkin uzun söze gerek yok. Eylemin bastırılmış olmasının düzene bir üstünlük sağladığı, rejime ve onun askeri ve polis güçlerine moral verdiği açıktır. Ancak, bugün ülkede yaşanan gelişmeler rejimin devrimci kanı dökmekle sağladığı üstünlüğün saman alevi gibi anlık olduğunu göstermektedir.

Fujimori hemen, kaşla göz arasında bu üstünlüğü kendisi için bir kaldıraç dönüştürmeye çalıştı. Üçüncü kez devlet başkanlığına seçilmesini engelleyen anayasal kuralları etkisiz kılmak için Anayasayı farklı bir yoruma tabi tutma, aynı yorumu paylaşmayan Anayasa Mahkemesi yargıçlarını afazot etme vb. türden bir operasyon başlattı.

Fujimori'nin bu girişimi, gerilla eyleminin rejim üzerindeki etkilerinin somut bir biçimde yaşama yansımalarının vesilesi oldu. Düzenin kirli çamaşırları tek tek ortaya dökülmektedir. Başta devlet başkanı olmak üzere belli başlı devlet kurumları ve politikacıların odağında yer aldığı skandallar serisi ardarda basına yansımakta, teşhir edilmektedirler. Rejimin gözde politikacılarından dışişleri bakanı Francisco Tuleda, Fujimori'ye ilişkin skandalları bahane ederek istifa etmiştir. Yine, Peru'da ordunun faili meçhul cinayetlerde, işkencelerde oynadığı rolü protesto eden kampanya karşısında savunma bakanı general Tomas Castillo Meza, "eleştirilere tahammül edemiyorum", "insan haklarına yapılan ihlallerin sorumluluğunu üstlenemem" diyerek istifa etti. Rejim, basın üzerindeki baskıları artırarak kendisine çeki düzen vermeye çalışmasına rağmen parça parça dökülmeye devam etmektedir. Yalnızca 16 ve 17 Temmuz günlerinde toplam beş bakan istifa ederek, Fujimori'yi gemisinde yalnız bıraktılar.

Düzen cephesinde bu gelişmeler yaşanırken, emekçi kitlelerin muhalefeti de giderek yükselmektedir. Terörle sindirilmiş kitlelerde bir hareketlenme, bir mücadele eğilimi görülmektedir. Düne kadar rejim hakkında ileri geri konuşanın, Fujimori'ye dil uzatanın anında kurşuna dizildiği Peru'da emekçi kitleler artık sokaklara dökülmeye, taleplerini formüle

etmeye başladılar. Onbinlerce insan devlet başkanlığı sarayının önünde Fujimori'ye hitaben **"Ha düştü! Ha düşecek!"** diye haykırmaktadırlar. Geçmişte **"Fujimori'nin sesi"** olarak anılan basın bugün **"can çekişen rejim"** manşetini birinci sayfadan vermektedir.

Kısacası, düzenin devrimcilerin kanını içerken erken zafer çılgınlıkları attığı şimdi tüm berraklığı ile ortaya çıkmaktadır. Gerillaların eylemi rejimin tüm vidalarını gevşetmiş, pisliklerinin ortaya dökülmesinin önünü açmıştır. Devrimciler emperyalizmin uşağı Peru oligarşisinin gerçek yüzünü güçlü bir biçimde ve dünya ölçeğinde teşhir etmekle kokuşmuş düzeni Perulu emekçiler nezdinde zor duruma düşürmüştür. Böylece de düzen içi çelişkilerin keskinleşmesini sağlamış, değişik kliklerin birbirlerine düşmelerine yol açmışlardır. Son günlerde birbirlerini izleyen istifalar sonucu dağılma sürecine giren bu kliklerin koalisyonudur. Eğer bugün Peru halkının % 53'ü Fujimori'nin aslında ordunun elinde bir piyon olduğunu, Nisan 1992 darbesinin arkasında yine ordunun olduğunu düşünebiliyorsa bunun nedeni, rejimin maskesini yırtan Japonya Elçiliği eyleminde aramak gerekiyor.

Ne var ki, tüm bu olumlu gelişmelere rağmen şu gerçeği de görmek gerekir. Eğer rejimin belli başlı sorumluları bu gün açıktan birbirleriyle hesaplaşma rehaveti gösterebiliyorlarsa, bunda devrimci hareketin dağınıklığı ve zayıflığı da rol oynamaktadır. Devrimci hareket düzene bir alternatif sunma kapasitesine sahip olsaydı Peru oligarşisi iç hesaplaşmada bu kadar rahat davranmaya asla cesaret edemezdi.

Peru rejiminin derin bir çıkmazda olduğu bir gerçektir. Peru oligarşisi buradan kurtulmanın yolunu, faturayı Fujimori'ye çıkartmakla bulmaya çalışmaktadır. Düzen kan kaybını Fujimori harcanarak durdurulmak istenmektedir.

Fujimori Peru'da politik alanda devrimci harekete ağır darbeler vurulmasının ve iktisadi alanda ise IMF'nin ultra-liberal reçetelerinin kusursuz uygulanmasının memuru olmuştur. Ancak, geline aşamada rejimin bunalımı ağırlaşmış ve Fujimori değişik klikler arası uzlaşmayı sağlayan bir önder olmaktan çıkıp bir yük, bir handicap olmaya başlamıştır.

Sam amcanın tutumu ise oynanan senaryoyu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkartmaktadır. ABD Lima büyük elçisi Dennis Jett bunalıma ilişkin açıklamasında önce: **"günümüzde Peru'da politik istikrarsızlık olduğuna ilişkin ve sürekliliğini koruyan bir duygu mevcuttur"** diyerek gerçeği tanımlıyor, ardından ise bir anayasa hukuku profesörü edasıyla reçeteyi sunuyor: **"Demokrasi bir kişiler düzeni değil bir kurumlar düzenidir."** ABD emperyalizminin resmi görüşünü ifade eden bu sözlerin anlamı açıktır: Peru'da mevcut rejim korunmalı, ama Fujimori gibi aşınmış, yük olmaya başlamış kişiler gönderilmelidir.

“Aşağıdaki metin, Noam Chomsky’nin 6 Haziran 1997’de Tel Aviv’de İsrail solcularının yıllık konferansında yaptığı konuşmadır. 20 Haziran ‘97 tarihli *Junge Welt* gazetesinden çevrilmiştir”.

ABD’nin globalist politikası ve Ortadoğu’da barışı engelleyen uğursuz rolü üzerine

Noam Chomsky

“Kontrolü hiçbir zaman kaybetmemeliyiz”

İkinci Dünya Savaşı’nın sonuçları, ABD’nin tarihte eşine rastlanmayan evrensel bir hakimiyet konumu kazanmasını sağladı. ABD kelimesinin gerçek anlamıyla dünyamız zenginliğinin yarısına hükmediyordu. Bu bakımdan “kapitalist dünya sisteminin menfaatleri” için kendisine özel bir sorumluluk payı çıkarması bir sürpriz olmadı.

İkinci dünya savaşından sonraki en temel rolü sanayi ekonomisinin yeniden yapılandırılmasında oynuyordu. Yani geleneksel düzenin - nazileri, faşistleri ve işbirlikçileri de kapsayacak tarzda- yeniden inşası ve eş zamanlı olarak anti-faşist direnişin ve halk yığınlarının mücadelesinin kırılması, yok edilmesi idi. Savaş sonrası tarihi ele almayı hedefleyen her ciddi araştırmacının birinci görevi buna işaret etmek, açıklığa kavuşturmak olurdu.

İtalya, Yunanistan ve dünya tarihinin en büyük ganimeti

Savaş sonrası tarih, savaşın bitiminden önce 1943’te İtalya’da başladı. İtalya’nın ve tabiki Yunanistan’ın önemi, özellikle Ortadoğu’daki petrolden kaynaklanmaktaydı. En büyük kaygı Suudi petrol yataklarının bağlantı yolları üzerindeki hakimiyet sorunuydu. ABD bu yüzden meseleyi olağanüstü ciddiye alıyordu. En üst planlama organı -1947’de kurulan Milli Güvenlik Kurulu (NSC)- bu yüzden 1948 için öngörülen İtalya seçimlerine yönelik ilk düşüncelerini oluşturuyordu. Bugün arşivleri kamuoyuna açılmış olan NSC-Memorandum-1, seçimlerin istenilmeyen bir sonuçla sonlanması durumunda, ABD’de milli seferberliğe ve İtalya’da rejimin devrilmesi hedefiyle paramiliter operasyonların gerçekleştirilmesine çağrıda bulunuyordu. Bu durum sonraki yıllarda da devam etti. İtalya en azından ‘70’li yıllara kadar CIA kışkırtıcılığının ana hedefi olarak kaldı.

Yunanistan önceleri resmi olarak Avrupa’nın bir parçası olarak sayılmıyordu. ‘70’lerde ABD destekli faşist diktatörlük devrilen kadar Yunanistan Ortadoğu’ya dahil ediliyordu. Rejim değişikliğinden sonra ise, bu ülke, petrol kaynakları üzerindeki denetimi güvenceleyecek dış çeperin önemli bir parçası sayıldı. Ortadoğu üzerine yapılan değerlendirmelerde hiçbir zaman unutulmamalıdır ki, ABD, petrolü, stratejik gücünün muazzam bir kaynağı



ve dünya tarihindeki en büyük ganimeti olarak görmektedir. Dolayısıyla dünya çapındaki örgütlenmeye de önemli bir öncelik atfedilmektedir.

“Kapitalist dünya sisteminin menfaati” için dünyanın her bölgesine işlevine göre bir yer ve sıralama verildi. Bu, dönemin bir dizi yüksek dereceli orijinal belgesinde de kayıtlıdır. Bu belgelerde, “kapitalist dünya sisteminin menfaatleri”ne karşı en büyük tehlikeler olarak nelerin görülmesi gerektiği tüm açıklığı ile ortaya konulmaktadır. Belgelerde geçen “tehlikelerin” başlıcaları; “ekonomik milliyetçilik” veya “radikal milliyetçilik” ve “tek tek ülkelerin yeraltı/yerüstü zenginliklerinin öncelikle ve özellikle kendi halklarının yararına kullanılması gerektiği ilkesini benimseyen, zenginliklerin buna göre geniş dağılımını ve kitlelerin yaşam standartlarının yükseltilmesini hedefleyen” hareketlerdir. Bu belgeleri kaleme alanlar, belirlemelerinde bu tür eğilimlerin ortadan kaldırılması gerektiğini iddia edecek kadar ileri gitmektedirler. Bunu, bu ülkelerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarından en çok faydalanan, en büyük karları elde eden ABD yatırımcıları ve onların müttefikleridir, diye açıklamaktadırlar. Belgelerin yazarları sözlerini pervasızca, “bu yatırımcılar için elverişli bir yatırım ortamının ve hizmet sektörü alanlarında insani ve maddi kaynaklara serbest girişin” güvence altına alınması gerektiği şeklinde devam ettirmektedir.

O günden bu yana bir şeyin değişmediği Kasım 1989’da Berlin’deki duvarın yıkılmasının hemen ardından açıklığa kavuştu. ABD, Panama’ya saldırı düzenledi, binlerce sivil insanı katletti; banker, işadamları ve uyuşturucu babalarından oluşan bir kukla-rejimi kurdu; Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin bu taaruzun “mahkum” ettiği iki kararını veto etti. Ayrıca “Amerika ülkeleri örgütü” ve askeri



işgal altında bulunduğu gerekçesiyle Panama’yı önce geçici olarak sonra kalıcı bir biçimde dışlayan sekiz Latin Amerika devletinin mahkumiyetini de hiçe saydı. ABD, bunun da ötesinde Panama’da yükselen protestoları da görmezlikten geldi. Tüm bunlar sanki tarih yazılımında sadece birer dip notmuşcasına doğal ve bildik şeyler gibi görünmektedir. Fakat burda iki yenilik vardı. Birincisi bu işgal “Ruslara karşı nefsi müdafaa” amaçlı değildi, zira bu bahane artık geçerliliğini yitirmişti. (Asıl amaç ağır suçlu Noriega’nın tutuklanması olarak gösterildi. Noriega en büyük suçlarını daha CIA’nın maaşlı bir kadrosu iken işledi. Ama her ne hikmetse ancak ABD’nin Nikaragua’ya karşı sürdürdüğü savaşta istenilen düzeyde bir işbirliğine yanaşmadığı zaman gerçek bir “suçlu” oluverdi.)

İkincisi, ABD’nin saldırganlıklarına karşı Sovyetler Birliği’nin tepki gösterebileceği kaygısı geçerliliğini yitirmişti. ABD artık askeri üstünlüğünü serbestçe ve pervasızca istismar edebiliyordu. Yani soğuk savaşın sona ermesinin anlamı şuydu: ABD politikası büyük ölçüde aynı kalmıyordu, farklı olan yalnızca, artık

daha az kısıtlamalara ve bahanelere bağlı kalıyordu.

Ve bir de bu politikaların devamı olan başka halkalar vardı: Panama istilası vesilesiyle başkan George Bush yakın dostu ve müttefiği Saddam Hüseyin’e himayesini tazelemişti. Bundan kısa bir süre sonra Beyaz Saray, ABD Kongresi’ne Pentagon bütçesi önergesini sundu. Talep edilen miktar önceki ile aşağı yukarı aynı, “gerekçelendirmeler”i ise değiştirdi: “Savunma sanayi için gerekli temellerin muhafaza edilmesi”nin gerektiği (ki buradaki savunma sanayi terimi tüm ileri teknoloji sanayini kapsamaktadır) dile getiriliyor, fakat bu defa “Rus tehditi”ne dayandırılmıyordu. Tersine “üçüncü dünyada teknolojik Know-Hows’un artışı” gerekçe olarak öne sürülüyordu. Buna ek olarak ABD müdahale birliklerinin de korunması gerekiyordu. Bu birlikler öncelikle petrol üreten bölgeler için hazır tutulmaktadır. Fakat (belgelerdeki sözlerle) “gelenen yerde çıkarlarımızın tehdit altına girmesi Kremlin’e yüklenemez” denilmektedir. Fakat bir sorun daha vardı, zira çıkarların tehditi (“çıkarlarımızın tehdit edilmesi”) verili koşullarda aynı şekilde Irak’a da yüklenemezdi (tarih daha Mart 1990 idi) ve eski dost ve ticaret ortağı Saddam Hüseyin ancak Ağustos’da ilk önemli suçu işleyecek ve (aynı Noriega gibi) kuralları ihlal ettiğinde “güvenilir” güç statüsünü kaybedecekti. Saddam’ın daha önce Kürt halkını kimyasal silahlarla katletmesi ve karşı tarafla çalışanları işkenceden geçirmesi kural ihlali sayılmamıştı!

İngilizlerden öğrenmek kazanmayı öğrenmek demektir

Dünya çapındaki en büyük ve en ucuz enerji kaynakları üzerinde kontrolü elde tutmak her zaman ve bugün de ABD dış politikasının önceliğidir. Fransa, İkinci Dünya Savaşı’nın hemen akabinde bölgeden çekilmek zorunda kaldı. İngiltere’ye ise daha alt bir rol bahsedildi. Ünlü bir devlet adamının sözleriyle “bir ABD teğmenin rolü”. ABD Ortadoğu bölgesinin örgütlenmesi ve denetimi için İngiltere’nin (daha güneşli tarafta durduğu dönemlerde) geliştirdiği temel yapıyı ana hatlarıyla devraldı. Bölgedeki menejerler eskiden İngilizlerin “Arap dış cephesi” dedikleri olgunun yerini aldı. Demek oluyor ki, amaca uygun hazırlatılan anayasalarla hamilik görünümüne büründürülen sömürgelerin entegrasyonunun sağlanması, bir çıkar alanı, tampon bölgelerin vb, yaratılması- yani dolaysız

egemenlikten daha ucuz bir yeni biçim .

ABD İngiliz sistemini devraldığında, John Foster Dullas, "kontrolü hiç bir zaman kaybetmemeliyiz!" demişti. ABD batı yarımkürede benzer bir çizgiyi takip ediyordu. Sovyetler Birliği'ne, Doğu-Avrupa'ya, Güney Afrika'ya karşı ve Ortadoğu'daki "barış" sürecinde tutumu farklı değildi. Hindistan bile bu şekilde yönetiliyordu; yerel "dış cephesi" aracılığıyla. Dış cephede gözetilen tek önkoşul güvenilir ve zayıf olmasıdır. Ortadoğu'da bunun için aile diktatörlükleri tercih edilen yöntemdir. Onlara sadece hoşgörü gösterilmemekte, tersine (dolaysız kar akışını ABD'ye, İngiliz teğmenine, bunların enerji tekellerine ve öteki taktir-i şayan organlara yönelttikleri sürece) uyguladıkları zorbalıklarının derecesine bakılmaksızın el üstünde tutulmaktadırlar.

Konuya açıklık sağlamak için belirtmek gerekir ki; Kuzey-Amerika kasalarından Arap petrol üreticilerine akan dolarların toplamı, ABD'nin İsrail'e 1950-1973 arasında sağladığı dış yardımı fazlasıyla gölgede bırakıyordu. Bu dengenin 1973'te değişmesinin sebebi; sadece o dönemdeki petrol fiyatı artışının bu ödemeleri gereksiz kılmış olması ve ABD'de petrol-dolar-Recycling işleminin artık daha değişik önlemleri gerektirmiş olmasıdır. Bu yeni önlemler: maliye başkanlığının güvenceleri, silah satışları, dev inşaat projeleri vs.vs. dir.

Fakat Arap dış cephesindeki kimi zayıflıklar bir sorunu ortaya çıkartıyor. Bu probleme halkın "iç huzursuzluğu" ve (eğer hareket biçimini alıyorsa) "radikal milliyetçilik" adı takılmaktadır. Böylesi durumlarda dış cephenin desteklenmesi gerekmektedir. Nixon hükümeti tarafından adlandırıldığı gibi "yerel polis güçleri" tarafından. Polis genel merkezinin Washington'da kaldığı kendiliğinden anlaşılmaktadır herhalde. Ortadoğu'daki jandarma güçleri tercihen Arap olmamaktadır. Şah dönemindeki İran, bugün özellikle Türkiye, İsrail ve Pakistan. Buna ek olarak özel durumlar için ABD veya İngiliz birlikleri her an hazır durumda bekletilmektedir. Yukarıda anlatılanlar Ortadoğu'ya yöneltilen dev ABD ordu ve müdahale aygıtının temel amaçlarını göstermektedir. Bu aygıtın üsleri Pasifik'ten Hint Okyanusu üzerinden Atlantik'teki adalara kadar uzanmaktadır.

Bu sistemin yarım asırı aşkın bir süredir pek iyi işlediğine bir gösterge son 50 yılda ABD'de petrol fiyatlarının neredeyse değişmemiş olmasıdır. Reel

oranlamadan bakıldığında petrol fiyatı 1995'te en düşük seviyede idi. Fakat petrol fiyatının düzeyi iki temel üzerinde belirlenmektedir: Birincisi, fiyatı fazla inmemelidir, zira bu dev enerji tekellerinin karlarının azalmasını ve önemli silah ve inşaat sanayi

pazarlarının altının oyulmasını beraberinde getirir. İkinci olarak aktüel petrol fiyatı resmi olarak açıklandığının çok üstündedir, çünkü bölgelerde konumlandırılan askeri gücün (ki bu gücün temel bir görevi petrol fiyatlarını düşük seviyede tutmaktır) masrafları hesap dışı bırakılmaktadır. Bu sistemde rol ve hak dağılımı aşağıdaki gibidir: ABD kendi haklarını kendi tayin etmektedir;

yerel polis güçleri ve "Arap dış cephe" ABD'nin onlara tanıdığı çerçevede dahilinde belli haklara sahiptir. Fakat başkalarının hiçbir hakkı yoktur. Örneğin Kürtler, Kahire'nin varoşlarındaki insanlar veya Filistinliler. Zira onlar bu sistemin bir halkasını oluşturmamaktadır, dolayısıyla sisteme katkılarını sunma olanağından da yoksundurlar.

Büyük güçler 1967'den sonra 242 No'lu BM kararını diplomatik bir ihtilaf çözümünün temeli haline getirmişlerdi. ABD, bu kararı, 1969 yılında, Rogers Planında, İsrail'in savaş öncesi sınırlara tamamen geri çekilmesi olarak yorumluyordu. Tam bir geri çekilmeye karşılık tam bir barış formülüydü bu. Fakat 242 No'lu karar Filistin'in hakları için herhangi bir şey söylemiyordu. O dönemde Arap ülkeleri tam bir barışı, İsrail tam bir geri çekilmeyi reddediyordu. Bu çıkmaz sokaktan kurtulma önerisini Mısır devlet başkanı Sedat, 1971 Şubat'ında yapıyordu. Yaptığı aslında ABD'nin pozisyonunu kabul etmekten öte bir anlam taşımıyordu: İsrail ile barışın sağlanması ve İsrail'in İsrail-Mısır savaşından önceki sınırlara geri çekilmesi idi bu. Bu öneri Filistin'deki haklara ilişkin yine hiç bir şey söylemiyordu. İsrail bu öneriyi önce

Mısır'ın gerçek bir barış önerisi olarak selamladı sonra ise geri çevirdi.

Washington Ortadoğu red cephesine önderlik etmektedir

"Bunun, alabileceğimizin azamisi olduğundan emin olsam kabul ederdim. Fakat bu azamisi değil, ve eğer dayanma gücü gösterir ve yolumuza devam edersek fazlasını alacağız" diyordu Emek Partili bir İsrail generali. ABD bir ikilem içindeydi. İsrail'in değil Mısır'ın tutumu tamamıyla kendi tutumlarıyla örtüşüyordu. ABD savunma bakanlığı resmi tutumu savunuyordu. Güvenlik danışmanı Kissinger "bekleme"de diretiyordu. Bu, ne pazarlık görüşmeleri ne de diplomasi, fakat sadece şiddete güven anlamına geliyordu. Kissinger nefret ettiği rakibi Rogers'i devre dışı bırakarak dışişleri bakanı oluyordu. Ve ABD, BM'nin 242 No'lu kararını yeniden (İsrail'in sadece kısmi çekilmesi olarak) yorumluyordu. Bu bugün için büyük bir anlama sahip tayin edici bir dönüm noktasıdır. Zira o günden bu yana ABD ve İsrail 242 No'lu kararı ilk biçimiyle yorumlayan her diplomasi girişimini bloke etmektedirler. Bu gerçek, büyük oranda tarih yazılımdan çıkartılmıştır. Hatta bilimin geniş çevrelerce görmemezlikten gelindi veya çarpıtıldı ve aydınlar cephesinde basitçe yalanlandı.

Bunun nedeni açıktır. ABD'nin red cephesinin başında olduğu tablosu egemen aydın kültüre yakışmıyor, böylece tarih en ilkelinden çarpıtılarak yeniden yazılıyor.

'80'li yılların sonlarında Amerikan-İsrail aşırılığı sorunlarla karşılaştı. İntifada işgal altındaki bölgelerdeki İsrail'in kontrolünü zorluyordu ve Washington çaresiz bir şekilde, olup biten hiçbir şeyden haberi yokmuş numarasıyla uluslararası ölçekte kendisini gülünç duruma düşürüyordu.

'70'lilerin ortasından itibaren ısrarla İsrail ile pazarlığa girişmeyi deneyen ve bunda sonuçsuz kalan FKÖ'ye ABD ile diyalog sürdürme izni tanındı. Ancak

bunun da iki koşulu olacaktı: 1) Uluslararası bir barış konferansına dair umutlarınızı gömün. 2) Bölgede Washington'un İsrail'e karşı terör eylemi olarak gördüğü İntifada'yı kesin. Söylenenin özeti "İntifada öncesi konuma dönlün ki, İsrail bu bölgelerde yayılcı ve saldırgan tutumunu sürdürebilsin" idi. 1989 Aralık ayında ABD Perez-Şamir planını resmi olarak onaylıyordu. Buna göre "Gaza'da ve İsrail Ürdün arası bölgede yeni bir devlet kurulmayacak"tı. "Statükoda İsrail hükümetinin onayı olmadan herhangi bir değişikliğe gidilmeyecek", "FKÖ ile yeni pazarlıklara girililmeyecek", İsrail ordusu kontrolü altında seçimler yapılacaktı. Problem kendini korumaya devam etti. Red cephesinin bu aşırı biçimi kendini nasıl gerçekleştirecekti?

Sorun birkaç ay sonra çözüldü. Bush'un dostu ve müttefiği Saddam Hüseyin Kuveyt'e saldırmasıyla... Bağdat'a bombalar yağdırılırken Bush tüm dünyaya dört basit kelimeyle yeni dünya düzeninin temel ilkesini

açıklıyordu: "What we say goes". Körfez savaşından sonraki dönem ABD için red programını uygulamaya geçirmenin hem zorunlu hem de büyük bir olanağı idi. Bu politikaya (red programına) bugün barış süreci denilmektedir. Avrupa önce gözünü kapatmıştı. 1993'te ise "Oslo" geldi. Sovyetler Birliği kaybolmuştu, üçüncü dünya şaşkınlık

içindeydi ve ABD nihayet, yirmi yıldır diplomatik izolasyonuna yolaçan temel ilkelerini uyguluyabilme durumuna geldi. 1991 baharında başlayan Madrid pazarlıklarının özü: "ne bir uluslararası konferans ne Filistinlilere kendi kaderlerini tayin hakkı, ne de anlamlı bir özerklik"tir. İsrail aynı zamanda ABD desteği ile bölgede yayılma politikasını sürdürürken görüşmeler uzun bir süreye yayılarak sürümcemede bırakılıyordu. ABD, Emek Partisi'nin yöntemini Likud'un kine yeğ tutuyordu. Tahminen Emek Partisi icraatını daha iyi gerekçelendirebildiğinden dolayı. Zira ABD için bu icraatlar "gerekçelendirildiği" zaman bölgede yaramaz bir şeyin cereyan etmediğini iddia etmek kolaylaşmaktadır.

Saddam Hüseyin'e karşı oluşturulan yeni 1990-91 Körfez savaşı ittifakı ABD ve İsrail'in problemini çözüyordu. ABD politik izolasyonundan çıkıp red programlarını dayatıyor ve uygulamaya geçiriyordu. 1991 Madrid pazarlık görüşmelerinde ve Filistin-İsrail ilkeler açıklamasında sürdürülen ve nihayet Oslo-I ve Oslo-II'ye uzanan şeyin özü şimdi net bir şekilde görülebilir hale gelmiştir.

Sözde bir Filistin "devleti"; gerçekte sadece Yahudi yerleşim birimlerinin dışında Filistin idaresine bırakılan bölgeye serpiştirilmiş kontonlardan oluşan sahte bir Filistin "devleti".



Noam Chomsky kimdir?

Dünyanın en iyi dil bilimcilerinden biri olarak anılan Noam Chomsky, 1928'de Philadelphia'da (ABD) bir İbranice öğretmeninin oğlu olarak doğdu. Kendi bilim dalının ötesinde yayınladığı bir dizi kültürel-politik eleştiri ve araştırmalarıyla dünya çapında ismini duyurdu. Chomsky öteki mücadelelerinin yanısıra Anti-Vietnam Savaşı Hareketi'nin en tanınmış sözcü ve yürütücülerinden biri olarak bilinmektedir. Özellikle savaş sonrası tarih ve politik-kültür araştırmalarıyla saklanan, çarpıtılan tarihsel olguları açığa kavuşturarak ve egemenleri teşhir ederek mücadelesini kesintisiz sürdürmüş, bazen (özellikle İsrail ve ABD'de) istenilmeyen adam ilan edilmiş, bazen bizzat karalama kampanyalarıyla yıpratılmaya çalışılmış, fakat bugüne kadar yıldıramamıştır. Chomsky Ortadoğu konusunda da önemli incelemeleri bulunan ve tutarlı bir anti-empyralist (ABD), anti-siyonist (İsrail) tutumunu serileyen Yahudi aydınlarından biridir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://taney.org>

RUS DEVRİMİNİN AYNASI OLARAK LEO TOLSTOY

Büyük bir yazarın adını, besbelli anlayamadığı ve uzağında kaldığı bir devrimle özdeş kılmak ilk bakışta garip ve yapmacık gelebilir. Bir şeyi doğru yansıtmayan bir aynaya ayna demek zordur. Oysa, bizim yaptığımız devrim alabildiğine karmaşık bir şeydir. Devrimde doğrudan doğruya, yer alan ve devrime katılanlar arasında ne olup bittiğini besbelli anlayamamış, olayların kendilerine yükledikleri somut tarihsel görevin uzağında kalmış birçok toplumsal unsurlar olmuştur. Ama karşımızda eğer gerçekten büyük bir sanatçı bulunuyorsa, devrimin hiç değilse birtakım asli yanlarını yapıtlarında bize yansıtmış olması gerekir.

Yasal Rus basını, Tolstoy'un doğumunun 80. yıldönümü nedeniyle yazılmış yazılar, mektuplar ve yorumlarla dolu olmasına karşın, sanatçının yapıtlarını, Rus devriminin belirleyici özelliğiyle itici güçleri açısından çözümlemişine pek az ilgi göstermektedir. Bütün bu basın, insanın midesini bulandıracak bir ikiye bölmeyle; biri resmi, öbürü liberal iki türlü bir ikiye bölmeyle dolup taşmaktadır. Birincisi, daha düne kadar Tolstoy'a saldırmakla görevlendirilmiş olan, bugünse onun bir yurtsever olduğunu göstermek ve Avrupa'nın gözünde durumu kurtarmaya çalışmakla görevli satılmış yazar takımının adı ikiye bölme. Bu soy yazar takımının para karşılığında, satın aldıkları herkesçe bilindiğinden kimseyi kazandıramazlar. Ama çok daha ince, bu yüzden, çok daha zararlı ve tehlikeli olanı ise, liberal görünen ikiye bölme. *Rech*'in Kadet Balalaykinlerine kulak verecek olursanız, sanırsınız ki Tolstoy'a en büyük, en sıcak yakınlığı gösteren onlar. Ne var ki, "Tanrıyı arayan büyük insan" gibisine ettikleri o içten pazarlıklı sözlerle tutturaklı laflar baştan aşağıya uydurma; çünkü hiçbir Rus liberali ne Tolstoy'un Tanrısına inanır, ne de Tolstoy'un kurulu toplumsal düzenle ilgili eleştirisine yakınlık duyar. Onun hesabı, kendi siyasi yatırımını artırmak, kendisini bütün bir ülkedeki muhalefetin başıymış gibi göstermek için, bilinen bir isimle yakınlık kurmaktır; Rus liberali, "Tolstoyculuğun abes çelişkilerinin nedenleri neye bağlıdır ve bu çelişkiler bizim devrimimizdeki hangi eksikliklerle güçsüzlükleri ifade etmektedir?" sorusuna verilecek dosdoğru açık bir cevabı, her türlü lafbeliğine vurarak *garıgaraya getirmeye* çalışır.

Gerçekten de, Tolstoy'un yapıtları, görüşleri ve öğretileri ile Tolstoyculuktaki çelişkiler abestir. Bir yanda, yalnız Rus yaşamından benzersiz görüntüler çizmekle kalmayıp, dünya edebiyatına da birinci sınıf katkılarda bulunmuş, büyük bir sanatçı deha. Öte yanda, İsa'ya tutkun bir toprak ağası. Bir yanda, toplumdaki düzmeciliğe ve ikiye bölme dikkate değer şekilde güçlü, dosdoğru ve içten bir karşı çıkış; öte yandan, bir "Tolstoycu" yani herkesin gözü önünde dövmüş, "ben günahkâr, kötü insanın biriyim, ama, ahlâken mükemmel olmaya çalışıyorum; et yemiyorum artık, pirinç

yıyorum." diye sızıldanan, adına Rus aydını denen o sümsük sünepe. Bir yanda, kapitalist sömürünün acımasızca eleştirilişi, hükümet rezaletlerinin, gülünç haldeki mahkeme ve devlet yönetiminin sergilenişi; servet artışı ve uygarlığın gelişmesi ile emekçi kitleler arasında yoksulluk, düşme ve sefaletin artması arasındaki derin çelişkilerin açığa konusu. Öte yanda, boyuneğmeyi, "kötülüğe şiddetle karşı koymamayı" vaazeden çatlak bir ses. Bir yandan, en aklı başında bir gerçeklik, bütün her türlü maskenin yırtılıp atılışı; öte yanda, dünyada en ters şeylerden birini, yani dinin vaazedilişi resmen atanan papazların yerine gönüllü hizmet edecek papazların getirilmesi için, başka bir deyişle, en ince, dolayısıyla, en iğrenç biçimiyle klerikalizmin yerleştirilmesi için çaba gösterme. Gerçekten:

*Ah Rusya Ana, ah!
Hem yoksulsun sen, hem verimli,
Hem güçlüsün, hem aciz.*

Tolstoy'un, bu çelişkiler dolayısıyla, ne işçi sınıfı hareketi ile bu hareketin sosyalizm mücadelesi içindeki rolünü, ne de Rus devrimini anlayabilmesine imkan olduğu açıkça ortadadır. Ne var ki, Tolstoy'un görüş ve öğretilerindeki çelişkiler rastlantısal değildir; bu çelişkiler, Rus yaşamının 19. yüzyılın sonlarına doğru içine düştüğü çelişkilerin sonuçlarını ifade ederler. Toprak köleliğinden daha yeni kurtulmuş ataerkil kırsal kesimler, tam anlamıyla, soyulmak üzere kapitalistlerle vergi tahsildarlarının eline bırakılmıştı. Köy ekonomisi ile köy yaşamının gerçekten yüzyıllar boyunca sürüp gelmiş olan, dayandığı o en eski temeller, şaşılacak bir hızla yıkılıp gitmişti. Bu bakımdan, Tolstoy'un görüşlerindeki çelişkileri (böyle bir şey, pek tabii, gerekli ancak yetersizdir) bugünkü işçi sınıfı hareketi ile bugünkü sosyalizm açısından değil, ama, kapitalizmin ilerleyişine karşı ellerinden toprakları alınan kitlelerin yıkımına karşı, ataerkil Rus kırsal kesiminden ister istemez gelen bir karşı çıkış açısından değerlendirmek gerekir. İnsanlığın kurtuluşu için derde deva yeni ilaclar keşfetmiş bir peygamber olarak alındığında saçma olur Tolstoy; onun öğretisinin en güçsüz yanını bir dogma haline dönüştürme yollarını arayan yabancı ve Rus "Tolstoycular"dan bu nedenle söz etmeye değmez. Rusya'da burjuva devriminin yaklaştığı bir sırada milyonlarca Rus köylüsünde beliren düşünce ve duyguların sözcüsü olarak büyüktür Tolstoy. Bir bütün olarak alındığı zaman da, görüşlerinin tümü, devrimimizin bir *köylü* burjuva devrimi olarak kendine özgü çizgilerini ifade ettiği için özgündür Tolstoy. Bu açıdan bakıldığında, Tolstoy'un görüşlerindeki çelişkiler, köylülüğün devrimimiz sırasında oynamak zorunda kaldığı tarihsel roldeki çelişkinin koşulların gerçekten bir aynasıdır. Bir yanda, yüzyıllar boyu süren feodal baskı ve Reformların ardından yoksulluğun gittikçe artması, kinin, öfkenin ve ne

yapacağını bilmez bir kararlılığın dağboyu yığılmasına yol açmıştı. Resmi kiliseyi, toprak ağalarını ve onların hükümetini kökünden silip süpürme, toprak mülkiyetinin bütün eski tarz ve biçimlerini yok edip toprağı temizleme, polis devletinin yerine özgür ve küçük köylü topluluğunu getirme özlemi; işte bu özlüm, köylülüğün devrimimiz sırasında atması olduğu her tarihsel adımın candamarını oluşturur ve hiç kuşkusuz, Tolstoy'un yazılarındaki bildiri, bazen onun bir görüş "sistemi" olarak değerlendirilen o soyut "Hristiyan anarşizmi"nden çok, köylülerin bu özlemine uygun düşmektedir.

Öte yanda, yeni yaşam biçimlerine özlem duyan köylülüğün, bunun nasıl bir yaşam tarzı olacağı, özgürlüğün ne gibi bir mücadeleyle elde edileceği, bu mücadelede kimlerin önder olabileceği, burjuvazi ile burjuva aydınların köylü devrimi karşısında tavırlarının ne olacağı ve toprak ağalığını kaldırmak için niçin çarlık yönetiminin zora başvurusu olarak yıkılması gerektiği konusunda çok ilkel, ataerkil ve yarı dinsel fikirleri vardı. Köylülüğün geçirmiş olduğu bütün bir yaşam; ona, toprak sahibinden ve devlet görevlisinden nefret etmesini öğretmişti, bütün bu sorunlara nereden bir yanıt aranacağını öğretmemişti, öğretmezdi de. Köylülüğün azınlıkta bir kesimi bu amaca ulaşmak için bir dereceye kadar gerçekten savaşıp ve örgütlenmiş; pek az bir kesimi de, düşmanlarını yok etmek, çarlığın uşaklarını ve toprak ağalarını koruyucularını ortadan kaldırmak üzere silaha sarılmıştı. Köylülüğün çoğu ise, ağlayıp dua ediyor, ahlaka sarılıp kendince düşler kuruyor, dilekçeler yazıp oraya buraya "ricacılar" yolluyordu. Tam Leo Tolstoyvari! İşte, siyasete karşı bu Tolstoyvari el çekmenin, siyasete karşı bu ilgisizlik ve anlaşmazlığın sonucu, hep bu gibi durumlarda görüldüğü üzere, sınıfsal bilinçli devrimci proletaryanın peşini sadece küçük bir azınlık izlemiş, bu karşılık, çoğunluk, Kadet adı altında Trudoviklerin toplantısından Stolipin'in kabul odasına koşup, asker takviyesiyle kovulana kadar direnen, pazarlık eden, uzlaşan ve uzlaşmaya söz veren o ilkesiz, uşak ruhlı, burjuva aydınların oyuncağı haline gelmiştir. Tolstoy'un fikirleri, bizdeki köylü isyanının güçsüzlüklerinin ve yetersizliklerinin bir aynası, ataerkil kırsal kesimin gevşekliğinin ve "uyanık mujikimiz" in akılalmaz korkaklığının bir yansımasıdır.

Askerlerin 1905-1906'daki ayaklanmasını ele alalım. Devrimde savaşımla olan bu insanların, toplumsal bileşimleri açısından, bir kısmı köylü, bir kısmı da proleterdi. Proleterler azınlıktaydı; işte bu nedenledir ki, silahlı kuvvetler içindeki hareket, sanki sihirli bir değnekle dokunmuşçasına Sosyal-Demokrat kesilen proletaryanın gösterdiği o ülke çapındaki dayanışmayı ve parti bilincini göstermemiştir. Yine de, silahlı kuvvetlerdeki ayaklanmaların, bu ayaklanmaları yönetecek subaylar olmaması yüzünden aşırıya uğramış olduğu görüşü, bu ayaklanmaların yanlış bir görüş

olamaz. Tam tersine, Narodnaya Volya'dan bu yana devrimin yol açtığı korkunç ilerleme, o "asker süsü"ün kendi üstlerine karşı silaha sarılması olayında apaçık görülür, nitekim, liberal toprak ağaları ile liberal subayları o denli korkutan şey de, askerlerin kendilerine bu güveni olmuştur. Asker, köylünün davasına yürekten bir yakınlık duymaktaydı; toprak dendi mi gözleri parlıyordu. Silahlı kuvvetlerde yönetim gücü birçok kez asttakilerin eline geçti, ama, bu yönetim gücü kararlı bir biçimde kullanılmadı hiç, askerler duraksadı; nefret edilen bazı subayları öldürdükten birkaç gün, hatta, bazı hallerde birkaç saat sonra, tutuklu öbür subayları serbest bıraktılar, yetkililerle görüşmelere girdiler, sonunda da ya kurşuna dizildiler, falakaya yatırıldılar, ya da yeniden boyunduruk aldına girdiler, tam Leo Tolstoyvari!

Tolstoy, hem önceden birikmiş bir kini, daha iyi bir gelecek için oluşan özlemi, geçmişten kurtulma isteğini hem de gelişmemiş düşleri, siyasal deneyimsizliği, ve devrim karşısındaki gevşekliği yansıtmıştır. Tarihsel ve ekonomik koşullar, kitlelerin devrimci mücadelenin kaçınılmaz şekilde başgöstereceğini açıkça ortaya koyduğu kadar; kitlelerin bu mücadele için hazırlıksız oluşlarını, ilk devrim kampanyasının bozguna uğramasındaki en ciddi nedenlerden biri olarak, kötülüğe karşı o Tolstoyvari direnmeyişlerini de açıkça ortaya koymaktaydı.

Yenik düşen ordular bundan bir ders alır, diye bir söz vardır. Pek tabii, ama, devrimci sınıflarla ordular arasında bir kıyaslama ancak sınırlı bir anlamda yapılabilir. Kapitalizmin gelişmesi, feodal toprak ağalarına onların hükümetlerine karşı duydukları kin dolayısıyla birleşmiş, milyonlarca köylüyü devrimci-demokrati mücadeleye doğru iten koşulları her an değiştirmekte ve ağırlaştırmaktadır. Köylülüğün içinde, mübadelenin, piyasa kurallarının ve paranın gücünün artması, eskimiş ataerkil yaşam tarzını ve Tolstoycu ataerkil ideoloji gitgide kendi bünyesi dışına atmaktadır. Ancak devrimin ilk yıllarından ve kitlelerin devrimci mücadelesindeki ilk gerilimlerinden elde edilen bir kazanç da olmuştur hiç kuşkusuz. Bu kazanç, kitlelerin daha önceki uyuşukluğuna ve gevşekliğine öldürücü bir darbenin indirilmiş olmasıdır. Ayırt edici çizgiler artık daha belirgin hale gelmiştir. Sınıf ve partiler iyice belli olmuştur. Stolipin'ten alınan derslerin uyarıcı darbeleri altında ve devrimci Sosyal-Demokratlar'ın şaşmaz ve tutarlı uyarılarıyla, yalnız sosyalist proletarya değil, ama aynı zamanda demokratik köylü kitleleri de, bizim Tolstoyculuk denilen o tarihsel günahımıza girmekten gün geçtikçe ister istemez kendilerini kurtaracaklar ve aralarından demir gibi savaşçılar çıkaracaklardır.

TÜTÜN "SARI DÜNYA"



Tütün, mücadeleci romanların başında gelir. Yapıt iki ciltten oluşuyor. Birinci cildinde 2. Dünya Savaşı'ndan önce Bulgar toplumun içinde bulunduğu durumu, 2. cildinde de savaş sürecini ve sonrasını, sermayenin savaş sürecindeki rolünü, burjuvazinin uluslararası ilişkilerini ve çıkarları uğruna verdikleri yarışları ve birbirlerine kurdukları çirkin tuzakları, oyunları anlatır.

Dimov, yapıtında dramatik hareketli bir eylem içinde 1933/34 ile 1945 yılları arasında Bulgaristan'daki toplum ilişkilerini ortaya koyarak, sermayenin (burjuvazinin) çöküşünün kesinliğini kanıtlar. Diğer yandan da kaderleri sermayeye bağlı olan karakterler nezdinde burjuvazinin ruhsal çöküntüsünü, güçsüzlüğünü, zihinsel-manevi yönden yıkılışını, çelişkilerini, yoz kültürlerini v.b. yönlerini psikolojik olarak tahlil eder. Bunu tahlil ederken sermayenin karşısına devrimci karakterleri çıkarır. Onların mücadele hayatını, partiyi, devrime olan inancı, bağlılığı, partideki yoldaşlık ilişkilerini, bazen yaşadıkları küçük-burjuva çelişkileri anlatır. Dimov'un karakterleri idealist değildirler. Gerek burjuva olsun gerek devrimci karakter olsun hata yapabilen, düşüp-kalkan, duygularını tahlil eden, ağlayan-gülen, yani yaşadıkları toplumun tipik birer temsilcisidirler. Tipler kesin olarak iyi-kötü gibi keskin çizgilerle ayrılmamışlardır. Bir burjuvazinin

devrimci olan kardeşinden ötürü partizanlara yardımcı olması, ya da bir partizanın kişisel anlaşmazlıktan dolayı öç alma istediği ile yoldaşlarını ölüme göndermesi... Karakterler her ne kadar gri tonlarda da dolaşsa yine de kendi sınıfının tipik özelliklerini taşırlar. Burjuvazi için, sahip olduğu fabrika, partizan için, devrimci ilkeler...

Romanda sermaye düzeninin insanları birbirine, kendine ve düzene karşı yabancılaştırmasını da buluyoruz. Para hırsı ile donanmış bir kesimin kitleleri sömürmesini, bu sömürünün uluslararası bağlantılar ile birbirine eklenmesi, saldırı anında burjuvaların tek bir ağızdan konuşması, tek vücut olması, çıkarları uğruna toplumun geniş kesimine terör uygulanması anlatılıyor. Sermayenin asıl güç olduğundan yola çıkarak toplumdaki muhalefeti bastırma, yönetime katılma, v.b. olgularda geri planda durarak ülkelerde kuklaları oynatan sınıf olduğu vurgulanıyor. Sermayenin bir grevi bastırmada uluslararası gücü kullanması ordu-emniyet-politikacılar verdiği direktiflerle kendi amaçlarını gerçekleştirmesi, sınıf çıkarlarını koruması belirtiliyor. Yani tam da sınıfın mücadelesini anlatıyor. Burjuvaziye karşı proletarya, kapitalizme karşı sosyalizmi.

Dimov'un betimlemeleri, akıcı dili ve çevirmenin de olumlu katkısı düşünüldüğünde devrimci kültürün okunması gereken bir yapıttır TÜTÜN.

Dimitr Dimov (1909 Loven-1966 Bükreş)

Bulgar romancı ve oyun yazarı. Bir subay ailesinden gelen DIMOV, 1934 yılına kadar Sofya'da veterinerlik okudu ve sonraki yıllarda Sofya'da Zootehnik Fakültesi'nde profesör oldu. Poroçnik Benc (1938, Teğmen Benc) adlı psikolojik romanı ile edebiyata atılan Dimov, Osadeni Dustu (1945, Lanetli Ruhlar) adlı romanında, İngiliz bir kadınla bir cizvit arasında, 1936/39 İspanyol özgürlük savaşı sırasında geçen trajik aşk ekseninde insan kişiliğinin kara güçlerin kol gezdiği gerici dönem içinde gelişme olanağı bulamayacağını göstermeye çalışır. Savaşın sona eren önemli toplumcu gerçekçi yazarlardan biri haline gelen Dimov, Tütün (1951, TÜTÜN) adlı başyapıtında Bulgar toplumunu tahlil eder. Dimov'un Poçiskana Arko Iris (1963, Arco Iris'te Dinlenme) adlı toplumcu evrenselliğe bağlı oyununda, İspanyol özgürlük savaşından bir öyküyü sahneye

getirir.

Diğer Yapıtları: Zeni sminalo (Oyun, Geçmiş olan kadınlar; 1959); Vinovniyat (Oyun, Suçlu 1960)

Dimov'un roman kişileri, basma kalıp iyi ya da kötü kişiler değildirler. Onlar yaşadıkları toplumun düzeninin izlerini taşırlar. Dimov'a göre insanı iyi ya da kötü yapan toplumun iktisadi-siyasi yapısıdır. Dimov, toplumcu yazarlardan daha çok kişilik tahlillerinde psikolojiye önem vermesi ile ayrılır. Karakterlerinin iç dünyasını, kinlerini-sevinçlerini vb. derinlemesine betimler. Çevirmen Burhan Arpat 1964 yılına kadar tanıştığı Dimov hakkında şunları yazar. "Çok az konuşkan, çekingen görünümlü bir dış kişiliği vardı. Fakat söyleşmelerde düşünce karşılaştırmaları ortaya çıkınca, o yumuşak görünümlü insan çok nazik ve usul da olsa kişiliğini belli ediveriyor, direniyordu, birkaç sözle. Karşısındaki hiç incitmiyordu."

Toplumsal Yaşam... Toplumsal Yaşam...

Kaşıkcılar çocukların ve insanlığın katilidir!

29 Temmuz salı akşamı Beylerbeyi Sarayın'da bir gece düzenlendi. Gece Çeçen ve sokak çocukları yararına(!) düzenlenmiş. Gecenin organizasyonunu ve öncülüğünü Adnan ve Şahpari Kaşıkcı yapıyordu. Davetliler arasında Semra Özal, Sakıp Sabancı, Mustafa Koç, hükümet adına Işıl Saygın, Çeçen liderinin eşi Alla Dudayev, Suudi Arabistan Kralı Fahd'ın kardeşi Prens Bin Tallah ve Elizabeth Taylor vardı.

Kaşıkcılar, Koçlar, Sabancılar dünya işçi ve emekçilerine karşı yürütülen savaşların bizzat planlayıcıları ve uygulayıcılarıdır. Onlar, dünyada ne kadar savaş yaratabilirsek, o kadar kârımıza kâr, paramıza para katarız mantığıyla hareket eden sömürücülerdir! Kaşıkcılar ve onlar gibileri, birçok savaşta paravan şirket vs. ile savaşan iki tarafa da silah satmışlardır. Ve bu savaşların bitmemesi için ellerinden geleni yapmışlardır. Koç ve Sabancı da bu suçlara ortaklar. Çünkü; bugün, Kürt halkının özgürlük uğruna sürdürdüğü ulusal kurtuluş mücadelesine karşı aynı tavrı sürdürmektedirler. Savaş ekonomisi sayesinde, bu büyük savaş pazarına mermisinden zırhlı aracına, konservesinden giyeceğine kadar birçok malın hızla satışını yapmaktadırlar.

Bu sınırlı örnekler bile bunların dünya gericiliğinin ve emekçi düşmanlığının en has temsilcilikleri olduklarını açık ortaya koymaktadır.

Hal böyleyken günü kurtarmak ve sözde insancıl görünmek için o şatafatlı saraylarında geceler düzenlemektedirler. Ama iyilikseverliği ve insancılığı göstermelik olarak bile becerememektedirler. İnsanları sömürerek ve birbirlerine kırdırtarak ortada bıraktıkları milyonlarca çocuktan birkaçına bile, ikiyüzlülükle de olsa gülümsemeyi becerememekteler. Çocukların ellerinde tuttukları çiçekleri almayarak, onların orada bulunmalarına katlanamadıklarını göstermektedirler. Kendileri bir tabağı milyonlar olan yemeklerden yerlerken, Fatih Sokak Çocukları Rehabilitasyon Merkezi'nden gelen 8-10 çocuğa sadece meşrubat vererek, onları tüm gece aç bırakmışlardır. Hatta kendileri o şatafatlı kotuklarında otururlarken çocuklara derme çatma yapılmış birkaç tabure ve masayı reva görmüşlerdir. Bu kadar ikiyüzlülüğe dayanamayan çocuklar bir süre sonra saraylarını onlara terketmişlerdir.

Aslında onların ikiyüzlülükleri böyle gecelerin düzenleniş biçimiyle bile ortaya dökülmektedir. Sözde tüm geliri sokak çocuklarına ve Çeçen çocuklarına bırakılacak geceyi tertiplemek için bile paralarının büyük kısmını şatafatlı bir gece düzenlemeye kullanıyorlar. Davetlilerin kendileri için bile parası bir akşam yemeği parasıdır. Ve değişik bir gece yaşama, değişik bir yemek yeme fırsatıdır. Eğlenmektedir. Dışarıya dönük

amacı ise, o çok yüce hümanizmalarını sergilemektir, aldatmaca ve emekçilerin gözünü boyamaktır. Madem ki yardımseverler, neden yaptıkları yardımlar ve kurdukları dernekler kadar parayı vergilerden düşmektedirler? Ve neden bu pek yardımsever dernekler paralı Anadolu lisesi ve üniversite kurmaktadır? %10 kontenjana girip burslu okuyabilen öğrenciler mezun olduklarında bu derneklerin kurucularının (siz sahipleri okuyun) şirketlerinde neden 5 veya 10 yıl gönüllü olarak(!) çalışmak zorunda bırakılmaktadırlar. Sorular uzatılabilir.

Yine, bu güya pek yardımsever, insancıl ve çocukların koruyucusu olan silah tüccarları ve kapitalistler dünyayı her gün daha büyük bir kan denizine, insanlığı dipsiz bir sefalet sürüklemektedir. Afrika'daki insanların neredeyse tamamını açlıktan ölmektedir. Bu ölenlerin büyük kısmını açlığa ve susuzluğa daha az dayanıklı olan çocuklar oluşturmaktadır. Bu aynı sömürücüler Güneydoğu Asya'yı adeta çocuk pazarı haline getirmişlerdir. Batı'da ise yüzbinlerce



çocuk onlar tarafından yürütülen ve teşvik edilen uyuşturucu ticaretinin kurbanı olmuştur. Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşla milyonlarca çocuk yurdundan yuvasından edilmiş, yüzbinlercesi katledilmiştir. Fabrikalarında çocukları çok düşük ücretlerle ve o zayıf bünyelerinin hemen hastalık kapabileceği insanlık dışı çalışma koşullarında çalıştırmışlardır.

Bugün dünyanın % 20'lik kısmı dünya gelirinden sadece %1.5 pay almaktadır. Dünya nüfusunun % 45'inin yaşadığı ülkelerin yıllık ulusal gelirinin toplamı dünyanın en zengin 58 kişinin mal varlıklarını geçememektedir. Bu rakamlar bile kapitalizmin ve bu asalakların gerçek yüzünün ortaya serilmesi için yeterlidir. "Yeni dünya düzeni", "küreselleşme" masallarıyla küreselleşen işsizlik, yoksulluk, sefalet, açlık, savaş, zulüm, yoketme, işkence ve devlet terörü olmuştur. Tabi ki tüm bunlardan en çok etkilenen yine çocuklar olmuştur.

Sonuç olarak; ne Adnan Kaşıkcı'lar, Sabancı'lar, Koç'lar, ne de kapitalizm çocukların koruyucusu, kurtarıcısı ve kollayıcısı olabilir. Aksine, onlar birer insanlık suçlusudurlar. Yapmamız gereken en son şey, çocuklarımızı bu asalak sürüsüne teslim etmek ve onlardan yardım beklemektir. Çocuklarımızın insanca ve kendi çocukluklarını doya doya yaşayabilmeleri sosyalizmle mümkün olacaktır.

Aşağıdaki yazı Ekim Gençliği'nin Ağustos tarihli 10. sayısından alınmıştır.

8 yıllık eğitimin perde arkası...

Susurluk "kaza"sından bu yana 8 ay geçti. Sermaye iktidarı, "çürüyen düzen, çeteleşen devlet" gerçekliğinin üstünü uzun bir süre darbe-şariat tartışmaları ile örtmeyi başardı. Öyle ki, Orakoğlu skandalı ve Emniyet İstihbarat Dairesi Başkan Yardımcısı Hanefi Avcı'nın itirafları yeniden devletteki çeteleşmeyi ve kontr-gerillayı gündem yapınca dek, Susurluk'un S'si bile anılmıyordu. O günlerde, "aydınlık, demokratik Türkiye"nin yılmaz savunucusu kesilen burjuva medya, MGK güdümlü darbe-şariat, laik-antilaik tartışmalarının baş aktörlüğüne soyunmuş durumdaydı. Susurluk gelişmelerinin yeni yaşandığı sırada, güya korkusuzca çetelerin ve pisliğin üzerine gittiğini ilan eden medya, önce devletin iğrenç gerçekliğini gözler önüne seren olayları "münferit olaylar" olarak yansıttı. Kirli işlere bulaşmış birkaç bireyin, devlete sızmış birkaç çetenin ayıklanmasıyla herşey hallolacaktı izlenimini yaratarak toplumsal muhalefetin tepkilerini düzene yönelmesini engellemeye çalıştı. Bunda başarı elde edince de, büsbütün Susurluk'un üzerine sünger çekti. Darbe-şariat gerginliğini sürekli tırmandırarak, dikkatleri başka taraflara çekti. Böylece, Susurluk'ta emek düşmanı, katil içyüzü ortaya çıkan sermaye iktidarının yeni saldırılarına zemin hazırlanmış oldu.

Susurluk sonrası süreçte 3 kesim akladı. TÜSİAD şahsında burjuvazi, ordu ve medya. Gündemin bilinçli olarak darbe-şariat zeminine çekilmesiyle birlikte, Susurluk'taki devletin tam da göbeğinde bulunan ordu, sanki olan bitenle hiç bir alakası yokmuşçasına cıalandı. Silahlı kuvvetler çetelere ve şeriata karşı bir emniyet sübabı, güvence olarak yansıtıldı. Bununla da kalmadı, her fırsatta darbe sopası sallandı. Denebilir ki, bu süreçten en az yıpranarak, hatta güçlenerek çıkan burjuvazinin kendisi oldu.

Şimdilerde işçi ve işveren temsilcilerinin Refahiyol'a, şariat tehlikesine karşı kolkola girebilmesi, daha da kötüsü, işçi ve emekçilerin bu işbirlikçi hain tutumun sessiz seyircisi durumuna düşürülmesi bu gerçekliği apaçık göstermektedir.

Gündem uzun bir süre adeta darbe-şariat ikilemi ve 8 yıllık eğitim tartışmaları tarafından işgal edildi. Peki, bu tartışmaların görünürdeki tarafları kimler?

Bir cephede (güya laik-demokratik cephe): burjuvazi, sendika bürokrasisi, medya, ordu ve bunların siyasal temsilcileri olan 'laik' düzen partileri. Diğer tarafta (sözde şariat, gerçekte İslami gerici cephe): Refah Partisi ve onları destekleyen bir kısım medya.

Kuşkusuz bu çarpıtılan, bulanıklaştırılan bir görüntü, bir illüzyondur. Gerçek görüntü şudur. Bir tarafta tekelci burjuvazi, diğer tarafta RP ve son dönemde hızla palazlandırılan "İslami" sermaye. Kısacası, darbe-şariat ve 8 yıllık eğitim tartışmalarının

zemininde burjuvazinin değişik kesimleri arasındaki it dalaşı yatmaktadır.

Tüm bunlar üzerine süren tartışmaların asıl taraflarından biri, işçi sınıfı ise yoktur "görünürde".

Tartışmaların gerçek tarafları işçi sınıfı ve burjuvazidir

Susurluk sonrası süreç gösterdi ki, devlet bir taşla iki kuş vurmuştur. Bir taraftan kendisini ve kurumlarını aklarken, diğer taraftan da sınıfa yönelik kapsamlı siyasal-ekonomik saldırıların uygun zeminini döşemiştir. Darbe sopası buna hizmet etmiştir. Kitlelerin bilinci çarpıtılmış, üzerlerine korku salınmıştır. Dahası toplumsal muhalefet burjuva politikalarına yedeklenmiştir. Bu aynı dönemin özelleştirmeye (özellikle de enerji ve ulaşım alanında) ve ekonomik-sosyal haklara yönelik saldırılara hız verildiği bir dönem olması şaşırtıcı değildir.

Toplumsal muhalefet tam bir cendere altındadır. 8 yıllık eğitim tartışmalarının altında da sinsi bir sınıfsal saldırı vardır ve burada da bir taşla iki kuş vurulmak istenmektedir.

Bir yönü, kontrol edilmesi güçleşen dinsel gericiğin ve İslami sermayenin önünü kumsek ise, diğer ve esas yönü tozun dumana karıştığı ve toplumsal atmosfere kaygının damgasını bastığı ortamda eğitimin tamamen paralı hale getirilip, özelleştirilmesidir. Sınıfsal çıkarlara uygun bir eğitim modelini ilköğretimden, üniversiteye kadar düzenleyebilmektedir.

8 yıllık eğitimle ne hedefleniyor?

1- Düzen özellikle '80'den sonra kendi elleriyle toplumsal muhalefeti dizginlemek, kitleleri uyuşturmak için palazlandığı dinsel gericiği ve onun arkasındaki ekonomik gücü dizginlemek istiyor. Bu gerçek, aslında darbe-şariat tartışmalarının tamamen suni tartışmalar olmadığı, burjuvazi içindeki çatışmaların ürünü olduğu anlamına geliyor. 8 yıllık eğitimle dinsel gericiğin birer üssü haline dönüşen imam hatiplerin kontrol altına alınması hedefleniyor. 8 yıllık eğitim suni bir gündem değildir ve ilk karar 13 Mayıs '96'da, 15. MEŞ'da alınmıştır. Uygun ortam beklenmiştir ve 28 Şubat MGK toplantısından sonra plan uygulanmaya konulmuştur.

2- Tekelci burjuvazi sermaye birikiminin İslami çevrelerin

yoğunlaşmasını istemiyor. (Kombassan örneği öğreticidir). Bunu sermayeyi istediği gibi dolaştırması ve yönlendirmesinin önünde bir engel olarak görüyor. Eğitimin başlı başına bir kazanç kapısı haline geldiği düşünüldüğünde, 8 yıllık eğitim tartışması da bir yönüyle tekelci sermaye ile İslami sermaye arasında, "eğitim sektörüne" dönük bir rant

mücadelesidir. Bu rant mücadelesi kalifiye insan gücü ihtiyacını da içermektedir. İmam hatip liselerinden mezun olan öğrenciler arasında sermayenin ihtiyaç duyduğu kalifiye insan oranı giderek artmaktadır. Sözkonusu insanları "İslamcı" sermaye kullanmaktadır. İşte bu olgu tekelci burjuvaziyi rahatsız etmektedir.

3- Tekelci burjuvazi bu tartışmaları laik-antilaik zeminine çekmek suretiyle, kitlelerin bilincini çarpıtma, darbe sopasıyla sindirme hedeflerinin yansısı, dinsel gericiği törpüleme, disipline etme çabasına toplumsal muhalefeti de ortak etmeye çalışıyor.

4- Tekelci burjuvazi, 8 yıllık eğitimle tamamen kendi kontrolü altında, kendisine kalifiye eleman yetiştiren (resmi ideolojiyle donatılmış), tamamen paralı ve özel bir eğitim modeli amaçlıyor. ÖSS-ÖYS sınavlarının kaldırılması (daha doğrusu 3 yıla yayılması) planı çerçevesinde, dersaneleri birer özel lise haline dönüştürmeyi ve özel lise oranını yükseltmeyi planlayan tekelci burjuvazi, 8 yıllık (tabi ki paralı ve zamanla özel) eğitimle bu planı tamamlamayı amaçlıyor. Böylelikle ilkokuldan başlayarak üniversiteye kadar tam bir "kalifiye eleman makinası" kurmayı hedefliyor.

Zorunluluk laftadır ve sahtekarlıktır

TC'nin 8 yıllık zorunlu eğitimi uygulayabilecek altyapısı yoktur. Bugün 5 yıllık zorunlu eğitim bile lafta kalmaktadır. Devasa bir öğretmen açığı ve okul yetersizliği vardır (Özellikle Kürdistan'da ve varoşlarda). Eğitime ayrılan bütçenin giderek azaltıldığı ve eğitimin kalitesinin giderek düştüğü de bir gerçektir. Eğitimin gerici-şoven, anti-demokratik karakteri de buna eklenmektedir. Ayrıca yüzbinlerce işçi-emekçi çocuğu maddi yetersizliklerden dolayı orta öğretime devam edememekte, ucuz işgücü yığına katılmak zorunda kalmaktadır. Eğitimin özelleştirilmesi süreci bu durumu daha da ağırlaştırmakta ve dolayısıyla, 8

yıllık kesintisiz eğitim safsatadan ibarettir. İşçi-emekçi çocuklarının bundan en ufak bir çıkarı dahi yoktur. Aksine yoğun bir saldırı sözkonusudur. 8 yıllık zorunlu eğitimle kalitede de bir değişiklik beklenmemelidir. Bu olsa bile, işçi-emekçi çocukları zaten mahrum kalacaktır.

Anadilde eğitim hakkı

Kürdistan'daki eğitim sisteminin içler acısı durumu (teknik altyapı ve öğretmen yetersizliği) ve baskı ortamı bilinen bir gerçektir. Öte yandan Kürt halkı, kendi anadilinde öğrenim görmeye hakkının dahi olmadığı, gerici-şoven ideolojiyle asimile edilmeye çalışıldığı TC'nin eğitimine haklı olarak soğuk yaklaşmaktadır.

Öte yandan 8 yıllık eğitimin Kürdistan'da hayat bulması teknik olarak da imkansızdır. Bunun hiç bir maddi koşulu yoktur. Bir an için gerçekleştiğini varsaysak bile, gerici-ırkçı karakteri değişmediği sürece, 8 yıllık eğitimin Kürt halkına vereceği hiçbirşey yoktur.

Kısacası TC'nin 8 yıllık eğitimle, resmi ideolojiyle insan yetiştirme amacı Kürdistan'da karşılığını bulamayacaktır.

Sonuç

Sonuç kısa ve nettir. İşçi-emekçi kitlelerin 8 yıllık "zorunlu" eğitimden en ufak bir çıkarları dahi yoktur. Aksine yoğun bir ideolojik-sınıfsal saldırı sözkonusudur. İşçi sınıfı, burjuvazinin değişik kesimleri arasında ve devlet içinde yaşanan it dalaşının tarafı değildir. Aynı şekilde darbenin de şariatın da tarafı olamaz. Tüm bunlardan esas olarak zararlı çıkacak olanlar işçi-emekçi kitleler ve onların çocuklarıdır.

Çözüm, tüm bu it dalaşlarına, suni gündemlere, çarpıtmalara, illüzyonlara kapılmadan, kendi sınıfsal çıkarlarımız etrafında örgütlenmek ve sınıf mücadelesini yükseltmektir. Görevimiz gerçekleri kitlelere yansıtmak ve sistemi teşhir etmektir.

Gerçek kurtuluş ve çözüm ne darbeye ne şeriattır. Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmedir.



Dilim dilim çalınan ekmek ve fırın işçilerinin sorunları...

İşçi ve emekçiler ücretli kölelik sisteminde kırıntılarla yaşamaya mahkum edildiği bir evrede onur mücadelesi veriyoruz.

Yoksul kondularımızda karınlarımızı doyurabildiğimiz temel gıdağımız ekmeğe el uzatılıp, dilim dilim çalınmaktadır. Dün 15 olan ekmek bugün 25, yarın 35 olacağına hiç kuşku yok. Gelirimiz ise dün aynıydı, bugün de aynı! Sömürü, sömürü... Aydınlik (laik) cumhuriyetin verebildiği gelmiş de geçmiş de budur.

Biz fırın işçileri yoğun bir sömürü altında yaşamaktayız. Küçük ekmek fabrikaları olduğu gibi Halk ekmek fabrikasında da sömürü ve sağlık koşulları aynıdır.

Küçük ekmek fabrikalarında çalışma saatleri gece yarısı 11:00-12:00'de başlayıp kesintisiz 15:00-16:00'ya kadar sürmektedir. Bu süre içerisinde dinlenme, yemek arası (zira yemek verilmez) söz konusu değildir. Hamurcu yardımcısı, hamur kaldıran, hamur kesenler aynı saatte gelirler ve ilk gelenlerdir. Onlardan bir saat sonra pişirici ve yardımcısı gelir. İş çıkışları da böyledir. Şoför ve tezgahtar da saat 6:00'da gelip akşam 19:00-20:00'de zor giderler.

Bu ağır koşulların karşılığında son derece düşük ücretlerle çalıştırılmaktayız. Sigorta ve sendika söz konusu değildir. Nadiren ustabaşlarının sendikalı olduğu görülür. O da patrona yakınlığıyla bilinir. Sendikal hakların ise sosyal yanları tamamen budanmıştır. Sözleşme maaş fiyatını belirleyecek şekilde düzenlenir.

Biz üretim işçilerine 21-25 çuvaldan sonrası için mesai sayılması gerekirken, 35-40 çuvala çıktığımız halde beş kuruş



mesai ödenmemektedir.

Bunun yanında pazar yevmiyeleri iki katıdır. Ancak o da verilmez. Bayram, ölüm ve diğer önemli günlerde kesinlikle yerinize birini getirmediğiniz sürece izin yoktur. Yılın 365 günü çalışmak zorunluluğuna sahipsiniz. Çalışma koşulları kadar üretim koşulları da son derece sağlıksızdır.

Kapitalist sistemde insana önem verilmediği, bir değerinin olmadığı, ekmeğin üretim koşullarının sağlıksızlığına bakıldığında daha iyi anlaşılır.

Sağlıklı bir üretim için öncelikle işçilerin çok sıkı bir sağlık kontrolünden geçmeli, ki bu ayda 1 kez kesintisiz yapılmalı. Oysa bu göstermelik olarak, çeşitli kağıtların imza edilmesiyle geçiriliyor. Sağlık ve zabıta ekipleri ise bu konuda bir şey yapmamaktadırlar. Zira onlar da bu sistemin parçası haline getirilmiştir.

Tuvalet, banyo, soyunma dolapları, lavabo kısmı böcekten geçilmediği gibi WC'ye çıkan bir işçinin elini gerektiği gibi dezenfekte etmesi için gerekli şartlar bulunmamaktadır. Un deposu, üretim yeri yine böcek ve fare türü haşerelerle doludur. Ekmek yoğrulan kazan etrafı, hamur kesme makinası, dinlendirme etrafı öylesine pislik içerisinde ki bazen kokmaktadır. Mayalanma odası (istim) ise farklı değil, ekmeğe bıçak atmaya yarayan jiletlerin dezefektesi konulduğu kutu ya pastlanmış ya da içindeki suda böcek ölümleri vardır. İşçilerin giysileri ise allaha emanet.

Oysa aylık temizliğin yanısıra düzenli ilaçlama yapılmalıdır ki bu tür haşere ve pisliğin önüne geçilebilsin. Kar hırsıyla gözleri kararın büyük-küçük kapitalist efendilerin halk sağlığını ve yaşama haklarını düşünmeyecekleri kesindir.

Belediye Halk Ekmek fabrikasında da durum pek farklı değildir. Burada işçiler ikiye bölünmüştür. Kadrolu-kadrosuz. Birinin diğerine göre biraz daha artıları bulunmaktadır. Bu da pasif de olsa sendikalı olmalarına bağlıdır.

Kadrolu sendikalı işçilerin sendikasız geçici taşeron işçilere göre biraz daha iyi çalışma koşullarının olması geçici işçileri sendikalı olma bilincine yaklaştırmaktadır. Ne yazık ki birlikte hareket anlayışı ve nasıl kazanılacağı konusunda gerekli

önderliğin olmayışı bu konudaki bireysel çıkışları zamanla yılgınlığa mahkum etmektedir.

Biz Halk Ekmek çalışanları 3 temel vardiyada 3 ayrı bölüm olarak 24 saat üretimdeyiz.

1- İlk olarak geçici unluk işçileri. Onların görevi, gelen unu istif edip siloya un

boşaltmaktır.

2-İkinci kısım üretim denilen yer kadrolu işçilerin olduğu kısım. Buralar hamur yoğrulup kesilip jiletlendikten sonra paletli pişirme makinalarında kasacıların önüne gelinceye kadarki bölümlerdir.

3- Kasalama, kasa çekicileri ve şoförler (dağıtım) üçüncü kısımda yeralan geçici işçilerdir.

a- Unluk işçilerin ücretleri: 20-25 milyon maaş, sigorta çoğu zaman yatırılmıyor. Sendikasıızlar. 3 vardiya

b-Kasacılar, şoförler: 16 milyon maaş, sigorta durumu çoğu zaman yatırılmıyor, sendikasıız, 3 vardiya.

c-Üretim İşçileri: Sendikal sözleşme ile bağlı maaş, sigorta, sendikal haklarına tamamen sahipler, 3 vardiya.

Bunların yanısıra kadrolu işçilerin servisleri semt semttir. Yemek verilmektedir. Kadrosuz işçilerin tek servisi var, o da Ulus Bentderesi'ne kadar yani oradan evlere bir araba parası daha ödeyeceksin. Yemek de verilmemektedir.

Kadrolu işçilerin paralı izinleri olduğu halde, kadrosuz işçilere hiçbir biçimde izin verilmediği gibi, gelmediğin her gün için 6 yevmiye kesintisi uygulanmaktadır. Üst üste gelmediğinde işine son verilmektedir.

Burada da halk sağlığı kapitalistin çıkarı uyarınca yok sayılmaktadır. Yine WC sonrası temizlik şartları yok, işçiler beyaz eldivenlerle çalışmak zorunda. Ancak masraf olacağı için hiçbir işçiye verilmemektedir. Elbiseler (tulumlar) yırtık ve son derece eski ve kir içinde. İşçiler sağlık kontrolü yapılmadan çalıştırılmakta.

Bu tür ayrımlar, kadrosuz işçileri mücadeleye sürüklemenin yanısıra, kadrolu işçilerde yapılan ve yapılacak mücadeleyi gerekli önderliğin olmayışından kaynaklı bölmektedir. Örneğin geçen aylardaki kasacıların iş bırakma eylemi başarıya ulaşmamıştır. Çünkü kadrolu işçilerin gerekli desteği sağlamadığı görülmüş ve işyerine alınmamıştır.

Gerek işçi, gerekse halkımızın sağlığı açısından son derece sağlıksız olan fırınlar kapitalist sömürü sisteminin birer hücreleridir.

**İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!**

**Kızıl Bayrak okuru bir fırın işçisi
ANKARA**

Polis terörü bizleri yıldırıamaz!

Adana'nın en büyük mahallesi olan ve işçi ve emekçilerin oturduğu Şakirpaşa, pervasız bir polis terörü ile karşı karşıyadır.

Adana geneline aktarılan polis takviyesi, Şakirpaşa karakolu (aslında bir özel tim üssüdür) şahsında da gözle görülür hale gelmiştir. Esas sorun ise polis sayısının çoğalmasıyla beraber çoğalan polis terörüdür.

Karakol adı altındaki özel tim üssü terörün merkezi durumundadır. Polis panzerlerinin hemen hergün sokak aralarına girerek halka müzik dinletip tehditler savurmaları... Sivil polislerin, ellerinde telsiz ve silahları ile ortalıkta dolaşarak gelişim kimlik kontrolü yapmaları... Hoşuna gitmeyene küfür savurmaları... Özellikle gençlerin keyfi gözüaltına alınmaları, kaba dayaktan geçmeleri... Tüm bunlar gündelik olaylardır. Mahallede hemen hemen her hafta evler basılmakta, insanlar gözüaltına alınmaktadır. Mahalle halkına böylece gözdağı verilir sindirilmeye çalışılmaktadır.

Şakirpaşa mahallesindeki polis terörünün nedenlerinin başında mahalledeki işçi-emekçilerin toplumsal olaylara duyarlılığı gelmektedir. Ayrıca mahallede oturanların Adana'nın büyük fabrikalarında çalışmaları (Sava, Çukobirlik, Bossa, Aksantaş, Teksa v.s.), mahallenin iç kısmının irili ufaklı bir çok işyerini barındırması, etrafının aynı şekilde fabrika, işyerleri, atelye ile çevrelenmiş olması, Şakirpaşa halkının devrimci bir potansiyel taşıması diğer faktörlerdir. Örneğin; ölüm oruçları sırasında olsun, Newroz'larda, 1 Mayıs'larda olsun v.b. tüm kitle gösterilerinde Şakirpaşa'lı işçi-emekçiler her zaman yerlerini almışlardır. 1 dakika karanlık eylemleri Türkiye'nin bir çok yerinde son bulmuşken, Şakirpaşa'da birinci ve ikinci kampanyanın son gününe kadar, tüm baskı ve gözdağına rağmen eylem gerçekleştirilmiştir. Üstelik mahalle içinde kortejler halinde sloganlı yürünerek eylem yapılmıştır. Kürt özgürlük hareketi, komünist ve devrimci hareketlerle dayanışma içinde olan halk bu baskılara boyun eğmedi ekmeyecektir. Fakat herşeye karşın eksik olan yan ise, isyanların hala da kitlesel örgütlü tarzda olmamasıdır. Bu ise sivil-resmi polislerin ve sivil faşistlerin rahat hareket etmelerindeki en büyük etkenidir.

Polis terörünün tüm yoğunluğuna, baskıya, gözdağına karşın komünist faaliyet sürdü, sürecektir. Komünistler işçi sınıfını fabrikalarında, atelyelerinde politik kuşatma altında tutma perspektifini, işçi ve emekçileri varoşlarında da politik kuşatma altında tutma çalışmalarını sürdürüyor ve sürdürecektir. Komünist faaliyetinin Şakirpaşa'daki etkinliği polisleri daha da azdırmaktadır. Fakat hangi şiddette terör uygulanırsa uygulansın, komünistler faaliyetine devam ediyor edecektir.

**Baskılar bizleri yıldırıamaz!
Şakirpaşa'dan bir Kızıl Bayrak okuru**

Adı Kilim

İlmek ilmek dokundum
Öfkenin, kinin, direnişin
Motifiyle süslendim.
Sel oldum aktım öfkemle
Kin oldum bilendim.
Taştım fabrika dışına
Dalga dalga
Serildim yollara.
Grevlerle halaylarla
Uzandım sonsuz görünen
Kurtuluş bayrağıma;
Sarıldım,
Sarıldım sıkıca.
Zafere...
Kızıl bir güneşin
doğduğu güne.

C. Can

Sefalet ücretine hayır!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!



Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Susturulamaz!